اغزن سیم

(ناول)

نصیر احمد احمدي

کتاب پېژندنه:

نوم	:	اغزن سیم
لیکوال	:	نصیر احمد احمدي
موبایل شمېره	:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د پښتۍ انځور	:	ن.ا. احمدي
کمپوز	:	ن.ا. احمدي
د پښتۍ ډیزاین	:	رضا پارسا
چاپ کال	:	۱۳۹۱ل
چاپ شمېر	:	۱۰۰۰ ټوکه
چاپ چارې	:	مومند خپرندویه ټولنه

د چاپ ټول حقوق محفوظ دي

❊ ❊ ❊

کمپیوټر مې چالان کړ، ایمېلونو ته ورغلم، څلور ایمېله ول. درې دفتري او یو هم ناشناخته.

ناشناخته ایمېل مې لومړی وکوت، لیکلي و:

ـمرم، د ژوند کیسه مې لیکې؟

ادرس ته مې وکتل، ګډوډ توري لیکل شوي وو. سر مې پسې ونه ګرځاوه، د دفتر ایمېلونه مې ځواب کړل، د مېز پر سر د راډیویي خپرونو پرتو متنونو اصلاح غوښته.

لس بجې وې، په هماغه ادرس بل ایمېل راغی.

ـفکر دې وکړ؟

ومې لیکل:

ـته څوک یې ؟

دقیقه ووته. ځواب راغی:

ـ ستا دوهـ درې ناولونه مې له انټرنټه راواخیستل. هیله کوم. د چټ پاڼې ته ورشه !

هماغسې مې وکړل.

ویې لیکل:

ـسلام

وعلیکم. ته څوک یې؟

ـا م م م... ضروري ده؟

ـهو

ـدوه ویشت کلنه یم.
ومې لیکل:
ـپوره ځواب نه و.
ـها ها ها...
ـولې خاندې؟
ویې لیکل:
ـزما د ژوند کیسه لیکې؟
ـنه !
ـدوه ویشت کلنه یم.
ـدوه ویشت کلنه یې که دوه ویشت کلن؟
ـها ها ها... دومره بې باوره؟
ـد باور دلیل؟
ځواب یې رانه کړ.
ومې لیکل:
ـیو وخت مې له یو چا سره چټ کاوه، ځان یې نجلۍ معرفي کړی و، خو وروسته مې ملګری وخوت، تر اوسه مې ځوروي.
څه یې ونه لیکل.
په کیسه کې یې نه شوم ګړی ته مې وکتل، لس نیمې بجې وې، جلسه مو درلوده. یو نیم ساعت وخت یې ونیو، د کنفرانس له سالونه سیده پورته طعامخانې ته وختم، ماسپښین یوه بجه ببرته کمپیوټر ته کېناستم، څو پرله پسې جملې یې لیکلې وې.

ـ د چا چې مرګ نږدې وي، دروغ نه وايي. زما د ژوند کیسه ولیکه، هم
به موضوع ومومې او هم به دې نورو ته خیر ور ورسېږي. که امکان لري،
د ټلیفون نومره دې را ته ایمیل کړه.
ومې لیکل.
ـ یې؟
نه وه.
نومره مې ور ولیږله.

❁ ❁ ❁

تیاره وه، په نیازبېک کې د دفتر له موټره کښته شوم، نیازبېک د کابل ښار په لوېدیځه څنډه کې پرته سیمه ده، کورونه یې بې نقشې دي، تنګې کوڅې لري، زه هم همدلته په یوه کرایي کور کې اوسم.

دا تنګې کوڅې په ژمي کې د تګ وړ نه وي، بس! د دواړو خواوو د بامونو واورې کوڅو ته رالوېږي، هغوی چې موټر لري، موټر یې سلامت درې میاشتې په کورونو کې ولاړ وي.

برق نه و ، په توره شپه کې روان وم، خو له بامونو رالوېدلو واورو دومره رڼا کوله چې پل سم ځای کېږدم.

د کوڅې په سر کې نانوایي ته ور وګرځېدم. یوه ډوډۍ مې راواخیسته، بس وه، ماشومان کلي ته تللي ول.

په کوټه کې راتاو شوم، تلیفون وشرنګېد ، له جېبه مې راویست، سکرین شنه لمبه کوله، نومرې ته مې وکتل، خارجي وه. غوږ ته مې ور ووړ:

_هلو !

ښځینه غږ راغی.

_اوس دې باور وکړ؟

ومې پوښتل:

_وبښه ! څوک یاست؟.

د خندا غږ مې په غوږ ننوت، ویې ټوخل، ویې ویل:

_ته هېرجن یې. فکر نه کوم چې زما د ژوند کیسه په سمه توګه ولیکې.

ومې خندل:

_ ته خو په رښتیا هم نجلۍ یې.

په خندا کې یې وویل:
ـاوس خو دې باور راغی؟
ـ تر دې لوی ثبوت !
ـبس نو ، شک دې له زړه لیرې که، دروغ نه درته وایم.
غلی شوم، د ځواب له پاره په مناسبه جمله پسې ګرځېدم.
ویې ویل:
ـپه ټلېفون کې غږ هاری دی.
ـکورته روان یم، په کلکه واوره خیژم. کابل مې هیڅوخت داسې سپین نه و لیدلی.
ویې ویل:
ـدلته هم د واورې کمی نشته.
پوښتنه مې وکړه:
ـ چېرته؟
ـپه ایټالیا کې.
د کور دروازې ته ودرېدم، ډوډۍ مې تر ښنګلې لاندې کړه، جېب ته مې لاس کړ، کیلي په ماتو پیسو کې ورکه وه.
مقابل لورې وویل:
ـهلو ، زما خبرې اورې؟
ـهو
ـنو ولې غلی شوې.
کیلي مې په کولپ کې تاو کړه.
ویې ویل:

ـدروازه نه خلاصېده؟
خندا راغله:
ـسمه جادوګره يې.
ـنه، ما د دروازې غږ واورېد.
ټلېفون قطع شو.
کوټې ته لاړم، برق راغلی و. د بخارۍ تر څنګ سهارنۍ ناولې پياله او ترموز ايښي ول.
اه! په ژوند کې مې د لوښو له مينځلو ورټ (کرکه) کيږي.
کوټې ته مې وکتل، غالۍ پاکه وه، جارو يې نه غوښته.
لومړی مې تلويزيون ولګاوه. اووه بجې وې، په خبرونو کې يې مظاهرې ښودلې، ويل يې چې په بګرام کې د قرآن شريف د سوځېدو په غبرګون، خلک کوڅو ته راوتلي وو. په تصوير کې د کرزي او امريکا پر ضد شعارونه ورکول کېدل، د سړک پر غاړه څو واړه موټر په سرو لمبو کې پټ ول.
بخارۍ راپه زړه شوه، لرګي مې راوړل، لس دقيقې وروسته د کوټې لوي ښيښو مړه خوله ونيوله.
د ډېګ غم مې نه درلود، بس، بېګانۍ قورمه پاتې وه. جامې مې بدلې کړې او د بخارۍ تر څنګ اوږد وغځېدم.
خوند يې کاوه، د لرګو د سوځېدو ټکا خته، د بخارۍ يوه خوا سره وه.
ټلېفون راغی، هماغه نومره وه. ويې ويل:
ـوبښه، پيسې خلاصې شوې.
ومې ويل:

ـزه د ېر ګشنه يم؟
ويې خندل:
ـولې.
ـهيڅ ! ما ټليفون درته ونه کړ.
په خندا کې يې ټوخی ګډ شو ، ښه شېبه يې وټوخل، بېرته يې وخندل:
ـنه، داسې نه ده.
ومې ويل:
ـدورواغ نه درته وايم، پرون مې نيمه کيلو غوښه راوړې وه، دوه وخته مې کړه.
خندا يې زور ونيو ، له خندا سره يې بل ښځينه غږ هم ګډ شو ، خو روښانه نه راته.
ومې ويل:
ـدا څوک ده؟
ـنرسه. وايي چې د ېرې خبرې مه کوه، صحت ته دې تاوان لري.
ومې پوښتل:
ـته په ايټالوي پوهېږې؟
ـنه، خو د هغې ماته ګوډه انګليسي زده ده .
ومې ويل:
ـڅه ناروغي لرې؟
غلې وه، د امبولانس نرى غږ راته، بيا يې يودم وخندل:
ـبيره دې ده؟
خبره مې واړوله:

ـمصرف درباندې راځي.
ځواب مې وانه وربېد.
ومې ویل:
ـهلو.
ـاورم.
خو په دې ټکي کې مې غریو احساس کړ.
یودم یې وخندل:
ـهې ! په مصرف پسې یې مه ګرځه. لس زره ډالره راسره دي، چې کاغذي
طیارې هم ترې جوړوم، په یوې میاشتې کې یې نه شم خلاصولی.
زړه نازړه مې وویل:
ـولې ! مور، پلار، کورنۍ؟
ویې خندل، خو خندا یې ترخه وه. ویې ویل:
ـڅلور میاشتې مخکې مې هرڅه درلودل، خو اوس هېڅ هم نشته.
غلې شوه، خو ما یې د ژړا غږ تر ډېره اورېده.
ټلیفون قطع شو.
ماخستن تر ناوخته خوب نه راته، د نجلۍ خبرې رښتیا راته واېسېدې،
ذهن مې پوښتنو نیولی و.

* * *

اندېښنه مې وه. دفتر ته له رسېدو سره سم مې کمپيوټر روښانه کړ، يواځې دفتري ايمېلونه راغلي ول. بس ! اته بجې بله جلسه وه.

ورغلم، له همکارانو سره د راډيويي خپرونو په اړه وغږېدم، خو زړه مې کمپيوټر ته راختلی و ، ما ډېرې پوښتنې درلودې.

لس بجې خپلې شعبې ته راغلم، پر مېز څو کاغذونه پراته ول، اصلاح يې غوښته.

اه ! راډيو د اوبو د ژرندې غوندې ده، څلرويشت ساعته چالانه وي، په تېره بيا د نړېوالو راډيو ګانو کار ډېر دقت غواړي. وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده، خو بيا مې هم په منډه د ايمېل پاڼه راواړوله، څه نه وو راغلي، کاغذونه مې راواخيستل، پوره دوه ساعته وخت يې وغوښت.

غرمه شوه، همکاران ډوډۍ ته لاړل، خو زه کمپیوټر ته کېناستم. په بیړه مې ولیکل:

_نه يې ! لکه چې پښېمانه شوې؟

درې بجې ځواب راغی.

_وبښه. معایناتو ته تللې وم، بس ! ژوند ته مې تمه نشته، خو دوی مې نه پرېږدي.

ورځ تېره شوه، ماخستن مې تر یوه وخته یو ناول ولوست، خو فکر مې سره راټول نه و. اخیر مې زړه طاقت ونه کړ، نومره مې پیداکړه. زنګ ورغی، خو ځواب مې وانهورېد.

ښه شېبه ووته، زنګ راغی، ټلېفون مې غوږ ته ونیو.

_هلو

ویې ویل:

_وبښه، پولیس راغلي ول.

حیران شوم:

_ولې؟

_بس، ځیني پوښتنې يې رانه کولې، هو رښتیا ، یوه هیله !

_وایه.

_ګوره !

په خبره کې ور ولوېدم

_درته وې کتل.

له خندا شنه شوه:

_ نو څنګه درته ښکارم؟

ومې ویل:
_کړې سترګې، یوه لویشت پزه او د چونګښې غوندې غټه، اوږده خوله.
خندا یې زور ونیو، ویې ټوخل، په ټوخې کې یې وویل:
_نه، دومره هم بدرنګه نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې
ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندیږي، بس، یوا ځې له رنګه، یو څه توره یم.
ومې ویل:
_ښه ! هیله دې یاده کړه !
ویې خندل:
_هو ! ته ټلیفون مه راته کوه. سمه ده؟
خندا راغله:
_ولې؟
_هسې، مصرف درباندې راځي.
په خبره کې یې ور ولوېدم:
_وړی درته ښکاره شوم؟
ویې خندل:
_هیله کوم، زما هدف دا نه و، ته زما د ژوند کیسه لیکې، نو ټلیفون هم
باید زه درته وکړم.
ومې ویل:
_خو زه هم په موضوع پسې ګرځم.
ویې خندل:
_که مې دا خبره ونه منې، کیسه نه شته.
_سمه ده صیب.

خندا يې زور ونيو:
ـمننه صيب.
ټوخي واخيسته، تر ډېره يې وټوخل، بيا يې اوږده ساه تېره کړه، په
زحمت يې وويل:
ـيوه دقيقه.
درب شو ، له غږ څخه پوه شوم چې ټلېفون يې پر يوه کلک شي کېښود ،
مېز يا کوم بل څه.
ټيټ غږ مې واورېد ، واضح نه راته، خو نارينه غږ و ، کله کله به د ښځې
آواز هم ورسره ګډ شو. ښه شېبه ووته، بيا مې په غوږ کې کړپ شو ، مقابل
لوري وويل:
ـښه ، نور؟
ومې پوښتل:
ـ له چا سره خو دې تر څنو ونه نيول؟
له خندا شنه شوه:
ـنه، خو نرسه يې يوه روپۍ کړه.
ـولې؟
ـهيڅ ! د روغتون مشر نرسې ته په غوسه و ، ويل يې چې پوليس يې
ولې زما کوټې ته راپرېښي ول.
ومې ويل:
ـنو پوليس څه وايي؟

ـهيخ ! له مانه يې دوې، درې پوښتنې وکړې، خو ډاکټر وايي، دوی دا حق نه لري چې له داسې سختو ناروغانو پوښتنې وکړي. نظر يې دا دی چې ډېرې خبرې درته ښې نه دي.
ومې ويل:
ـ په رښتيا هم ډېره نه غږېږې.
له خندا شنه شوه:
ـنو زه ډېرې خبرې کوم؟
ـنه، يوازې لس دقيقې په ټلېفون کې راسره وغږېدې.
خندا يې زور ونيو:
ـ پوهېږې ! دلته داسې څوک نه شته چې زړه ورته تش کړم. دا زوی مړی دومره نه غږېږي.
په خبرو کې يې ور ولوېدم:
ـزوی مړی؟ :
ـهو ! ولې؟
ـدا خو ډېر کليوال ټکی دی.
له خندا شنه شوه:
ـهی ! ما په کلي کې ژوند کړی.
ومې ويل:
ـخو ته په انګليسي هم پوهېږې.
په خبره کې راولوېده:
ـدومره بېسواده مې هم مه ګڼه، ادبيات مې لوستې دي.
ومې پوښتل:

ـچېرته؟
ـپه کابل پوهنتون کې.
غلی شوم.
ویې ویل:
ـګوره !
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـدرته ومې کتل.
له خندا شنه شوه.
ـګوره ! پوهېږم چې ذهن به دې له پوښتنو ډک وي، زه کولای شم چې د ژوند ټوله کیسه په دوو ټکو کې درته خلاصه کړم، خو له دوو ټکو ناول نه لیکل کیږي.
ومې ویل:
ـسم وایې صیب.
ـنو ته یې دروغ بولې؟
ـنه، خو یوه خبره ده، مابه ټلیفون غوږ ته نیولې وي، که به ستا کیسه لیکم؟
ویې خندل:
ـا م م م... سمه ده.
غلی شوه.
ومې ویل:
ـاورې؟
ویې خندل:

ـفکر ته مې پرېږده !
يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:
ـچټ ښه نه دی؟
ـنه، پردی، مزدوري مه راباندې دروه. په کور کې هم انټرنېټ نه لرم.
ـسمه ده، زه به يو بل فکر وکم. ښه، په کابل کې هوا څنګه ده؟
ښيښې ته مې لاس ور وغځاوه، غروی مې پرې تېر کړ، د انګړ د دروازې
پر سر ژېړ ګروپ ته د واورې لوی بخرکي ور روان ول.
ومې ويل:
ـواوره اوري.
ځواب مې وانه ورېد.

*   *   *

په سبا يې ټوله ورځ مصروفه وم، بس ! دفتر ته يې نوي کسان نيول، د انتخاب واک، ما او زما يوه بل همکار ته راکړل شوی و. تر ماښامه مو له هغو کسانو سره خبرې وکړې، چې د کار د موندلو له پاره راغلي ول، ټول ځلويښت کسه وو، يو، يو مو راوغوښت، پوښتنې مو ترې وکړې، په پای کې مو لس تنه ترې راويستل، دوی ته مو بايد درې ورځې ورکشاپ نيولی وای، ځکه دفتر يوائې ځلورو کسانو ته ضرورت درلود. داسې کسان چې د راډيويي خپرونو جوړولو ته جوړ وي.

ورځ تېره شوه، خوما دومره وخت ونه موند چې ايمېلونه وګورم.

لاره بنده وه، ناوخته له موټره کښته شوم، دوې هګۍ، څو رومي بانجان او وچه ډوډۍ مې راواخيستل. يخني وه، سترګو مې اوښکې کولې.

برق نه و، د ګاز په ډبه پورې تړلې جالۍ لوېدلې وه، دوکان ته تګ د زړه زور غوښت.

بخارۍ مې د ټلېفون رڼا ته ولګوله، جامې مې بدلې کړې، په توره شپه کې د برق د راتلو په تمه اوږد وغځېدم، خو تياري خوند رانه کړ، غيرت راته ودرېد، د کوټ په لستوڼو کې مې لاسونه ننه ايستل او د باندې ووتم.

سوړ باد چلېده، پورته رانه ستوري ځلېدل. دوکان ته ودرېدم، شمه بله وه، بېسبکه رڼا يې پر ژېړې تلې سپينې ليکې جوړې کړې وې.

بنډل جالۍ مې راواخیستې، کور ته راغلم، شپږه وروسته د کوټې پر سره پرده ژېړه رڼا ولګېده.
وږی وم، هګۍ مې پخې کړې، خو رومي بانجانو یې خوند خراب کړی و، یخ وهلي ول.
د کړایي مینځل مې د برق راتګ ته پرېښوده. بخارۍ ته نږدې اوږد وغځېدم، زړه مې نیولی و، کتاب مې راواخیست، وچې خبرې وې، ښه کوه، بد مه کوه.
له ټلیفون څخه شنه رڼا پورته شوه. مسیج و، یوه ملګرې مې لیکلي و:
_مزې دې وکړې. ها ها ها...
خو زه نه پوهېدم چې ما څه مزې کړې وې.
ورته ومې لیکل:
_نه، مزې مې نه دي کړې، ها ها ها...
ټلیفون مې کېښود، خو شنه رڼا یې نه ورکېده، ورته ومې کتل، مسکال راغلی و، د نجلۍ نومره وه، زنګ مې ورته وواهه، خو ځواب یې نه راکاوه.
پینځه دقیقې وروسته مې بیا د ټلیفون پر شنه تکمه ګوته ټینګه کړه، لنډ یې وویل.
_وروسته ټلیفون درته کوم.
برق راغی، تلویزیون مې ولګاوه، په یوه چینل کې امریکایي فلم و. رینګ اف لارډ. زما د خوښې فلم څو ځله مې لیدلی و، خو زړه یې نه را واهه، له لوړ تخیل، تصویر او قوي لیکنې څخه مې یې خوند اخیست.
پام مې غلط و، ټلیفون راغی، هماغه نومره وه.

ویې ویل:
ـ وبښه، زندان ته تللی وم.
حیران شوم.
ـ هلته دي څه کول؟
ـ د پلار لیدو ته.
ـ پلار دې بندي دی؟
سوړ اسویلی یې ویست.
ـ هو ! پنځلس کاله بند ورباندې ختلی.
یو دم غریو واخیسته، په ژړا کې یې وویل:
ـ پوهېږې ! زه یې سمه نه پیژندلم.
غلې شوه.
ومې پوښتل:
ـ ولې؟
په غریو کې یې وویل:
ـ نو څه وخت به زما کیسه لیکې؟
ـ په ټلیفون کې نه کیږي.
ـ بس ! سبا ته دې ایمېل وکوره.
ومې ویل:
ـ ستا نوم؟
مریم.
یوه شېبه غلې شوه، بیا یې په مړاوي غږ وویل:
ـ ستړې یم، ډېره ستړې، وېرېږم چې کیسه به مې بشپړه نه شي.

بل ښځینه غږ مې واورېد. غږ نږدې و ، مریم یې په ماته ګوډه انګلیسي پوهوله چې د دوا د خوړلو وخت دی.
مریم وویل:
_اورې؟
_هو
_نرسه ده، وايي چې دوا وخوره.
یودم یې وخندل، خو خندا یې جړه وه، غریو پکې ګډ و ، ویې ویل:
_پوهېږې ! دا شنې سترګې باور نه راباندي لري، تر هغو به دلته ولاړه وي، تر څو چې پینځه ترخې ګولۍ تر ستوني تېرې نه کړم. ګرمه نه ده، ګولۍ یې په کثافت دانۍ کې موندلې وې. ښه نو ، سبا ماخستن ټلېفون درته کوم، خو ایمېل دې هېر نه شي، ویې ګوره، ښه شپه.

❋ ❋ ❋

سهار مې په بېړه کمپیوټر چالان کړ، خو د مریم ایمېل نه و راغلی، اته بجې ورکشاپ شروع شو، د نویو راغلیو کسانو وړتیا مو مالوموله، ځینې یې ښه ول، فکر یې درلود.
رخصتۍ ته لس دقیقې پاتې وې چې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ایمېل رالېږلی و، لنډه جمله یې لیکلې وه.
_سلام ! خبرې مې په غږ کې درولېږلې.
خبرې مې په فلش کې راواخیستې، د دفتر له موټره په کوټې سنګې کې کښته شوم، هوټل ته ور وګرځېدم، یو خوراک کباب یې په اخبار کې راته تاو کړ، یو څو مالټې مې هم په پلاستیکي کڅوړه کې واچولې.
کور ته ناوخته راغلم، برق و، لومړی مې بخارۍ ولګوله، بیا کمپیوټر ته کېناستم، د رالېږلو خبرو وخت مې وکوت، څه کم، لس دقیقې وې.
د مریم غږ مړاوی و:
_سلام ! پوهېږم چې ډېر بوخت یې، خو بیا دې هم زما خبره ومنله، د یو داسې چا خبره چې مرګ یې لنډ دی. مننه.
شاید زما په خبرو کې اضافي ټکي ډېر وي، په خپله پوهېږې، یواځې د کار ټکي ترې دروا خله. تا رښتیا ویل، کیسه اوږده ده، په ټلیفون کې نه ویل کیږي، بس ! همدا یې ښه لاره ده. زه به په ایمېل کې خپلې خبرې درلېږم. کېدای شي ځینې پوښتنې ولرې، خو ما فکر کړی دی، هر ماخستن به ټلیفون هم درته کوم، که دې څه ویل، په ټلیفون کې پوښتلی شې.
ټوخې واخیسته، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:

ښښنه غواړم. د خپلې کورنۍ د غړو او کلي نوم نه شم درته اخیستلای، کتاب هرڅوک لولي، کېدای شي چې کوم شناخته پرې برابر شي، نه غواړم چې په کلي کې مې یوا ځینۍ مشره خور، د خپلې کورنۍ په کیسه پوه شې او نور پیغور ورکړي.
بس ! څه درته ووایم، خوشاله ژوند مو درلود ، خو هر څه له مینځه لاړل، هرڅه، ټول زما له لاسه.
مریم غلی شوه، وروسته غریو واخیسته، په تیټ غږ یې وژړل، په غریو کې یې وویل:
_اه ! ونښه، خپل ځان نه شم کنټرولولی.
یو نارینه غږ مې واورېد ، غږ رانږدې شو ، په ماته ګوډه انګلیسي یې وویل:
_ښه یې؟
مریم ځواب ورکړ:
_هو
سړي وویل:
_پوهېږې، ژړا دې صحت ته تاوان لري.
چوپه چوپتیا شوه، شېبه وروسته مې د قدمونو د لېرې کېدو غږ واورېد.
مریم په غریو کې وویل:
_ نه مې ژړا ته پرېږدي او نه هم خندا ته.
یوه شېبه غلې شوه، بیا یې خپله خبره پسې وغځوله:

ـ بس ! دا يو كوچينى دولتي روغتون دی، ډاکټران يې ښه خلک دي، ځينې يې په ماته ګوډه انګليسي پوهيږي، پام راباندې کوي، نه پوهېږم، يابه يې زړه راباندې سوځي. دلته يوه زړه نرسه ده، لوسي نوميږي.

پوهېږې ! زه کله کله وينه راګرځوم، خو د لوسي ورتې نه رانه کيږي، په بيړه خوله او غاړه راپاکه کړي.

لوسي په اصل کې د بوسنيا ده، هلته په نويمو کلونو کې جګړه وه، خاوند يې په خپل کور کې ولګېد، دې ايټاليا ته پنا راوړه، په خپله وايي چې له تېرو اتلسو کالونو راهيسي په همدې روغتون کې کار کوي.

زه له روغتونه دومره نه وځم، اجازه هم نه راکوې، لوسي وايي چې ډېره ګرځېدا درته ښه نه ده. ټوله ورځ په همدې کوټه کې پرته يم، هرې خواته سپينې کاشي دي، پاکې، مخ پکې ښکاري، د چت په ژېړ ګرد ګروپ، د لمر مينه ماتوم.

بس ! کله کله د روغتون انګړ ته وځم، خو خوند نه راکوي، اسمان تل وربځ وي، هر څه بې روحه ښکاري ، يوازې د ناجو ولاړې کتار ونې ژوندی راته ايسي.

په دهلېز کې درې پايې کمپيوټرونه شته، پخوا ډېره ورتلم، پښتو سايټونه به مې کتل، پام مې غلط و ، خو اوس مې سېکه ختلې ده، ډېره نه شم کېناستلی.

مريم ټوخي واخيسته، يودم يې وخندل، ويې ويل:

ـ اه ! وبښه، لکه چې بلې خواته ولاړم.

لنډه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

ـڅو کاله مخکې له خپلې کورنۍ سره کلي ته لاړم، پلار مې ختګر راوغوښت، په زړو کوټو يې لاس ووا هه، ويل يې چې کله کله به د مکتب په رخصتيو کې ورته راځو.

يو مازديګر مې پلار را ناري کړې، په خوند يې وويل:

ـخزانه مې پيدا کړه !

ورغلم، ده د وره له يوه زاړه چوکاټه خاورې پاکولې.

پلار مې وخندل:

ـدا وينې؟

ور نږدې شوم. د لرګي پر پاسنۍ برخه يو څه کېندل شوي و، ځيره شوم، ليکلي يې وو.

مريم

۱۳۲۸ هجري، شمسي کال، د حمل اتمه

دا زما د زېږېدو نېټه وه.

مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست، ورو يې وويل:

ـښکلې ورځې وې، خندل به مې، د کلي له نجونو سره به ګودر ته تلم، خو خوشالي لنډه وي، تربرونه رامخته شول، پلار مې يې د کوټو جوړولو ته نه پرېښوده، ويل يې چې ګډه ميراث دی، ټول حق پکې لرو.

پلار مې له بدو لېږې سړی و، د دعوو حوصله يې نه لرله، زړه يې مات شو، د کوټو کار يې په نيمايي کې پرېښود، بېرته ښار ته راغلو او بيا مو هيڅوخت کلی ونه ليد.

مورې د کابل په خيرخانه کې اوسېدو، کوچينۍ کورنۍ وه، څلور نفره. مور، پلار، وړوکی ورور او زه، مشره خور مې په کلي کې واده ده، نه

غوارم چې د هغې په اړه نور څه ووایم. بس، هوښیاره ده، د خسرګنۍ زړونه یې ساتلي دي.
پلار مې لوستی سړی و، خندا یې ډېره وه، ابا مو باله.
مریم وټوخل، ویې ویل:
_پلار مې په ځوانۍ کې صاحب منصب و، خو د تنظیمي جګړو او طالبانو په وخت کې یې ازاد کاروبار کاوه، ده به له پاکستانه وړه راوړل او د کابل په منډه یې کې به یې خرڅول، خو د کلداري حساب مالوم نه و، په وروستیو کې یې تاوان وکړ.
کله چې د کرزي حکومت راغی، بیا یې هم ماموریت وانه خیست، څه پیسې ورسره وې، د کوڅې په سر کې یې د خوراکي موادو کوچینی دوکان جوړ کړ. کور خپل و، کرایه یې نه غوښته، مور مې هم په یوه شخصي مکتب کې معلمي کوله، ګوزاره مو کېده.
خوشاله ژوند مو درلود، مور مې تر پلار کشره وه، ډېره کشره، د دوی په عمرونو کې پنځلس کاله فرق موجود و. ښه مې په یاد دي، یو وخت د خپلوانو کره میلمانه وو، زه او مور مې د بس مخکینۍ دروازې ته ور وختو، کلینر راغی، مور مې کرایه ورته ونیوله، خوهغه ور یاده کړه چې پیسې مې دي له پلاره واخیستې.
بس ! مور ته مې خدای ورکړه، کله چې به مې پلار په غوسه شو، نو مور به مې جدي خبره ونیوله او وبه یې ویل:
_پلاره ! څه خبره ده؟
پلار ته به مې خندا ورغله.

مور مې ډېره ښکلې وه، ډېره. تر غټو تورو سترګو يې اوږده بانه راتاو ول، کله چې به يې وخندل، تر سپينو غومبرو لاندې به يې نرۍ ګونځې پيدا شوې. بس! مور ټول دې ته شوي و، يوائې رنګ مو له پلاره اخيستى دى.

مريم وټوخل. يوه شيبه غلى وه، وروسته مې د اوبو د غړپ غږ واورېد، سوړ اسويلى يې ويست، په مړاوي غږ يې وويل:

_خوشاله وم، غم مې نه پېژانده، تر خبرو مې خندا ډېره وه. خو دا خندا تر يو ويشت کلنۍ راسره وه، بس! تېر کال هر څه بدل شول، هرڅه خبرې ختمې شوې.

وږى وم، کمپيوټر مې بند کړ، لاړم او بخارۍ ته نږدې کېناستم. کباب بد نه و، خو تر غوښې يې وچې ډوډۍ خوند راکړ، د مرچو او مثالو څکه (مزه) وروتلې وه.

ماخستن ناوخته د مريم ټلېفون راغی، وار له واره يې وويل:

_په ليکلو ارزې؟

يو دم يې وخندل:

_اه، وبښه، سلام!

د سلام ځواب مې ورکړ.

ويې ويل:

_خبرې دې واورېدې؟

_هو.

_پوښتنې لرې؟

فکر مې وکړ، تر دې دمه هرڅه روښانه ول:

ـنه، خو یوه هېله !

ـوایه !

ـ داخل یو څه ډېرې خبرې راولیږه.

ویې خندل:

ـولې؟

ـسبا پنجشنبه ده، جومه او شنبې رخصت یم، د لیکلو له پاره ښه وخت دی.

ویې ویل:

ـسمه ده، تر تا زه ډېره بېړه لرم.

غلی شوم.

ویې ویل:

ـهو رښتیا ، یوه پوښتنه مې په ذهن کې راتېره شوه.

ـوایه.

کورمو ډېر ارامه دی، د ماشومانو غږ نشته.

ومې ویل:

ـهغوی غزني ته تللي دي.

ویې خندل:

ـغږ دې خوبولی دی. څو بجې دي.؟

ټلیفون مې سترګو ته ونیو.

ـیوولس.

ویې ویل:

ـ ستړی به یې ، خوب به درځي.

فکر مې وکړ، پوښتنه مې نه لرله، د (هو) ټکی مې له خولې راووت.

* * *

د سهار په خره کې عمومي سړک ته وختم، یخني وه، زړه مې نیولی و، خو علت نه را مالومېده..

زموږ د دفتر رسمیات په اونیمې بجې شروع کیږي، خو زه په شپږ نیمې له کوره وځم، دفتر دومره لیرې نه دی، که مستقیم لاړ شو، تر شلو دقیقو نه اوږي، خو د دفتر موټر باید په شپاړسو کسانو پسې ورشي، یو ساعت وخت نیسي.

شېبه وروسته موټر ته ور وختم، همکارانو ته مې لاس ورکړ، یوه یې را یاده کړه چې لاس دې تود دی. تبه خو دې نه ده؟

ځواب مې ورکړ:

_نه
خو وروسته مې تبه شوه، سر مې درد کاوه، بدن مې تود و او د کار کولو سېکه نه وه را پاتې.
ماسپښين قضا مې په فلش کې د مريم خبرې راواخيستې، د مشر د شعبې دروازه مې وټکوله، رخصت يې راکړ، نيغ کورته راغلم.
ورځ تېره شوه، ماخستن هم وختي پرېوتم، کمپيوټر ته کېناستل مې له وسه وتلي ول، خو سهار ته ښه وم، تبه ختلې وه او د هوساينې احساس مې کاوه.
ټلېفون مې راواخيست، د مريم ببګاني مسکالونه راغلي ول، خو زه نه وم ورباندې پوه شوی.
اته بجې مې د کور کمپيوټر چالان کړ. مريم له سلام وروسته وار له واره کيسه را اخيستې وه.
_د پوهنتون په درېيم کال مو صنف ته يو هلک راغی، غټې، زيږې، تورې سترګې يې درلودې، له ونې لوړ و، زنه يې سوچې، پستې ږيرې نيولې وه، د مخ له روښانه او صاف پوستکي يې پوه شوم چې سختې نه دي پرې تېرې شوې.
دی وحيد نومېده، له کوم بل پوهنتونه يې تبديلي راوړې وه.
وحيد غلی هلک و، ډېرې خبرې يې نه کولې، د همصنفيانو هرې پوښتنې ته به يې يوازې په (هو) يا (نه) ځواب ورکاوه، خو په درسونو کې يې وړې وه، کله چې به تختې ته پورته شو، له سترېا به وتلی و. ده د هرې موضوع په اړه مالومات درلودل. د وحيد خبرې په استادانو هم ښې لګېدې، هغوی به هم غوږ ورته نيولی و.

وحيد به هر سهار په يوه ښکلي شخصي موټر کې پوهنتون ته راته، موټروان به تر يوې بجې ورته ماتل و.
يوه اوونۍ ناروغه شوم، پوهنتون رانه پاتې و ، کله چې ښه شوم او صنف ته لاړم، د ځينو مضمونونو نوټونه رانه تېر ول. له دوو ، درېيو ټولګيوالو مې نوټ وغوښت، خو يوه يې هم پوره نه و ليکلی، يوې همصنفۍ د وحيد نوم راته واخيست، د تفريح په وخت کې ورغلم، دی د ونې يوې سيورې ته ناست و ، کتاب يې وايه.
ورنږدې شوم.
ومې ويل:
ـ وروره ! د تېرې هفتې نوټونه مې په کار دي.
نيغ يې راته وکتل، بېرته يې کتاب مخې ته ونيو.
مغرور راته واېسېد ، خو مجبوره وم:
ـ وروره ! امانت يې راکه، سبا ته يې درته راوړم.
پرته له دې چې راته وګورې ، بکس ته يې لاس ور وغځاوه، دوې کتابچې يې راته ونيولې، ورو يې وويل:
ـ دومره بد اخلاقه درته ښکارم؟
ومې ويل:
ـ ونه پوهېدم.
لاس يې هماغسې غځېدلی پاتې و.
کتابچې مې راواخيستې، صنف ته لاړم، شېبه وروسته استاد راغی، دی د لنډۍ په اړه غږېده، خو زما ذهن سره راټول نه و ، په خپلو دوو جملو مې فکر کاوه. ما کومه بده خبره کړې وه؟

نه پوهېدم.
سبا ته مې بیا د هماغه ونې لاندې ولید ، ورغلم، کتابچې مې ورته ونیولې:
_ مننه، وروره.
ویې خندل، خو په خندا کې یې ملنډې ګډې وې. ورو یې وویل:
_زه په خپله څلور خویندې لرم.
غوسه راغله.
_نو څه درته ووایم؟
ویې ویل:
_تر اوسه دې له مانه کوم بېځایه حرکت لیدلی دی؟
_نه
_نو بیا ولې رانه وېرېږې؟
په خبره کې یې ورولوېدم !
_ولې وو بېرېږم؟
ویې خندل:
_همدا چې وروړ راته وایې، دا خپله د وېرې او بدګمانۍ علامه ده.
ولاړ شو او صنف ته ننوت.
د رخصتۍ په وخت کې د پوهنتون د لویې دروازې خواته ګوښې روانه وم، وحید مې تر څنګ تېر شو ، په غوسه یې راته وکتل.
له اعصابو سم نه شو راته ښکاره. پسې غږ مې کړ:
_پوروړې خو دې نه یم؟
ګامونه یې ګړندي کړل.

ماسپښین کورته ورسېدم، کوچیني ورور مې زما کتابچې سره راتوشیلې وې. علت مې وپوښت، ویل یې چې بیګاه مې په یوه کتابچه کې رسمونه وکاږل، سور پوښ یې و ، اوس رانه ورکه ده.
پر تندي مې مړه خوله راغله. ورور مې د و حید د نوټ په کتابچه کې رسمونه کښلې وو.
سبا ته لومړۍ درسي سات خالي و ، وحید مې په چمن کې ولید ، ورغلم، پښتې یې ورټولې کړې، پرته له دې چې راته وګورې ویې ویل:
_د ښښنې له پاره راغلې یې؟
خبره یې سمه وه ، خو غیرت راته ودرېد:
_نه
ویې خندل:
_دروغ مه وایه، ما درته وکتل، مخ دې چینجن نیولی و.
ځواب مې نه درلود.
_لیرې شوم.
تفریح شوه ، خو د باندې ونه وتم، ځینې نوټونه رانه پاتې وو.
نږدې غږ مې واورېد.
_وښښه. ټوکه وه.
ورو مې کتل. وحید و.
ځان مې مصروفه ونیو.
وحید یوه شېبه ولاړ و ، بیا د باندې ووت.
له تفریح وروسته د ګرامر استاد راغی، خدای خبر، طبع یې خټه وه، د درس ورکولو حوصله یې نه لرله. بس ! مازې یې تېر درس تکرار کړ،

مخکې له دې چې له صنفه ووځي، د مېز پر سر يې يو چپټر (د نوټ پاڼې) کېښود او د چپټر کاپي يې د هر محصل له پاره ضروري وګڼله.
د استاد له تګ سره سم، ګڼه‌وډې شوه، هر محصل په دې هڅه کې و چې چپټر د کاپي له پاره ورسره يوسي. وحيد رامخته شو، نظر يې دا و چې دی به په خپله له چپټره د ټولو کاپيانې واخلي.
ټول قانع شول. سبا ته زه غيرحاضره وم، بله ورځ وحيد نه و راغلی، بس، يوازې ما چپټر نه درلود. خو وحيد دوهمه ورځ هم غيرحاضري وکړه.
چپټر ضرور و، له يوه ټولګيوال‌ه مې د وحيد د ټليفون نومره واخيسته، غږ يې نيولی و، رايادة يې کړه چې ساعت وروسته به په پوهنتون کې يم.
خبره يې سمه وه، په تفريح کې راغی، په شخصي جامو کې و، لاندنۍ شونډه يې ما ته ښکارېدله.
ومې ويل:
_ناروغ يې؟
ويې خندل:
_مهمه نه ده.
چپټر مې ورنه واخيست، دی له خبرو پرته روان شو، تر هغو مې پسې کتل چې د پوهنتون تر عمومي دروازې ووت.
نا آرامه وم، په زړه کې مې ملامتي راټوله وه، د وحيد چاودلې شونډه مې له ذهنه نه وته.
په سبا چې کله صنف ته ورغلم، لومړی مې په وحيد پسې سترګې ورغړولې، خو ځوکۍ يې تشه وه. نه پوهېږم، ولې؟ خو وحيد مې ټوله ورځ په زړه کې ولاړ و.

ماخستن مې سل زړونه سره وتړل، د وحيد د ټلېفون نومره مې ووهله، زنګ ورته، خو ځواب مې وانه ورېد.
پاو ووت، زنګ راغی، وحيد رایاده کړه چې اوس ښه دی، راتلونکې شنبې به په پوهنتون کې وي.
مريم وټوخل، غلې شوه، په بېړه مې د کمپيوټر سکرين ته وکتل، د خبرو وخت لا پاتې و.
چوپه چوپتيا شوه، خو دقيقه لا نه وه تېره چې بيا مې د مريم غږ واورېد:
ـوبښه، د ټايپ بيطرۍ کمزورې وې، پوهېږې، دا د غروي په اندازه کوچينی ټايپ دی، ښه ثبت کوي، د فلش ځای هم لرې، لوسي راته راووړ، ټيپ شوې خبرې په اسانۍ سره کمپيوټر ته لېږلی شم. ښه کيسه مې کوله.
مريم غلې شوه، يو سوړ اسويلی يې ويست ، ويې ويل:
ـپوهنتون لېرې و ، څو نجونو په ګډه يوه تونس موټر ته مياشتنۍ کرايه ورکوله، موټر به هر سهار اووه نيمې بجې راپسې راته، په لاره به يې څو نورې نجونې هم را اخيستې او دولس نيمې بجې به بيا د پوهنتون مخې ته ولاړو.
نجونو به په لاره کې خبرې کولې، خندل به يې او د يوې بلې حال به يې اخيست.
وخت تېرېده، پوهنتون ته پر لار يوې نجلی رایاده کړه چې رنګ دې بدل دی، ورځ تر بلې ډنګرېږې. دې خبرې ته د نورو نجونو هم پام شو، د يوې نظر دا و چې د پخوا په خبر نه خاندم، بلې ويل چې له خبرو هم لوېدلې يې، دريېمې بيا دا بدلونو نه دمينېدو علايم ګڼل.

نه پوهېدم، خو ما تر دې دمه مینه نه پیژندله.
په کور کې مې هم وضعې بدلون کړی و، ماته نه مالومېده، خو مور مې ویل چې له ډوډی ژر ولاړېږې، غلې یې، په نه خبره غوسه درځي.
فکر مې وکړ. ما کوم غم درلود؟
نه، هر څه د پخوا په څېر ول، یوازې زه بدله شوې وم. یو څه رانه ورک وو.
په ذهن مې زور راووست، ورکه مې ومونده، د وحید لیدو به خوشالي رابښله.
له ځان سره مې وویل:
_مینه همدا ده؟
مریم وټوخل، سوړ اسویلی یې ویست، خبرې یې وغځولې:
_ما نه غوښتل چې مینه شم، خو مینه وم، پوهېږې؟ د مینې نښې مې ولېدې. لومړی مې په دعا کې بدلون راغی، یو بل هم پکې ګډ شو، له مور، پلار او ورور سره به مې یو پردی هم په زړه کې راګرځېده. نه مې غوښتل، خو د سلام له ګرځولو سره به مې وحید نېغ سترګو ته ودرېد، غم مې نه وربانده لورېده، له خدایه به مې د ده خوشالي غوښته.
وروسته وویرېدم، په لمانځه کې به مې لا د وحید څېره تر مخې تېرېدله، د سهوې سجدې ډېرې شوې.
یو پردی انسان مې ژوند ته راغی، خپل رانه پردي شول.
د مریم خبرې مې ودرولې، غوږ مې ونیو، د کور دروازه ټکېده.
ورغلم، د ګاونډې زوې راته وویل چې غرمې ته څه مه پخوه، ډوډی درته راوړم.
زحمت مې نه پرې لورېده، خو دی شله و. و مې ومنله.

له چوترې مې دوه- درې وچ لرګي راواخيستل. کوټې ته راغلم، يو غټ لرګی مې پر سره انګار کېښود. بېرته کمپيوټر ته کېناستم، خو بيا دروازه وټکېده. ورغلم، دوو وړو ماشومانو خير غوښت. يوه ته مې لسګون ونيو، بل مړې سترګې راته ونيولې، خو ماتې پيسې نه وې راپاتې، په سلګون مې زړه نه کېده. وریاده مې کړه چې په دې لسګون کې دواړه حق لرئ، نيمي يې کړئ.
دروازه مې پورې کړه، چوترې ته لا نه وم ختلی چې له کوڅې شور او زوږ راغی. دوو ماشومانو د لسګون پر سر سره خوړلي ول.
کمپيوټر ته کېناستم. مريم ويلي ول:
ـنه مې له درسونو سره زړه تړلی شوای او نه هم د مور، پلار او کوچيني ورور خبرو خوند راکاوه. هر څه بدل شول هر څه. په ژوند کې مې يو لوی بدلون راغی، داسې بدلون چې خوشالي يې رانه واخيسته، خوراک مې هېر شو، د شپې به تر ډېره ويښه وم.
مور ته مې اندېښنه ور ولوېده، روغتون ته يې بوتلم، ډاکټر رنګارنګ معاينات راته وليکل، دوا يې راکړه، خو زه پوهېدم چې کومه ګټه نه لري، د لابراتوار ماشينونه په مينه څه پوهېدل.
ورځ په ورځ خوړل کېدم، خو علت يې له ما پرته بل چاته نه ومالوم. ان وحيد ته هم نه.
بيا د دروازې د ټکېدا غږ راغی، پوهېدم چې سوالګر دي، ځکه جومه وه، د جومې په ورځ خيرات غوښتونکي ډېر ول. ځان مې غلی ونيو، خو ددروازې ټکا ډېره شوه. د مريم خبرې مې ودرولې، کورتۍ ته ور ولاړ شوم، جېبونه مې ولټول، ماتې روپۍ نه وې.

فکر مې سم وخوت، په دروازه کې دوې زړې ښځې او د اوو کالو په منګ یو ماشوم ولاړ و. د ماشوم چاودې بغور د یخنۍ له لاسه سره ښکارېدل. نه مې په زړه کیږي چې کوم سوالګرته مې تر لسو ډېرې افغانۍ ورکړې وې، ځکه ډېر دي، په کوم یوه پسې به یې ورسیږې، خو د دې ماشوم سترګو تاثیر راباندې وکړ، سترګې یې ژوندې نه راته وایسېدې، بې روحه وې، بس، لکه د سترګو پر تور چې یې خړ پلاستیک پروت وي، ما هیڅوخت د یو چا په سترګو کې دومره درد او نا امیدي نه وه لیدلې.

سلګون مې ورته ونیو او دروازه مې پسې پورې کړه.

کوټې ته لاړم، خو لا مې د ماشوم سترګې تر مخې تېرېدلې. وروسته مې یوه ټکي ته پام شو، هره ورځ مې په لسګونو سوالګر لیدل، پښتانه پکې ډیر ول.

یوه شېبه بخارۍ ته نږدې پرېوتم، بیا د مریم خبرې را په زړه شوې، څوکۍ ته ورونښوېدم، ویلي یې و:

ـوخت ووت، وحید مې یواځې په پوهنتون کې لید.

وحید به هم تر نورو له ماسره ډېرې خبرې کولې، خندل به یې، غږېدا یې له خونده ډکه وه.

کله کله به یې ټلیفون هم راته وکړ، پوهېدم چې د هغه هم راسره جوړه وه، خو هیڅکله یې له خولې د مینې خبره راته راونه وته.

یوه ورځ د تفریح په وخت کې له څو نجونو سره ولاړه وم، ګرمي وه، نجونې په یوه خوله وې چې ایسکریم اخلو. روان شوو، وحید مې ولید، صنف ته ننوت، نجونو ته مې بانه وکړه، ورغلم، وحید پر مېز ناست و.

غټې تورې سترګې یې راواړولې، څیره یې نیولې وه. ورو یې وویل:

ـمشوره راکه !
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ده په خپلو تورو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، ویې وویل:
ـورونه مې په لندن کې دي، غوښتی یې یم.
زنګنونه مې ولړځېدل، پر څوکۍ کېناستم.
د وحید غږ مې واورېد:
ـدا یو کال راپسې ول، خپل هوټل لري، وايي چې کار ډېر دی، په بل چا باور نه شو کولای.
غلی شو، سر یې وځړېد، ورو یې وویل:
ـخو زه غواړم چې پوهنتون خلاص کړم، له خپله وطنه مې زړه نه ځي.
د ژړا چیغه مې ستوني ته راغله، ولاړه شوم، وحید راپسې غږ کړ:
ـچېرته ځې؟ څه پکې وايي؟
دهلېز ته راووتم، ګڼه ګوڼه وه، ځان مې نه شو کابو کولی، د مخامخ صنف دروازه مې خلاصه کړه، څوک نه و، کېناستم، سترګې مې ډکې وې، خوهڅه مې کوله چې له خولې مې کوکه راونه وځي.
ښه شېبه ووته، دروازه خلاصه شوه، یو هلک و، په حیرانۍ یې راته کتل.
ولاړه شوم. له پوهنتونه ووتم، ټکسي ته مې لاس وښوراوه، ساعت وروسته په کور کې وم. مور ته مې سردردي بانه کړه.
خپلې کوټې ته لاړم او پر کټ اوږده وغځېدم.
مور مې ډوډۍ راوړه، خو ګوله مې تر ستوني نه تېرېده.
ماسپښین مبایل وشرنګېد، وحید و، د ناڅاپي ورکېدو پوښتنه یې کوله.

څه به مې ورته ويل؟ بس ! ده ته مې هم ناروغي پلمه کړه.
د سمستر امتحان يې واخيست، نتيجه راووته، په دريو مضمونونو کې پاتې وم.
وخت ووت، وحيد ته ويره راغله. د خدای په امانۍ جرات مې نه درلود ، يوه اوونۍ درس رانه پاتې و ، له وحيد سره مې په ټليفون کې مخه ښه وکړه، دی لاړ او زما روح يې هم ورسره يووړ.
د مريم له دېرشو د قيقو غږېدا مې همدومره خبرې راويستې
ورځ تېره شوه، ماخستن ته مې يو ميلمه درلود. دی سپين ږيری و ، له کلي يې د تداوۍ له پاره مخه رانيولې وه.
بوډا تر ناوخته ويښ و ، پخوانۍ کيسې يې کولې، خبرې يې ښې وې، خو تکرار يې ډېر درلود ، وړه کيسه به يې ټکي په ټکي راته تېره کړه.
بله ورځ تر غرمې ورسره وم، تر دولسو بجو په ډاکټرانو وګرځېدو ، يوه بجه د دوا له پېرېدو سره کلي ته روان شو ، د خدای په امانۍ پر وخت يې دعاوې راته کولې.
ماخستن وختې پرېوتم.

❁ ❁ ❁

سهار دفتر ته لاړم، د مریم ایمېل نه و راغلی، ورځ تېره شوه، تر رخصتۍ مخکې بیا کمپیوټر ته کېناستم، هیڅ هم نه وو.

ماخستن مې دیګ پخاوه چې د مریم ټلېفون راغی. غږ یې بېسېکه و، له هرې خبرې سره به یې ټوخل.

دې د خبرو د نه رالېږلو علت، د ټوخي ډېروالی ګاڼه.

مریم لنډه وغږېده، ژمنه یې وکړه چې سبا ته به نورې خبرې رالیږي.

ما هم غږېدا ونه غږوله، په غوږو کې د پرتو پیازو ټکا ختنه، رنګ یې مخ په ژېړېدو و.

خو ماخستن نهه بجې بیا ټلېفون وشرنګېد، مریم وه، ژړل یې...

د (ولي) ټکی مې خولې ته نه راته، هماغسې مې پرېښوده، دې تر ډېره وژړل، بیا یې په غریو کې ښښنه وغوښته، رایاده یې کړه چې د زړه د تشولو له پاره بل څوک نه لري.

مریم یوه خبره کوله. ویل یې چې د کوچیني ورور په وینو لړلی غوږ یې له ذهنه نه وځي.
غلی وم کیسه نه وه رامالومه، هیڅ مې هم نه شوای ویلای.
ټلیفون قطع شو، سکرین ته مې وکتل، مریم، پینځه دقیقې ژړلي ول.

❃ ❃ ❃

د خیرخانې په کوتل کې مې د موټر ښیښه خلاصه کړه، یوه همکار په بیړه لاس ور وغځاوه، په خندا یې وویل:
ـیخني ده.
سوړ شمال مې له مخه لیرې شو.
موږ هره دوشنبې ساحې ته ځو، همکاران باید جوړې کړې راډیویې خپروني خلکو ته ور واوروي، د هغوی نظریات واخلي او په راتلونکو خپرونو کې یې په پام کې ونیسي.
له موټروان سره اته تنه وو. په نیت کې مو د کابل د استالف ولسوالی نیولې وه.

د خیرخانې له کوتله ور هاخوا په سلګونو ښکلي، څو پوړیزه، پاخه کورونه په مخه راغلل، په واورو کې ولاړ ول، هر یو یې په لکونو ډالرو ارزېدل.
مخکې لاړو، نوي ښارګوټې په چټکی سره تېرېدل، پای یې نه و، د لیرو پرتو کلیو نیمایي کورونه پاخه وو. هر دوه، درې سوه متره وروسته به د مکتب یا لیسې لوحه راغله. خلک تازه او پرېوللي ښکارېدل.
یوه اوونۍ مخکې سفر مې سترګو ته ودرېد، غزني ته تلم، د کابل له ښاره همدومره لیرې شوی وم، خو نه مې پوخ دېوال ولېد او نه هم خوشاله څېره. بس یواځې تور سړک او روانې موټرې د یو ویشتمې پیړۍ نښې وی.
یو نیم ساعت مو مزل وکړ، لس بجې د استالف تخت ته ورسېدو، دروازه خلاصه شوه، د موټر ټاېرونه تک تور او سوتره ښکارېدل. ټوله لار پر پاخه سړک راغلی و.
د استالف تخت لوړه غونډۍ ده، د ناجو زړې ونې پرې ولاړې دي. دواړو لورو ته یې ګڼ کورونه ښکاریږي.
د تخت پر سر یوې لویې ونې ته ودرېدم، وچه وه، نیمایي تنه یې سوځېدلې ښکارېدله.
یو غږ مې واورېد:
_از وقت های جنګ است.
مخ مې ور واړاوه، یو بوډا پیتاوی ته ناست و. د زړو ونو کیسه یې راته تېره کړه، ویل یې چې دا ونې یو نیم سل کاله عمر لري، دا لګېدلې ونه مو د تیرو جګړو یادګار ساتلې دی.

شاوخوا مې سترګې ورغړولې، لاندې په سپینو واورو کې د روانو اوبو تر څنګ له ګڼې ګونې ډک بازار و، په دوکانونو کې استالفي لوښي ځلېدل.

د بوډا خبره سمه وه، د جنګ علامې نه وې پاتې، ان په واورو پټ غرونه هم ژوندي ښکارېدل.

یوه همکار مې راغږ کړ، ورغلم، تر یوې ونې لاندې څو ماشومان راغونډ ول، دوی یوه راډیویي خپرونه اورېدله.

ټول غلي ول، تر پایه یې یوا ځې ټایپ ته کتل.

همکار مې د خپرونې د ژبې او مالوماتو په اړه څو پوښتنې ورنه وکړې.

ټول پوه ول.

له یوې دولس کلنې نجلۍ مې وپوښتل:

_اوس خو مکتبونه هم رخصت دي، نو له کتابونو ډک بکس دې ولې غاړې ته اچولی دی؟

لاندې بازار ته یې ګوته ونیوله، را یاده یې کړه چې هلته ژمني کورسونه دي، د شاوخوا کلیو نجونې او هلکان د راتلونکې کال درسونو ته تیاری نیسي.

لویدیځ ته مې وکتل، د اوږده غځېدلي غره سپینې څوکې لمر ځلولې، خو د همدې غره ور هاخوا لا اوس هم جګړه وه، واورې یې تورې او پخځې په وینو سرې وې، سپین ږیرو به ماشومانو ته کیسې کولې " وو، نه وو ، په پخوا زمانه کې یو مکتب و..." خو دلته، په دومره لنډه فاصله کې سپین ږیري وایي " بود نبود ، در زمانه های قدیم جنګ بود... جنګ، درخت تخت استالف را سوختاند..."

د ملګري غږ جتېکه راباندې راوسته.
ـ راځه ! لاندې بازار ته ورکښته شو.
د هغه خبره سمه راته وایسېده، موږ تر یوې بجې په استالف کې وو.
ملګرو مې له خلکو سره مرکې وکړې، د خپرونو په اړه یې د دوی نظریات
واخیستل، درې بجې دفتر ته راورسېدو.
وار له واره مې ایمېل وکوت، د مریم خبرې مې په فلش کې راواخیستې،
تیاره ماښام په کور کې وم.
مریم ویلي ول:
ـ وخت لمر و او زه هم د یخ توټه. په لنډ وخت کې مې د اوږو هډوکي
راوختل، تر سترګو مې تورې حلقې تاوې شوې، د کور په دهلېز کې به له
ولاړې هېنداړې ښویه تېرېدم.
په درېیمه میاشت ټلیفون راغی، وحید و ، لنډ وغږېد ، ویل یې چې په
همصنفیانو پسې خپه شوی یم.
سخته وه، په ډله کې یې راوستم، خو وروسته مې زړه سره راټول کړ،
هېره یې نه وم. نومره مې تر اوسه ورسره وه.
غلې وم. سبک مې ختلی و. د قبرونو لیدو به ارامي راببنله.
خو څه موده وروسته مې ژوند ته تمه پیدا شوه. بس، یو لیرې خپل مو له
کوچنیانو سره لندن ته ورسېد.
پلار ته مې وویل، د لندن خوبونه مې ورته تېر کړل، راتلونکې هوسایي
مې یې سترګو ته ودروله. نه یې منله، رایاده یې کړه چې په خپل وطن کې
ښه یو ، وچه، لنده رارسیږي، پردي ملکونه څه کوو.

له مور سره کېناستم، د لندن په صفتونو مې خوله ستړې شوه، د هغې ځواب هم منفي و.
چاره نه وه. کوچیني ورور ته مې په غوږ کې ورپوه کړل، ذهن یې له خیالي دنیا ډک شو، ژر یې قناعت وکړ.
اوس نو په څلورو کې دوه تنه مخالف ول.
ورور او خور به هره ورځ د خیالي ژوند په اړه غږېدل، کیسې به یې کولې، خپل راتلونکی به یې په مزو کې لید.
دا خبرې مې په مور او پلار ښې نه لګېدې، اول یې نصیحت کاوه، واقعي ژوند ته یې راګرځولو، خو وروسته یې پر دوی هم تاثیر وکړ، د لندن له خبرو یې خوند اخیست.
یوه ورځ مې مور د خپلوانو کره تللې وه، کله چې راغله، وار له واره یې د لندن کیسې راواخیستې. خبره مالومه شوه، دې له لندن نه زموږ د خپلوانو رالیږلې عکسونه لیدلي ول. ویل یې چې اولادونه یې په اسرات کې ول.
مور مې دا هم وویل چې د کورنیو د قبلیدو چانس ډېر دی.
بس! پلار مې هم راضي شو، په لومړي ځل یې د کابل له دوړو او د دوکان تر مخ د لښتي له بویناکه اوبو شکایت کاوه.
ماته خدای راکړه، رنګ مې راوګرځېد، ژوند خوږ راته وایسېد، راتلونکې مې له وحید سره لیده. ډېر وخت به مې د انګلیسي ویلې کتابونه له سره کتل.
پلار مې د خپلو ملګرو په مرسته یو قاچاقبر وموند، قاچاقبر د هر سړي پر سر اتلس زره امریکایي ډالره غوښتل، خو معامله پاکه ښکارېدله.

پیسې په کابل کې، له صراف سره اېښودل کېدلې. بس، لندن ته په رسېدو یې یو ټلېفون غوښت. پلار مې صراف ته د رسېدو ډاډ ورکاوه او قاچاقبر خپلې پیسې اخیستې.

بل شرط دا و چې سفر زمیني دی.

همدومره.

مور ته مې پر ځمکه تګ خوند ورنه کړ، ویل یې چې سل خطره ورسره تړلي دي. خو د پلار د لیل مې دا و چې د طیارې تګ ډېرې پیسې غواړې، ده د هر نفر پر سر دیرش زره ډالره یاد کړل، دا یې هم وویل چې له دې سره، بیا هم ټول سفر په طیاره کې نه شي کولای، ځینو ملکونو ته به پر ځمکه وراوړي.

د پلار په خبرو کې ما هم یو څه مرچ او مساله ورګډه کړل، د یوې کورنۍ کیسه مې ور ته تېره کړه، ومې ویل چې په همدې لارو روان شول، خو اوس په اروپا کې دي.

درې نفره په یوه خوله ول، مور مې هم راواوښته.

زمونږ کور بې نقشې و، پلار مې نفر ورته راووست، پنځه اویا زره ډالره یې جوړ کړل. د دوکان او کور وسایل هم خرڅ شول. پلار مې لس لکه افغانۍ ډالرو ته واړولې، ورغی، د څو شاهدانو تر مخ یې دوه اویازره ډالره له صراف سره کېښودل. پاتې پیسې مې ما او مور په خپلو زېرپیرانیو کې وګنډلې. په حویلۍ کې د منهو د ونې پاڼې مخ په ژېړېدو وې چې له کوره راووتو.

مریم غلې شوه، سوړ اسویلی یې ویست او خپلې خبرې یې وغځولې.

ـتر نیمروزه کومه ستونزه نه وه، بس، شپه مو په کندهار کې تېره کړه او بله ورځ غرمه رباط ته ورسېدو.
رباط د افغانستان هغه کونج دی چې په ایران او پاکستان، دواړو پورې نښتی.
مورږ په یوه کوچیني بازار کې له موټره کښته شوو، پلي روان وو، مور مې څو ځله په څنګ ووهلم، یوه یې کړم چې چادرې په خاورو کې درپسې کرښې، خو وروسته خندا راغله، د چادری له وړو ځلورکونجه سوروېو مې ورته کتل، دې په خپله دوه ځله ټوډه ووهله، د چادرې پیڅکې یې په پښو کې بندیدلې.
شېبه وروسته د تېلو د پلورلو یوه دوکان ته ودرېدو، پلار مې یوه کوچیني کاغذ ته وکتل، دوکاندار ته یې څه وویل، هغه مخامخ ګوته ونیوله.
مور مې په بېړه کوچیني ورور تر ولیو ونیو ، د موټر سایکل د برېک کرښنده اواز پورته شو.
مورږ په پلار پسې ګامونه واخیستل، یوه تنګه کوڅه مو په مخه ورکړه، کوڅه لنډه راتاو شوې وه، بېرته د یوه خړ دوکان تر مخ ودرېدو.
پلار مې پر بایسکل سپور سړی ودراوه، سړي یوه هلک ته ورناره کړه، هغه ته یې څه وویل، نه پوهېدم، بلوچي ژبه راته ښکاره شوه.
هلک روان شو، مورږ هم ګامونه پسې واخیستل. یوه خیرنه پرده مې لیرې کړه، تېوخی راغی، لویه کوټه د چیلم له لوګي ډکه وه. په بېړه مې دواړو خواوو ته وکتل، څو تنه پر غوړ تخت پراته ول، خرهاری یې خوت، څنګ

ته يې پر پلاستيکي څوکيو دوه ځوانان ناست ول، د يوه له خولې سپين لوګی راووت، د چيلم سرخانه سره انګار نيولې وه.
په هلک پسې د لرګي پر زينو وختو، تنګ دهلېز و، دواړو غاړو ته يې غوړ وروونه راپرې ول.
همالته ودرېدو، هلک په منډه لاندې کښته شو.
يو تور، ډنګر سړی راغی، پلار مې کاغذ ورته ونيو، سړي هيڅ هم ونه ويل، له جېبه يې کونجي (کيلي) راويسته، دروازه خلاصه شوه.
زه، مور او کوچينی ورور مې وړې کوټې ته ور ننوتو، پلار مې په دهلېز کې له سړي سره ودرېد.
ما دروازه پورې کړه، مور مې کړکۍ ته لاس ور وغځاوه، په کوټه کې د خولو له پخواني تروش بوی سره پوست باد ګډ شو.
مور ته مې وکتل، خندا راغله، سپين مخ يې د چادرۍ د سوريو په اندازه سپېره و..
ما هم خپله چادري ليرې کړه، شاوخوا مې وکتل، له کاه ګلي دېواله، زنګن ميخ راوتلی و، چادرې مې پر ميخ راوځړوله.
ورور مې ورسۍ ته ولاړ و، ورغلم، د هغه د ککرۍ پر ګڼو تورو ويښتو مې زنه ولګوله، لاندې مې وکتل، يوه دوکاندار وچې سترګې راته نيولې وې.
ګام شاته شوم. دوکاندار د ورسۍ د شنه چوکاټ تر لاندينۍ برخې پټ شو.

مخامخ د دوکانونو خړ باموونه ښکارېدل، زاړه ټیمان، مات چوکاټونه، د تېلو غوړې بوشکې... پرې پرتې وې. تر ټیټو غونډیو ور هاخوا د سمندر غوندې هواره دښته ښکارېدله.
کړپ شو. مورته مې وکتل، د اوږې لوی بکس خلاصه خوله پروت و. مور مې مخ ته آیینه نیولې وه، پر یوه ټوټه یې د سترګو شاوخوا دوړې پاکولې.
ورور مې یو دم چیغه کړه، منډه یې واخیسته، له وره سره ودرېد.
رنګ یې ژیړ و، په راوتلو رډو سترګو یې ورسی ته کتل.
مور مې چټکه ولاړه شوه. علت یې وپوښت.. هلک لړزې اخیستی و.
ورسی ته مې وکتل، په بیړه شاته شوم، تر ښیښې لاندې یو مړ ژواندی کربوړی پروت و.
پلار مې له ډکې پلاستیکي خلطې سره کوټې ته راغی، کربوړي ته یې لاس ور وغځاوه او د تشناب له کاغذ سره یې یو ځای د ورسی تر خلاصي پلې، لاندې وغورزاوه.
پلار مې پر هواره خیرنه توشکه کېناست، خلطه یې خلاصه کړه، شیبه وروسته د ټولو ژامې خوځېدلې. کیک مو له پیپسي سره خوړ، خوند یې نه راکاوه،خو پلار مې ویل چې د هوټل تر خوراکه پاک دی.
له ډوډۍ وروسته اوږده وغځېدو، ستړي وو، ورور ته مې مخ ور واړاوه، لا یې د کربوړي ځاي ته کتل، د توشکو له سوړ بوی سره د تېلو غوړ بوی هم ګډ و.
له پلاره مې وپوښتل:
_ابا: دلته د تېلو دوکانونه ډېر دي، ولې؟

ویې ویل:
ـتر پولې ور هاخوا د ایران، زاهدان دی، تېل په بوشکو کې قاچاقي را اوړي.
پلار مې غلی شو، ور ومې کتل، له خپل سپین لستوڼي یې توره غټه سپږه ور واخیسته، ولاړ شو او لاس یې تر کړکۍ ویست.
ماته یې وکتل، ویې خندل، بېرته پر خپل ځای پرېووت، ورو یې وویل:
ـخارج ته تګ، دا کیسې لري.
مور مې ورته وکتل، نه وه پوه شوې.
ټلیفون راغی، خبرې مې ودرولې، مریم وه، د خبرو د رسېدو ډاډ یې غوښت.
ور یاده مې کړه چې کمپیوټر ته ناست یم.
ښنه یې وغوښته، ویې ویل چې ساعت وروسته به ټلیفون وکړي.
بېرته مې د کمپیوټر کیبورډ ته لاس ور وغځاوه.
مریم ویلي ول:
ـماښام د کوټې دروازه وټکېده، پلار مې دهلېز ته ور ووت، پاو وروسته بېرته راغی، ویل یې چې سبا ورځ هم همدلته یو.
ورور ته مې غوسه ورغله، خو مور مې له خدایه خیر غوښت.
د شپې تر ډېره خوب نه راته، ورور مې له پلار سره ویده و، نا ارامه ښکارېده، نه پوهېدم، سپږې وې ، که وروږې، زه یې هم خوړلم، د کمپلې د بوی له لاسه مې مخ نه شو پټولی.
سبا ، تر غرمې کړکۍ ته نږدې ولاړه وم، بازار ته مې کتل، په پټکو او خولیو کې به یو نیم سر تور سر هم تېر شو ، پسې وبه مې کتل، سر تور

کسان پاک ښکارېدل، رنګونه يې هم ښه ول، ډېرو يې پر موړ برابر پطلونونه اغوستي وو، داسې راته واښېده، لکه له ايرانه چې يې را اړولي وي.
دروازه خلاصه شوه، پلار او ورور مې ول، دوې دوې پلاستيکي خلطې پر غولي کېښودې، مور مې په پوښتونکي نظر ورته وکتل، پلار مې ور ياده کړه، چې په يوه خلطه کې حجابونه دي. دوهمه خلطه يې ور واخيسته او تشناب ته ننوت.
ورور مې په خوند وويل:
_له نږدې غونډيو، تودې او به راوځي.
په خبره يې ونه پوهېدم.
ورور مې وويل:
_بازار ته نږدې غونډۍ دي، چيني لري، ما په خپله لاس ورته ونيو، تودې او به را تويېدلې.
د مور غږ مې واورېد:
_دا ښنګه اغوښتل کيږي؟
ور ومې کتل، توره اوږده ټوټه يې پر زنګنو پرته وه.
ودرېدم، ټوټه مې په ځان پورې ونيوله، بيډيو ته رسېده.
ومې ويل:
_اسانه ده، بس، د ټکري غوندې ځان پکې پټ کړه.
د پلار غږ مې واورېد:
_ښنګه ده؟
ور ومې کتل، د تور پطلون له پاسه يې سپين يخن قاق اغوستی و.

دا لومړی ځل و چې ما په ملکي دریشي کې لید.
مور مې ولاړه شوه، د ابا د یخن قاق غاړه یې سمه کړه، ورو یې وویل:
_له کومه دې کړل؟
پلار مې کوچیني ورور ته اشاره وکړه، هغه تشناب ته ننوت. ویې ویل:
_سرحد دی، په دوکانونو کې هر څه پیدا کیږي.
کور مې سترګو ته ودرېد، تلویزیون ته نږدې د ابا پخوانی عکس ولاړ و، عسکري دریشي یې کړې وه. په مخ کې یې یوه ګونځه هم نه ښکارېده، خو اوس هم ښکلی راته وایسېد، په پطلانه کې ځوان مالومیده.
ورور مې راغی، په کاوبای پطلون کې ښکلی ښکارېده.
پلار مې د یخن قاق له پاسه کورتۍ واغوسته، ویې ویل:
_سفر مو ماښام ته شو.
د مریم خبرې مې ودرولې.
بخارۍ ته ورنږدې شوم. مړه وه، دروازه مې یې خلاصه کړه، لرګي پوره نه ول سوځیدلي. ور پوه مې کړل، غوټه ایرې مې سترګو ته راغلې. بخارۍ مې په خپل حال پرېښوده، لاړم، تلویزیون مې ولګاوه او کمپله مې پر پښو راکش کړه.
د کار وړ پروګرام مې ونه موند، یا به زما په ذوق نه ول برابر. بس، تلوېزیون مې بېرته مړ کړ. د ټلېفون چونګا شوه، ولاړ شوم، د ټلېفون چارجر مې په ساکټ کې بند کړ.
بېرته په کمپله کې پرېوتم. د بخارۍ په نل کې د باد د تاوېدو غږ راته ټلېفون راغی، له کمپلې سره وړ وښوېدم، مریم وه.

ساکټ ته نږدې ستوني ستغ اوږد وغځېدم، ملا مې سره ولګېده، تر غالۍ لاندې سیمیټ وو.
مریم خوشاله ښکارېدله، خو تر اوسه یې لا په خبرو کې تو خې ګډ و.
د خوشالۍ علت مې و پوښت:
را یاده یې کړه چې له دوو میاشتو وروسته یې یو پښتون ولید.
په خبرو کې یې ور ولوېدم:
ـ څنګه دې وپېژاند؟
مریم سړه ساه واخیسته:
ـ نه پوهېږم. لوسي مې څنګ ته ولاړه وه، سیروم یې تاړه. له دهلېزه د وطن د خاورې بوی راغی. له لوسي مې هیله وکړه چې دهلېز وګوري.
د سر په ښورولو یې پوه کړم چې د سیروم له تړلو وروسته به احوال درته راوړم.
زما شک سم وخوت، یو چا په ټلیفون کې پښتو ویله.
په بیړه ولاړه شوم، د سیروم ستن مې له لاسه وختله، لوسي تر مټ ونیولم، چیغه مې کړه:
ـ پښتون دی.
لوسي په حیرانۍ راته کتل. له هغې مې وغوښتل چې دهلېز وګوري.
همداسې وشول، یو په ونه لوړ سړی کوټې ته راغی، تر پنځوسو اوښتی و، په څېره کې یې حیراني نه ښکارېدله.
سړي مې سر ته ودرېد، زما پر ککرۍ یې لاس تېر کړ، پر شونډو یې خوږه موسکا پرته وه.
پوه شوم. لوسي په منډه پوه کړی و.

دی لنډ وغږېد، ویل یې چې پکتیاوال دی، خو اوس په امریکا کې اوسي، دی له خپلې ایټالیاوي مېرمنې سره په چکر راغلی و، د سیل په وخت کې یې د مېرمنې پښه اوښتې وه، تر دې کوم بل نږدې روغتون یې نه و موندلی.
له ما یې کومه پوښتنه ونه کړه.
سږی یوه شېبه راسره کېناست، وروسته ټلیفون ورته راغی، له خبرو یې پوه شوم چې مېرمن یې ورته ماتله ده.
مریم وټوخل، غلې شوه. یودم یې وخندل:
_ښه ! کیسه دې څنګه کړه؟
ومې ویل:
_اورم یې، د کار خبرې ترې را اخلم.
ویې خندل:
_د کار خبرې؟.
پوه شوم، ښه خبره مې نه وه کړې، ومې ویل:
_هدف مې دا نه و، ته خو پوهېږې، ادبیات دې لوستي، لیکنه چاڼ غواړي.
ویې خندل:
_ټوکه وه.
زړه مې خپل ځای ته راغی.
ویې ویل:.
_کومه پوښتنه لرې؟
_نه

په خندا يې وويل:
ـخو زه يوه پوښتنه کوم.
وايه.
ـهر څه په پښتو درته induced وايم که نه، ايرانۍ پارسي او انګليسي هم پکې ګډه کړم.
خندا راغله:
ـپوه نه شوم.
ويې ويل:
ـګوره، په لاره کې له ګڼو خلکو سره مخامخ شوم، ځينو يې پارسي ويله، يو شمېر په انګليسي پوهېدل، داسي خلک هم ول چي په نا اشنا ژبو يې خبري کولې، د هغوی ډېري خبري مي په ياد دي، اوس دي نو خپله خوښه، ددوی خبري هم په پښتو درته induced وايم، که نه، په اصلي ژبه يې غواړې.
فکر مي وکړ، پښتو ښه راته ښکاره شوه. دوه علته وو، لومړی، که مي د مريم په خبرو کي نوري ژبې را اخيستی، مجبور وم چي پښتو مانا هم ورسره وليکم، دوهم دا چي ليکنه بې خونده راتله، ځکه مي وويل:
ـنه، هر څوک چي په هره ژبه غږېدلی دی، ماته يې په پښتو induced وايه.
ويې خندل:
ـسمه ده.
ـښه کومه بله پوښتنه؟
ـنه، لوسي راته ولاړه ده، وايي چي خيرنه شوې يې، حمام تيار دی.
ټليفون قطع شو.

کمپیوټر ته مې وکتل، د مریم خبرې لا پاتې وې، خو د لیکلو حوصله مې نه درلوده.
ولاړ شوم، په کمپیوټر کې مې یوه پخوانۍ هندي سندره راوسته.
ګروپ مې مړ کړ، اوږد پرېوتم، د سندرې نرۍ ساز راته.
کړپ، د پیشو کریژې او پر کاشیو د لوښو د لوېدو اواز راغی.
دهلېز ته مې منډه کړه، له اشپزخانې یوه خیرنه پیشو راووته، غولې ته مې وکتل، د دهلېز پر سره فرش داسې څه نه وو، چې د پیشو ویشتلو ته جوړ وي. پیشو د دهلېز له خلاص وره ښویه ووته.
د اشپزخانې وره ته ورسېدم، بله پیشو راووته، خو دا پیشو ورو تله، کینهه پښه یې درنه پسې اخیسته.
تر پیشو مخکې د دهلېز وره ته ورسېدم، پیشو نوک ونیو، لار ورنه ورکه وه، بېرته اشپزخانې ته ننوته.
ور مې بند کړ، ورغلم، د اشپزخانې پر ګلداره کاشیو ماتې کوکۍ، د وریجو دانې او چیچل شوي هډوکي پراته ول.
لړمون مې اور واخیست. جارو ته مې لاس ور وغځاوه، پیشو د ګاز د لوېې ډبې تر شا غلې وه، وچې سترګې یې راته نیولې وې، وارخطا ښکارېده.
ور مخته شوم، جارو مې تر سر پورته کړه، پیشو هماغسې راته کتل. په سترګو کې یې معصومیت پروت و.
یوه شېبه مې د پیشو سترګو ته وکتل، سترګو یې یوه خبره کوله:
_ملامت نه یوو، په دې واورو کې څه وخورو؟
نه پوهېږم، ماته یې په سترګو کې همدا ټکې ښکاره شول.

پیشو ته مې لار ورکړه، دهلېز ته ووته، په وره کې يې نوک ونيو، را ويې کتل، پوه يې کړم چې د دهلېز دروازه پورې کوه او ککړ لوښي سبا ته مه پرېږده.
غولي ته مې جارو ونيوه، د غاب ماتې ټوټې مې راټولې کړې. کله ، چې کوټې ته لاړم، سندره ختمه وه. يخنۍ واخيستم، ګروپ مې بل کړ، بخارۍ ته ور وګرځېدم، غټ، غوړ لرګي ته مې د اورلګيت دانه ووهله، وار له واره يې پرررر شو، لمبه تر نورو نيمه سوځېدلو لرګو راتاوه شوه.
خوب نه راته، بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي ول:
_ماښام قضا دروازه وټکېده، پلار مې ور ووت، بېرته راغی، راياده يې کړه چې بايد لاړ شو.
تياري ته ضرورت نه و، بس، په حجابو کې مو ځانونه ونغاړل، پلار مې د اوربې بکس ور واخيست، همدا يو بکس و، د ټولو کالي پکې پراته ول.
لاندې کښته شوو، په يوه ډنګر ځوان پسې موګړندي ګامونه اخيستل، ساه مو لا نه وه سوځېدلې چې په يوه کور ننوتو.
لويه حويلۍ وه، ډله خلک ښکارېدل، ډېری يې تنکي ځوانان ول، د غاړې له بکسونو يې پوه شوم چې د سفر نيت لري.
يوه دېوال ته ودرېدو، شاوخوا مې وکتل، شينڼ ډکی نه تر سترګو کېده، ټوله ځمکه غوړه وه، ځای ځای د تېلو زړې بوشکې پرتې وې.
لويه دروازه خلاصه شوه، يو سيټه باډۍ لرونکی کوچينی موټر و، تېزه رڼا يې پر ولاړو خلکو لګېدله.

موټر ودرېد، ځوانانو منډه ور واخیسته، هر یوه هڅه کوله چې لومړی باډۍ ته ور وخیژي.
د موټر له سیټه دوه تنه راکښته شول، ایراني فارسي یې ویله، دوی په نرمه ژبه د نوبت غوښتنه کوله. باډۍ ډکه شوه، د خلکو ملاوې ترې راوتلې وې.
موټروان زموږ خواته اشاره وکړه.
پلار ته مې وکتل، حیران و. ورغی، له خبرو یې پوه شوم چې زموږ ځای هم د موټر باډۍ ده.
پلار مې تر ډېره ورسره و، لاسونه یې خوځېدل، داسې راته واېسېد، چې ځای مناسب نه ورته ښکاري. وروسته راغی، بله چاره مو نه درلوده.
ورغلو، موټروان د باډۍ په پورته سر کې ځای راته جوړ کړ، زه او مور مې په مینځ کې کېناستو، یوې خواته مې پلار ځای ونیو او بل لور ته مې هم ورور. خو بیا مې هم له زنګنو سره د مخامخ ناست ځوان ملا لګېدله.
موټر ته مې وکتل، په وړه باډۍ کې شپاړس تنه ناست ول. دوه نور راغلل، ځای نه و، د باډۍ په وروستۍ برخه کې له موټره پر وتلو دړو کېناستل.
موټروان باډۍ ته نږدې ودرېد، مساپرو ته یې ډاډ ورکړ، ویې ویل چې ځانونه کلک ونیسی، ساعت وروسته به په زاهدان کې یو.
موټر حرکت وکړ، ځراغونه یې مړه ول، د سپوږمۍ په کمزورې رڼا کې یې لاره پرې کوله. کله چې به د موټر ټایر کومې کندې ته ور ولوېد، ملا به مې په شدت شاته پر ولاړو اوسپنو ولګېده.

دوو ځوانانو په ټيټ غږ خبرې سره کولې، له غږېدا يې پوه شم چې روان موټر سيمرغ نوميږي، وروسته مې زړه ولړزېد، يوه يې ويل چې تېره اونۍ په همدې ځای کې ډزې ورباندې وشوې.
موټر ودرېد. له موټروان سره ناست برېتور سړی راکښته شو، ليرې بل ګروپونه يې راوښودل، ويل يې چې ايرانۍ پوسته ده، نه به خبرې کوئ او نه به هم سګرټ ته د اورلګيت دانه نيسئ.
وروسته يې ګامونه واخيستل، ما تر هغو پسې کتل چې په تياره کې ورک شو.
موټر حرکت وکړ، ورو روان وو، بس، د بنيادم تګ يې کاوه، ناست کسان غلي ول، حرکت يې نه درلود، ان د ساه ايستلو غږ يې هم نه راته.
ورور ته مې وکتل، په تورو غټو سترګو کې يې د سپوږمۍ رڼا ګډه وه.
مخکې لاړو، بل ګروپونه رانږدې شول، يو سيوری راغی، هماغه برېتورسړی و، موټر ودرېد، سړي موټروان ته څه وويل، ماشين مړ شو.
سړی باډۍ ته راغی، له ما، ورور مور او يوه بل کوچيني هلک پرته يې ټول له موټره کښته کړل. له ډلې يې اووه، اته، پياوړي کسان پرېښودل، پلار مې هم پکې و، پاتې مساپر له برېتور سړي سره په تياره کې ورک شول.
ولاړو کسانو د موټر د باډۍ پر شاتنۍ برخې زور راووست، باډۍ جټکه وخوړه، ټايرونه تاو شول، سيورو حرکت وکړ.
موټروان د سيټ تر ښيښې سر را ايستلی و، مخکيني ټايرونه يې هوارې ته سيخول.

موټر په مړه ماشین روان و، ما بلو څراغونو ته کتل، نږدې ول، سپینه رڼا پر ایراني بیرغ لګېدله.
ناڅاپه موټر ودرېد، د باډۍ وروستۍ برخې ته مې وکتل، یو هم نه و، غړۍ مې اوږده کړه، ټول پرځمکه پراته ول. پر اوږه مې فشار راغی، د موټروان لاس و، پوه یې کړم چې سر ټیټ ونیسه.
پوستې ته مې وکتل، عسکر و، د لاسي بتۍ سپینه رڼا یې تر موږ نه رارسېدله. عسکر یوه شېبه ولاړ و، وروسته کوټې ته ننوت.
پر ځمکه غځېدلي خلک پورته شول، لاسونه یې د موټر پر شاتنۍ برخه کېښودل، موټر حرکت وکړ.
له سرحدي پوستې واوښتو، موټر ګړندی شو، جمپونه نه احساسېدل، له باډۍ مې سر وړ وایست، تاپر پر توره لیکه تاوېده. بل څراغونه ورو ورو لیرې کېدل. په ستړو کسانو کې مې د پلار د سا ایستلو غږ لوړ و
ښه شېبه ووته، موټر ودرېد، شاوخوا مې وکتل، د سپوږمۍ رڼا سپینه وه، خو نږدې غونډۍ توري ښکارېدلې.
د موټروان ورو شپېلکۍ مې واورېد. د پله له لاندې ډله کسان راووتل، ټول باډۍ ته را وختل، برېتور سړی له موټروان سره کېناست.
موټر په مړو څراغونو ګړندی روان و، د باد پرهاری خوت، د حجاب ژۍ مې له بغور (اننګي) سره لګېدله.
پاو ووت، لیرې دوه څراغه ښکاره شول، رڼا زموږ خواته را روانه وه، موټر ورو شو، خامې ته ولوېد، مخکې لاړ، ودرېد، رڼا تر ټیټې غونډۍ پټه وه.
دوو مساپرو په یوه خوله وویل:

ـ ګزمه ده.
د موټر له سيټه خلاصې ګوتې راووتې. ټول غلي شول.
رڼا د غونډۍ له بلې خوا راووته، نېغه د پوستې کمزورو څراغونو ته ور روانه وه.
موټر حرکت وکړ، پاخه سړک ته وخوت، تګ يې تر پخوا چټک و.
له غونډۍ يو ووتو، د سپوږمۍ رڼا تر ليرې رسېده، هواره دښته وه. مخکې لاړو، ګڼ څراغونه ښکاره شول، نه پوهېدم، بازار و که کوم عسکري ځای، د موټر د ماشين غرهارې خوت، باد تېز لګېده، ټکرې مې د زنې دواړو خواووته ټينګ نيولی و.
ناڅاپه درب شو، سپيرې دوړې تر موږ تېرې شوې. ورور مې تر مټ ټينګه ونيولم، موټر خامې ته ولوېد، خو تګ يې د پخوا په څېر ګړندی و.
يودم کوکه شوه:
ـ ورور مې !
په بېړه مې ور وکتل، د باډۍ په وروستۍ برخه کې يوه سړي چيغې وهلې، له موټر وتلې دړې ته مې پام شو، زړه مې ولړزېد ، څوک نه و.
د سړي له کوکو سره ژړا ګډه شوه:
ـ موټر ودروئ !
د موټر ټايرونه په ورو ډېرو وښوېدل، خلک په دوړو کې پټ شول.
سړي ټوپ کړل، د پاخه سړک خواته يې منډه ور واخيستنه.
برېتور سړی تر ښيښې سر راويست. يوه مسافر په بېړه وويل:
ـ ورور يې ولوېد.

موټر حرکت وکړ. پلار مې د موټر د سیټ بام ته سوکان ونیول. موټر ودرېد. موټروان راکښته شو. په غوسه و ، ویل یې چې خپلې غاړې مې درباندې خلاصې کړې وې، څوک چې ولوېدل، نو ولوېدل، زه نه شم کولای چې د بل یوه له پاره خطر ومنم.
یوه مساپر چیغه کړه !
_دا څنګه مسلمان یې !
کړس شو ، مساپر خپل مخ ته لاس ونیو.
ورور مې زما پر اوږه سر کېښود.
موټروان بېرته سیټ ته ور وګرځېد ، موټر حرکت وکړ. لیرې دوه تنه ښکارېدل، ناست سړي ځمکې ته سوکان نیولې وو نرۍ چیغې یې راتلې، بل په تورو خاورو کې پروت و.
د مریم خبرې ختمې شوې.
بخارۍ ته مې وکتل، سره وه، خو تاو یې تر کمپیوټره نه رارسېده.

* * *

سهار دفتر ته لاړم، یوه ملګري مې کوژده کړې وه، نورو همکارانو شیریني ترې غوښته، بس، سلا په دې شوه چې غرمې ته به ماهیان راباندې خوري.

همداسې مو وکړل، شپږ تنه پوره دولس بجې له دفتره ووتو. نږدې ځای د خیرخانې قلعه یې نجارا وه.

ورغلو، په یخه هوا کې د ماهیانو خوراک خوند وکړ، د چایو د سورورلو په وخت ټلیفون راغی، حیران شوم، مریم وه، دې به یوائې له ماښامه وروسته ټلیفون کاوه.

د باندې ووتم، ښښنه یې وغوښته، رایاده یې کړه چې د کار په وخت کې یې مزاحمت وکړ، خو وروسته یې یودم وویل:

_د موټرو غږدی.

پوه مې کړه چې د ماهیانو د خوراک له پاره قلعه یې نجارا ته راغلي یو.

په غږ کې یې بدلون راغی، په خوشالي یې وویل:

_په چهار راهي کې یې؟

_هو

_کومې خواته.

_شمال!

ـخو په جنوبي برخه کې ښه ماهیان ورکوي، ته ورته وګوره، زه مې له مور
سره څو ځله ورغلې یم.
ومې کتل. تر سړک ور هاخوا له لویې کړایي څخه تاوونه پورته کېدل.
ومې ویل
ـاورې
ـهو
غږ یې ژړغونی و. خو وروسته یې یو دم وخندل.
ـهی، چهار راهي ته وګوره، هغه بوډا ترافیک شته، اوږده ږیره لري.
ومې کتل، یوه ځوان ترافیک د موټرو نظم برابراوه.
مخکې تر دې چې د (نه) ځواب ورکړم، مریم په خوند وویل:
ـمورې به هر سهار همدلته د پوهنتون یوه ملګرې را اخیسته، خو وروسته
یې د دریډو ځای بدل کړ، ویل یې چې زوړ ترافیک ډېر راته ګورې. بس،
خدای راکړه، ملګرې به مو ځوروله، ویل به مو چې زوم خو بیا ولاړ دی.
مریم ټوخي واخیسته، ټوخی یې اوږد شو، وروسته یې غاړه صافه
کړه،ورو یې وویل:
ـوبښه.
شاته مې وکتل، یوه ملګرې مې ساعت ته اشاره کوله.
د مریم نیولی غږ مې واورېد.
ـقلعه یې نجارا څنګه ښکارې؟
ـهیڅ، لاندې دوکانونه دي، پورته منزل د ډاکټرانو لوحو نیولی دی، د
ژۍ واورې د موټرو په لوګیو تورې دي، خو له سړکه دورې پورته کیږي.
مریم سوړ اسویلی ویست:

ـ اه، تر هماغه دوړو ځار شم.
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په غریو کې و ویل:
ـ یوه هیله ؟
ـ وایه
ـ یوه ژوره ساه واخله.
خندا راغله
ـ ولې؟
ـ زما په خاطر
پزه مې کش کړه، د لبنتي بوی له دوړو سره ګډ و، ټوخی راغی، ټلېفون
مې لیرې ونیو. خو ومې نه ټوخل.
لاس مې ببرته غوږ ته ورنږدې کړ.
مریم وویل:
ـ بختوره یې.
ومې خندل.
مریم سوړ اسویلی ویست:
ـ د وطن دوړې مې یادېږي.
غلې شوه.
د ملګرې غږ مې واورېد، ویل یې چې د دفتر کارونه راته پاتې دي، باید
لاړ شو.
مریم یو دم وخندل:

ـاه، اصلي خبره مې هېره شوه، سبا د روغتون دهلېز رنګوي، کمپيوټرونه بايد ليرې کړي، له سهاره راهيسې د کيسې په ثبتولو اخته يم، غواړم چې ډېرې خبرې درولېږم، رخصتي مو په خو بجو ده؟
ومې ويل:
ـڅلورنيمې.
ـښه، که مې ايمېل ناوخته درورسېد ، چې هير يې نه کړې.
ـسمه ده.
ـوښه، اخيري خبره، که زما منې، تر سرک واوړې، هغه بلې غاړې ته ښه ماهيان پخوي.
هېڅ مې هم ونه ويل، موږ ماهيان خوړلي وو.
دفتر ته لاړو.
په رخصتۍ کې مې د مريم خبرې راواخيستې. ماخستن کمپيوټر ته کېناستم، نه چالانېده، برق کمزوری و.
د ځنګ ګاونډی راپه زړه شو، برق يې نه درلود، زموږ له کوره يې لاين کش کړی و. ورغلم، سيم مې له ساکټه وايست.
راغلم، کمپيوټر چالان شو. ټلېفون وشرنګېد ، همسايه و، ويل يې چې ستاسو د حويلۍ د دروازې د سر ګروپ بل دی.
ولاړ شوم، برق مې ببرته ورخوشی کړ.
راډيو مې راواخيسته، يواځې د جنګ خبرونه ول، مړه مې کړه. اوږد وغځېدم، د مريم خبرو ته مې سودا وه. اته بجې وې، د کوڅې د خلکو تر وېده کېدو مې د برق د قوي کېدو تمه نه درلوده.

پیاله مې له چایو ډکه کړه، الماری ته ودرېدم، د خرما قوطۍ رانه ورکه وه. برق لاړ، بېرته په خپل ځای کېناستم، د لندو وړیو بوی راغی. ګوتې مې وتپولې، تودې شوې، پیاله چپه وه.

کوټه سپینې رڼا ونیوله، تېزه وه، کمپیوټر ته ورغلم، چالان شو، خو چونګا یې خته. همسایه ته مې زنګ وواهه، وریاده مې کړه چې ضروري کار لرم، که مو ابګرمي بنده کړې وي، لیرې یې کړئ.

فکر مې سم وخوت، د کمپیوټر چونګا غلې شوه.

مریم ویلي ول:

ـيوې زېرزمينۍ ته ور کښته شوو، ساه پکې بندیده، د روغنی رنګ بوی یې درلود. دوه ژېړ ګروپونه راځړېدل.

کړنګ شو، ټیمي قوطۍ ورغړېده، له دېوال سره ولګېده، پر لانده سیمینټ د نخودي رنګ ځاځکي توی شول.

ورور ته مې وکتل، خپلو پښو ته یې وچې سترګې نیولې وې، د پطلانه شنه پایڅه یې په نخودي رنګ ککړه وه.

مور مې د هغه سر په خپل ټټر پورې ولګاوه، مخکې لاړل.

زیرزمیني اوږده وه، د ناستې له پاره هیڅ هم نه ښکارېدل، پلار مې له سیمینټو څو ډکې بوجۍ دېوال ته پربیستې. پر بوجیو کېناستو، شاوخوا مې وکتل، د رنګ ډک او خالي ډبې پراته ول، ځای ځای د پخو خښتو لندې ټوټې ښکارېدلې.

موټروان دروغ ویلي و، ساعت لاره نه وه، پوره دوه نیم ساعته مو پر پخو او خامو لارو مزل کړی و، سر مې ګرځېده، ملا مې د موټر د اوسپنې له لاسه ټوک ټوک وه.

پر مخامخ دېوال يو سيوری راغی، په عمر پوخ سړی پر زينو راکښته شو، ملا يې ختلې وه، له خولې يې د سګريټو تېز بوی ته.
سړي يوه نکلي کاسه پر غولي کېښوده، بېرته چوپه خوله پورته وخوت.
پلار مې پر کاسه هواره وچه ډوډۍ ورپورته کړه، لاندې سپېرې سپينې وريجې وې.
د ډوډۍ وړه ټوټه مې خولې ته واچوله، د ربړ غوندې وه، نه ژدويل کېده، د خاورو خوند پکې ګډ و.
مور ته مې وکتل، په رنګ ککړ برس ته يې وچې سترګې نيولې وې.
يوه شوم، له موټره لوېدلی ځوان يې له زړه نه ووت.
ورور مې ګروپ ته کتل....
پلار مې يو دم مخ واړاوه، ويې ټوخل، وريجې دانه دانه پر رنګ شوي دېوال ولګېدې.
ښښنه يې وغوښته، بيا يې کاسې ته لاس ور ونه غځاوه. ملا يې دېوال ته ولګوله، پورته يې وکتل، له سترګو يې پوه شوم چې په راتګ پښېمانه دی.
ټول غلي وو، ورور مې د مور پر اوږه سر ايښی و، سترګې يې پټې وې. له وريجو يوا ځې يوه ګوله پورته شوې وه.
ښه شېبه ووته، سترګې مې درنې شوې.
سمندر و، پراخ سمندر، ډوبه شوم، لاندې تورې اوبه ښکارېدلې.
لاسونو او پښو ته مې ټکان ورکړ، اوبه مې ستونې ته راغلې، ترخې وې، ساه مې نه شوای ايستلی، د لاسونو او پښو حرکات مې ډېر شول، سر ته راوختم، مور، پلار او ورور مې هم ځګنو څپو اخيستي ول.

ورور مې چیغې وهلې، مرسته یې غوښته..
د نهنګ لکۍ مې ولېده، له اوبو لویه خوله راووته، سپین تېره غاښونه یې زما د ورور سر ته سیخ شول، سپین ځګونه سرو وینو ونیول.
چیغه مې کړه، پر خولې مې ترخې اوبه راواوښتې.
مور ته مې وکتل، نه وه، لاندې لاړم، لاس او پښې مې له حرکته لوېدلي ول. پورته مې وکتل، په سپینو اوبو کې د لمر رڼا ګډه وه.
مور ته مې مخ ور واړاوه، خلاص غونچه ویښتان یې یوې بلې خواته کېدل، لاندې روانه وه، له خولې یې حبابونه (پوکنۍ) راوتل.
له سمندري شنو اوږدو پاڼو یو غټ نهنګ راووت، په غاښ کې یې زما د ورور په وینو لړلی خیرې کمیس بند و، د مور خواته مې ور وګرځېد، چیغه مې کړه، غږ مې نه راووت، واړه حبابونه مې تر سترګو تېر شول، حبابونه مخ پورته روان ول.
نهنګ ورغی، غټه خوله یې خلاصه کړه. سترګې مې پټې کړې، بېرته مې ورته وکتل، مور مې نه وه، د نهنګ له خولې راوتلې سرې وینې له اوبو سره ګډې وې، له تېرو غاښونو یې زما د مور اوږده ویښته راوتلي وو، اوبو یوې بلې خواته وړل.
نهنګ زما خواته راغی، خوله یې خلاصه وه، چیغې مې وهلې، پلار مې را روان و، نه شوای راتلی، اوبو بېرته شاته ووړ.
غږ مې واورېد، اوږې مې وښورېدې، سترګې مې رڼې کړې. پلار مې په غېږ کې ټینګه نیولې وم، مور مې په حیرانۍ راته کتل، ورور مې لا ویده و.
ومې ویل:

ـښه یم. خوب مې لید.
پلار مې ببرته پر سیمیټي کڅوړې کېناست. کینڼ لاس مې راپورته کړ،
دوه نیمې بجې وې.
سر مې درد کاوه، ټوک ټوک وم، د نهنګ خلاصه خوله مې له ذهنه نه وته.
غږ مې واورېد، یو چا زما د پلار نوم اخیست. پلار مې په بیړه پر زینو
وخوت، لنډه شېبه وروسته ببرته راغی، ویې ویل چې باید لاړ شو.
مور مې د ورور اوږې وښورولې، هغه خوبولې سترګې خلاصې کړې، له
څه ویلو پرته ولاړ شو.
د باندې راووتو، تیاره وه، سپوږمۍ نه ښکارېده.
کوڅې ته راغلو، یو کوچینی موټر ولاړ و، پر سر یې د ټکسي لوحه
ټومبلې وه.
پلار مې له موټروان سره مخکې کېناست، موږ د شا سیټ ته ورپورته
شوو.
شاوخوا مې وکتل، هسکه وه، لاندې په زرګونو سپین او ژېړ څراغونه بل
ول، فکر راولوېد، موږ د زاهدان د ښار په څنډه کې وو.
موټر حرکت وکړ، په یوه کوڅه کې راتاو شو، عمومي سړک ته وخوت،
مخکې لاړ، سړک ته نږدې په پیاده رو کې ودرېد.
موټروان په بیړه دروازه خلاصه کړه، له موږ څخه یې وغوښتل چې له
موټره کښته شو، همداسې مو وکړل، سړک ته نږدې په ګڼو ونو کې
کېناستو.
د سړک دواړو غاړو ته تېز ژېړ ګروپان بل ول، رڼا یې تر هغو ځانګو
رارسېده چې موږ یې تر لاندې ناست وو.

موټروان ته مې وکتل، د موټر له مخکینې ټاېره یې هوا ایسته، شېبه وروسته د موټر پر بانټ کېناست.
چو په چوپتیا وه، کله کله به یو_یو موټر په تېزۍ سره تېر شو.
موټروان شېبه په شېبه خپل ساعت ته کتل.
یو موټر راغی، ټیوټا وه، پر سر یې سور څراغ تاوېده، پر دروازه یې سپاه پاسداران جمهوري اسلامي ایران لیکلي و.
موټر بریک ونیو، یو عسکر له ښېښې سر راویست، موټروان د ټکسي خالي ټاېر ته ګوته نیولې وه.
وروسته یې ټلېفون ته اشاره وکړه، نه پوهېږم، خو دا مانا مې ترې واخیسته چې د بل ټاېر راوړلو ته انتظار باسم.
د پولیسو موټر حرکت وکړ، موټروان سګرېټ ولګاوه، هماغسې پر بانټ ناست و.
وروسته یې ټلېفون غوږ ته ونیو، د لاس له خوځولو یې پوه شوم چې په غوسه دی.
پاو ووت، یو درې سوه درې بس ودرېد، موټروان راغږ کړل، ورغلو، بس ته ور وختو. شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه وه. لاړو او هماغته کېناستو.
بس حرکت وکړ، دواړو غاړو ته واړه زاړه ناست ول، په تورو وېښتو کې د بس د چت د څراغونو کمزورې رڼا ښکارېدله، سپین سرونه هم پاک ول، ځای ځای په تورو حجابونو پوښلې ککرۍ هم زنګېدلې. ټول غلي ول.
مخکې مې وکتل، د بس پر ماشین یو تنکی ځوان ناست و.

نیم ساعت ووت، ځوان ولاړ شو، یو پلاستیکي سطل یې ور واخیست.
مخکې راغی، یو ماشوم یې له بغوره کش کړ، ویې خندل، له سطله یې یو
جوس ورکړ.
ځوان دوو دریو نورو کسانو ته د اوبو بوتلونه ونیول. وروستۍ څوکۍ ته
راغی، سطل یې کېښود، یوې بلې خواته یې وکتل، له جیبه یې درې
کارتونه راوایستل، ورو یې وویل:
_مخکې پوسته ده، پولیس راخیژي. د شا سیټ ته نه راځي، له لیرې
همدا کارتونه ورته پورته کړئ.
پلار مې یو کارت ور واخیست، سر یې وخوځېد، بېرته یې ځوان ته وکتل.
هغه پر خپلو شونډو ګوته ایښې وه، په ټیټ غږ یې وویل: وارخطا نه
شې، لار ورسره لرو، پیسې مو ورکړې دي.
ځوان یو دم وخندل، په لوړ غږ یې وویل:
_جوس غواړئ؟
د جوس پاکټ یې زما د ورور پر څنګنو کېښود، مخ یې واړاوه، بېرته
موټروان ته نږدې کېناست.
پلار مې کارت راکړ، کارت ته مې کتل، پورته یې شناسنامه لیکلې وه،
لاندې د یوه بربټور سړي عکس ښکارېده.
پلار ته مې اشاره وکړه، په شونډو کې موسکۍ شو، خپل کارت یې
راوښود، عکس یې نه درلود.
مور ته مې وکتل، کارت یې په ګوتو کې سره اړاوه، په عکس کې یوه
رېږور بوډا سپینه لونګۍ تړلې وه.

یو وړوکی بازار راغی، بس ودرېد ، دوکانونه بند ول، خو د هوټل ترلویو ښیښو ور هاخوا ګڼ خلک ښکارېدل، ټولو په قاچوغو او پنجو خوراک کاوه.
بس ته یو وسله وال عسکر راوخوت، په لوړ غږ یې د اسنادو غوښتنه وکړه، لاسونه پورته شول، مور ته مې وکتل، د عکس خوا یې ځانته نیولې وه.
عسکر له لومړۍ څوکۍ راتېر شو، په دوهمه څوکۍ کې یې د یوه بوډا اوږې وخوځولې.
د بوډا تر څنګ ناستې ښځې څه ورته وویل.
. زړه مې ولړزېد ، عسکر مخکې راغی ، مور ته مې وکتل، کارت یې پر ځنګانه ایښی و، له غروې یې مازې د کاغذ څنډه مالومېدله، د پلار سترګې مې رډې راختلې وې، عسکر دوو– دریو نورو ناستو کسانو ته هم ملا کړوپه کړه. کارتونو ته یې وکتل، بښنه یې وغوښته، پورته بې پر څو وړو بکسونو ګوتې وتپولې، یو ناست ځوان یې ولاړ کړ، د هغه جېبونه یې وکتل، زموږ مخې ته ودرېد. د کارت غوښتنه یې وکړه، پلار مې بې عکسه کارت ورته ونیو.
عسکر وخندل، پلار ته مې یې اشاره وکړه، دواړه د بس له شاتنۍ دروازې کښته شول.
مور مې ولاړه شوه، مټ ته مې یې لاس ور وغځاوه، بېرته پر خپل ځای کېناسته.
ورور مې په وېره وویل:
–ابا یې چېرته بوت؟

ورو ښځینه غږ مې واورېد:
ـ ډېر ښکلی دی.
ورمېږ مې کوږ کړ.
تر مخې مو یوه زړه ښځه ناسته وه، په عینکو کې یې سترګې غټې ښکارېدلې، تر څنګ یې زما ورور ته کتل.
وروسته یې ماته مخ راواړاوه، ورو یې وویل:
ـ افغانان یاست؟
غلې وم.
ښځې وخندل:
ـ د ماشوم له خبرو پوه شوم چې ایرانیان نه یاست، خو پاکستانیان هم نه راته ښکارې، د هغوی رنګ مالوم دی. تک تور دی.
مور مې وویل:
ـ افغانان یو.
ښځې له خپل بکسه د بسکیټ قوطۍ راویسته، ورو ته مې یې ونیوله.
ورور مې مور ته وکتل، هغې اوږده بانه سره وروستل، ورور مې بسکیټ ورواخیست، ویې ویل:
ـ ابا ته خو به څه نه وایې؟
زړې ښځې وویل:
ـ څه وایې؟
مور مې سوړ اسویلی وایست:
ـ هیڅ ! پلار ته یې اند ښننه ده.
زړې ښځې وخندل، مخکیني غاښونه یې د زرو ول، ورو یې وویل:

ـمه ویرېږئ، د لارو پولیس د ځو تومنو سپي دي.
خبره یې سمه وه، پلار مې راغی، په خپل ځای کېناست، خو د تندي ګونځې یې ژورې وې. مور مې د غوسې علت وپوښت، پلار ور یاده کړه چې سل ډالره یې ورنه یووړل.
موټر حرکت وکړ، ښه شېبه ووته، زړې ښځې وویل:
ـپه تومنو یې بدل کړئ !
ښځه د (ډالرو) په ټکي پوهېدلې وه.
پلار مې د ورور په لاس کې د بیسکیټو نیولې قوطۍ ته وکتل.
مور مې وویل:
ـښځې ورکړ.
د باندې تیاره وه، ځای ځای به د بس د څراغونو تېزه ژېړه رڼا پر را روانو ترافیکي لوحو لګېدله، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.
سترګې مې درنې وې، د بس د چت سپین څراغونه ورو ورو کمرنګې کېدل، وروسته خوب وړې وم.
مریم وټوخل، ټوخی یې اوږد شو، بیا یې په کمزوري غږ وویل:
ـشور او زوږ و، سترګې مې رڼې کړې، دواړو غاړو ته کتار بسونه ولاړ ول، خلک یوې بلې خواته ګرځېدل. مور ته مې وکتل، له زړې ښځې سره یې خبرې کولې.
بس تش و، دوې څوکۍ ور هاخوا یوه بوډا کتاب وایه.
پلار ته مې پام شو، د مجلو او اخبارونو غرفې ته نږدې له موټروان سره ولاړ و

ورور مې راغی، له سرو شونډو يې د ګشنيزو نرۍ ډکی راوتلی و، برګر يې خوړ.
ولاړه شوم، مور مې راوکتل، خو څه يې ونه ويل.
د بس له شاتنۍ زينې کښته شوم، مخکې لاړم، يوه دوکان ته ودرېدم، ژاولو ته مې زړه وشو، خو ايرانۍ پيسې نه وې.
د پلار غږ مې واورېد:
_څه غواړې؟
ورومې کتل، په لاس کې يې پلاستيکې نازکه خلطه نيولې وه. د پيپسي بوتلې او برګر پکې پراته ول.
ومې پوښتل:
_تومن دې له کومه کړل؟
کېڼ لور ته يې اشاره وکړه، صرافي وه، د غرفې پر لويه ښيښه رنګارنګ لوټونه سرېښ ول.
له دوکانه مې دوه درجنه ژاولې راواخيستې، ورغلم، پلار ته نږدې د لرګي پر اوږده څوکۍ لمر ته کېناستم. مخې ته مې وکتل، تر چمن ور هاخوا سيمټي نرۍ سړک و، ډله خلک ګرځېدل، خو پر سړک يو کاغذ هم نه ښکارېده.
پلار مې په ډکه خوله وويل:
_تهران ته يو زرو دېرش کيلو متره لار پاتې ده، تر ماښامه به په بس کې يو.
د مخامخ دوه منزله تامير پر سر لوی ساعت ته مې وکتل، د سهار اووه نيمې وې.

ومې پوښتل:
_دا کوم ځای دی؟
_د کرمان دبسونو اډه.
یو وړوکی توپ راوروغړېد ، د مرسل د ګلانو په بوټو کې ننوت. کوچیني ماشوم منډه پسې راواخیسته، بوټي ته نږدې ودرېد.
ورغلم، توپ د مرسل د بوټي په ژېړو لوېدلو پاڼو کې پروت و. لاس مې ور وغځاوه، توپ مې له اغزنو بوټوراوویست.
ماشوم غبرګ، ټنډ لاسونه راته ونیول، توپ یې ور واخیست ، د بس خواته یې منډه کړه.
ګلانو ته مې وکتل، اخره یې وه، مړاوي ښکارېدل.
ببرته پر اوږده څوکۍ کېناستم.
پلارمې وویل:
_مننه درنه کوي.
مخامخ مې وکتل، له ماشوم سره نږدې ولاړې ښځې لاس راته خوځاوه.
پر سړک یوه نجلۍ روانه وه، نری اندام یې درلود، له ټکري یې د ویښتانو څوکې راوتلې وې.
ومې ویل:
_ملایان څه نه ورته وايي؟
ځواب مې وانه ورېد.
پلار ته مې وکتل، رنګ یې ژېړ و، دوو راروانو عسکرو ته یې وچې سترګې نیولې وې.
په ببره مې وویل:

ـ مه ورته ګوره !
سر يې وخوځېد.
عسکر راغلل، د يوه په لاس کې مخابره وه، د دوهم په کمربند پورې توپانچه ځوړېدله.
يوه يې وويل:
ـ ښاغليه، شاته دې کثافت دانۍ ده.
پلار مې موسک شو، پښو ته نږدې د پپسي خالي قوطۍ يې ور واخيسته او په سره ټوکرۍ کې يې واچاوله.
مخابره وچونګېده: وارخطا غږ ترې راووت:
ـ دوه افغانان رانه ورک شول، يو يې اوږده ږيره لري، له رنګه سپين دی، د برش کلن ښکاري، د بل پر مخ د زخم چاپ مالومېږي، دواړه د ترمينال شمالي دروازې ته لاړل.
عسکرو منډه کړه.
پلار مې وويل:
ـ په موټر کې ناسته مو په خير ده.
روان شوو، ورور مې له مور سره ناست و. زړې ښځې کتاب وايه.
پلار ته مې مخ ورواړاوه، د پوليسو ولاړ موټر ته يې کتل:
ومې ويل:
ـ ويې نه پېژندلو.
پلار مې يوائې موسک شو.
پاو ووت، د سهار چايو ته تللي خلک بېرته موټر ته راوختل، د زړې ښځې لاس ته مې وکتل، ټيټه شوم، پاو کمې اته بجې وې.

موټر حرکت وکړ، له دښتو او ورو ښارونو تېر شوو، یوه بجه مو په اصفهان کې ډوډۍ وخوړه، ماښام تیاره یې د عمومي سړک پر غاړه له بسه کښته کړو.
د تېلو ټانک و، لیرې رنګارنګ رڼاوې ښکارېدلې.
یو خیرن ډنګر بوډا راغی، موسک و، له څه ویلو پرته یې بکس اوږې ته واچاوه.
په هغه پسې لاړو، د تېلو د ټانک شاته وړه حویلۍ وه، پر چمن کېناستو.
شاوخوا مې وکتل، د یوائینۍ کوټې سپین دېوالونه د ونو له ژېړو پاڼو ښکارېدل.
بوډا هماغه کوټې ته ننوت.
ورور مې منډه واخیسته، د هغه له تورو وېښتو ور هاخوا، له وچو بوټو د بتو (قو) سپینې غاړې راوتلې وې.
ورغلم، درې بتې د کوچیني حوض په رڼو اوبو کې ګرځېدې.
پلار مې راغږ کړ، ورومې کتل، پیاله یې پورته نیولې وه.
ورور ته مې وویل:
_چای تیار دی.
راویې نه کتل، بتو ته یې د بسکېټ وړې ټوټې وراچولې.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، د پلار تر څنګ کېناستم. مور ته مې مخ ور واړاوه، د چایو له سورولو یې خوند اخیست.
بوډا یو غاب پر چمن کېښود، څو قند خیشتي پکې پرتې وې.
پیاله مې راډکه کړه.
بوډا په خواره خوله وویل:

ـبل څه خو به مو نه وي په کار؟
پلار مې مننه ترې وکړه، خو بوډا لا په خپل ځای ولاړ و، د خولې د دواړو غاړو ګونځې یې ژورې وې، خندل یې.
پلار مې جېب ته لاس کړ، بوډا ته یې یو لوټ ونیو، خو بوډا لاس ور ونه غځاوه.
پلار مې بل نوټ ورسره یو ځای کړ، بوډا هماغسې خندل.
خوښ مې شو، وړی نه و. خو یو دم یې وویل:
ـډالر غواړم.
پلار ته مې غوسه ورغله، لاس یې ور ټول کړ.
بوډا کېناست، په خواره خوله یې وویل:
ـښاغلیه مه خفه کېږه، دلته یوازې هغه افغانان راوړي چې اروپا ته ځي، ډېر یې ډالر راکوي.
پلار مې وخندل، له پیسو سره یې یو بل لوټ هم یو ځای کړ، بوډا ته یې ونیو، هغه لاس ور وغځاوه، خو هماغه پخوانی خندا یې نه وه.
چمن خوند کاوه، سړه هوا لګېده، د لندو خاورو بوی ته، په ذهن کې مې د وحید خبره راګرځېدله.
بوډا د کوټې تر مخ ولاړ و، پر پایپ یې ځمکه آبپاشي کوله.
نیم ساعت ووت، بوډا راغی، په لاس کې یې مبایل و، په غوسه یې وویل چې په ماپسې راځئ.
پلار مې بکس ور واخیست، د تبلو د ټانک تر مخ ولاړ ټکسي ته ور وختو.

موټر حرکت وکړ، مخکې لوحه راغله، لیکلي یې و، تهران، لس کیلومتره.
خو موټر لنډ راتاو شو، خامه وه، کله کله به د موټر ژېړه رڼا د ونو په سپېرو ښاخونو ولګېده.
پاو ووت، د بوې ټیټې غونډۍ سر ته وختو، لاندې زرګونه رنګارنګ ګروپونه بل وو.
پلار مې موټروان ته ترخنګ وکتل، ورو یې وویل:
_تهران دی؟
ځواب مو وانه ورېد.
پاخه ته ور وختو، موټر په نورو سلګونو موټرو کې ګډ شو. وروسته ودرېد، مخې ته مې وکتل، ترافیکي اشاره شنه وه.
شاوخوا مې سترګې واړولې، د مغازو له لویو ښېښو سپینې رڼاوې راوتلې وې. په پیاده رو کې واړه زاړه روان ول، ټول پاک او پرېوللي ښکارېدل، د نجونو له نریو ټکریو او تنګو پطلونونو پوه شوم چې اخوندانو ازادي ورکړې ده.
آیني ته مې پام شو، د موټروان پړسېدلې سترګې ښکارېدلې، زما مور ته یې کتل.
موټر حرکت وکړ، زړه مې ډاډه شو، آینه د موټر وان د ککرې سپینو ویښتو نیولې وه.
غټ ښار و، سړکونه پاک ښکارېدل، د سړک دواړو غاړو ته غځېدلې ګلدانونه لا شنه وو. ځای ځای به هسک تامیرونه په مخه راغلل، عمومي سړکونو ته پخې کوڅې راپرې وې، په هر څه کې نظم لیدل کېده.

هماغسې مخکې تلو ، هسک تاميرونه کم شول، زراعتی ځمکې راغلې،
خو لا هم ځای ځای ښکلي کورونه ولاړ ول.
موټر له عمومي سړکه ووت، تر ټيټ د يوال تېر شوو ، مخکې لاړو ، يوې
لويې دروازې ته ودرېدو ، پر غټه لوحه د برګو غواوو عکسونه ښکارېدل.
دروازه خلاصه شوه، موټر حرکت وکړ، د خوشايو بوی ورو ورو ډېرېده.
موټر ودرېد ، کښته شوو ، د ونو په مېنځ کې نری لار پورته ختلې وه.
مخکې لاړو ، موټروان په يوه وړه دروازه ننوت، دوه منزله تامير و ، له
يوې کوټې د خندا غږ راته.
دوهم منزل ته وختو.
د مريم خبرې مې ودرولې، د خرما قوطۍ مې راواخيسته او له ډکې
پيالې چای سره بېرته کمپيوټر ته کېناستم.
مريم ويلي وو:
ــ ورور مې وار له واره کټ ته ور ټوپ کړل، ما په کوټه کې دوهمه دروازه
خلاصه کړه، نل ته مې لاس ور وغځاوه، لاندې په سره سطل کې د اوبو د
تويېدو غږ غلی شو.
آينې ته ودرېدم، مخ مې پاک و.
له تشنابه ووتم. مور مې سرتور سر ناسته وه، پلار مې د تلويزيون د
ريموټ بيطری را ايستلې وې.
ورغلم، د مور پر څنګانه مې سر کېښود.
شاوخوا مې سترګې ورغړولې، کوټه لويه وه، شيرچايي رنګ يې درلود ،
پر زړه غالۍ د لرګي درې او سپنيز کټونه ولاړ ول.
د مور غږ مې واورېد:

ـمه يې ښنبه !
ورور ته مې وکتل، د کوچيني مېز له سره يې جګ ورپورته کړې و.
پلار مې د اوبو جګ ور واخيست، پزې ته يې ور نږدې کړ، ودرېد، ګروپ ته يې ونيو او له کوټې ووت.
تلويزيون ته ورغلم، سويچ مې کړ، په ګوته مې څو چاينلونه واړول، ملايان غږېدل.
کړکۍ ته ورنږدې شوم، پله مې خلاصه کړه، د چرسو بوی راغی، لاندې مې وکتل، دوه تنه پر پلاستيکي څوکيو ناست ول، د مېز پر سر په سګريټ دانۍ کې سور سوکی ښکارېده.
پله مې وتړله، بلې کړکۍ ته ورغلم، پرده مې چوله کړه، ليرې زرګونه ګروپونه بل ول.
د دروازې کړپ شو، پلار مې تشناب ته ننوت.
مور ته مې وکتل، پر کټ اوږده پرته وه.
ورغلم، د هغې پر ورانه مې سر ولګاوه، ګوتې يې زما پر ويښتو کې تېرې کړې.
چوپه چوپتيا وه، کله کله به د څنګ له کوټې د خندا دپ اواز راغی.
دروازه وټکېده، ورور مې ورغی، د لسو، يوولسو کالو په عمر وچه کلکه نجلۍ کوټې ته راننوته، لوی پتنوس ورسره و، د پيالو د ربږدېدو غږ راته.
وروලاړه شوم، پتنوس مې يې له لاسونو ونيو.
نجلۍ غلې له کوټې ووته.
مېز ته ور نږدې شوم، دواړه دېګ برغولی مې ليرې کړ، مستې وې.

د پلار غږ مې واورېد:
ـ اوبه يې رانه وړې؟
مستو ته يې وکتل، په خوند يې وويل:
ـ هلی نو، لاسونه پرېمنځئ.
مور مې تشناب ته ننوته، خو ورور مې لا په خپل ځای ناست و. ویل يې چې زړه ته يې نه کيږي.
د ډوډۍ له خوړلو وروسته مې د چايو پياله راډکه کړه، ريموټ مې تلويزيون ته ونيو، خو کار يې نه کاوه.
مور مې په قبله پسې ګرځېده، يوه ته هم نه وه مالومه.
ټول ستړي وو، ورور مې له مور سره پرېووت، پلار او ماته بېل بېل کټ راورسېد.
چو په چوپتياوه، په سطل کې د څاڅکو د تويېدو غږ راته، وروسته مې سترګې درنې شوې.
يو وخت مې اوږو ټکان وخوړ، ور ومې کتل، مور مې وه، ويل يې چې په لمانځه کې لټه شوې يې.
سترګې مې وموښلې، د پردې پورتنۍ برخه د لمر رڼا ژېړه کړې وه. کړکۍ ته ور نږدې شوم. پرده مې چوله کړه، لېرې، تر هسکو تاميرونو تېر اسمان ژېړ ښکارېده.
د تشناب وره ته مې لاس ور وغځاوه، اودس مې وکړ، په لمانځه کې مې د پلار خرهاری اورېده.
ختلی لمر، دروازه وټکېده، بېګانی نجلۍ وه، د اوبو وړی جګ يې راپه زړه کړ. غوسه راغله، پټناسه ته ور ولاړه نه شوم.

مور مې پتنوس ور نه واخیست، نجلۍ په وېره وویل:
ـاوبه مې هېرې شوې.
پلار مې وخندل:
ـپروا نه کوي.
نجلۍ هماغسې په وېره وویل:
ـخیر دی، علی رضا ته مه وایاست.
د پلار خندا مې زور ونیو:
ـعلی رضا څوک دی؟
غلې شوه.
لهجه یې ایرانۍ فارسي ته نه وه ورته.
ومې ویل:
ـد کوم ځای یې؟
غټې مړې سترګې یې راواړولې، چوپه خوله د باندې ووته.
د چایو د سورولو په وخت یودم زوړ شو. ټول کړکۍ ته ودرېدو، لاندې ډله کسان ګرځېدل، ډېر یې په کمیس او پرتوګ کې ول.
پلار مې وویل:
ـیو ائې نه یو.
پلار، مور او ورور مې بېرته خپلو ډکو پیالو ته ور وګرځېدل، خو زه له کړکۍ سره ودرېدم. د حویلۍ د دروازې تر څنګ مې یوه پطلون کړې ځوان ته پام شو، پاک او سوتره و، په لاس کې یې کېبل ښکارېده.
نورو کسانو ته مې وکتل، ځینې ګرځېدل، نور د بوال ته ناست وو، سترې ښکارېدل، زیاتره یې خیرن او په دوړو سپېره ول.

د پلار غږ مې واورېد:
ـچای سړېږي.
ورغلم.
مور مې وویل:
ـتر کومه به دلته یو؟
پلار مې ور وکتل:
ـنه پوهېږم.
مور مې سوړ اسویلی ویست، پیاله یې ور واخیسته او پر کټ کېناسته.
ریموټ مې راواخیست، بیطرۍ مې ترې ویستې، لاړم او د کړکۍ تر لاندې مې لمر ته کېښودې.
حویلۍ ته مې وکتل، هیڅوک هم نه ول.
بلې کړکۍ ته ور وګرځېدم، لاندې پټې ول، د مخملو (لمرمخو) وچ بوټې پکې ولاړ وو، ور هاخوا دوه اوږده سالونونه ښکارېدل، مخې ته یې لویې تکې سپینې ډبرې پرتې وې، د کاشیو د جوړولو کارخانه راته وا ښسېده.
لیرې مې وکتل، تر هسکو تامیرونو کمرنګه لوګی را تاو وو.
د پلار خوشاله غږ مې واورېد:
ـپه تشناب کې تودې اوبه راځي.
ور ومې کتل، مخ یې لوند و.
ټول خوشاله شوو، ځانونه مو په کابل کې وللي ول.
لس بجې ماته وار راورسېد، اوبه تومرې وې، خو بدې نه لګېدې. کله چې له تشنابه راووتم، پلار مې رېږې ته چاره نیولې وه.

موږ ټوله ورځ په کوټه کې وو ، له وړې نجلۍ پرته مو بل هيڅوک هم ونه ليدل، نجلۍ هم د ډوډۍ د راوړلو له پاره راغله او ژر به خوله بېرته له کوټې ووته.
بل سهار مې د ورور خلق تنګ و ، ويل يې چې په کوټه کې خپه شوی يم، پوره يو ساعت خبرې مې ورسره وکړې، راتلونکی ژوند او د لندن کيسې د زحمت په تېرولو ارزېدې، خو په دريم سهار د ټولو زړونه تنګ ول، پلار مې حويلۍ ته کښته شو ، کله چې بېرته راغی، ډونګېده، ويل يې چې يو اځې د غواوو په فارم کې د ګرځېدو اجازه لرو.
يوولس بجې ټول له کوټې ووتو ، په حويلۍ کې مې شاته وکتل، لاندې منزل د زندان غوندې جوړ و ، کړکيو پنجرې درلودې، ورهاخوا ډله ولاړو کسانو وچې سترګې راته نيولې وې.
د باندې لاړو، د ونو په مينځ کې نرۍ لار کښته شوې وه، څومره چې مخکې تلو ، د خوشايو بوی ډېرېده.
پراخه ميداني راغله، په عمومي دروازه کې دوه تنه ولاړ ول. کيڼ لور ته اوږد سالون ښکارېده، د بام اهن چادر يې سترګې برېښولې.
د غوا رمباړه راغله، ورور مې هماغه لور ته منډه ور واخيسته، ورغلو ، په سالون کې دواړو غاړو ته په پنجرو کې نيول شوې لسګونه برګې غواوې ولاړې وې.
مخکې لاړو ، ورور ته مې وکتل، د يوه تور کوچيني سخوندر تر غاړې يې لاسونه تاو کړي وو.
غولي ته مې پام شو ، سپيني پرېوللې کاشۍ وې، خو لا هم د خوشايو بوی خوت.

د مور غږ مې واورېد:
ـغواوې يې په اسرات کې دي.
ورو مې کتل، په پلاستيکي اخورونو کې د جوارو ميده شوې ژيړې پاڼې پرتې وې.
په سپينه چپنه کې يو دنګ سړی راغی، د څو غواوو غولانځو ته يې پايپونه ورواغوستل، دېوال ته يې لاس وروغځاوه، سويچ يې وواهه، په رڼو پايپونو کې سپينې شېدې روانې شوې.
څو نور کسان راغلل، د غواوو ورنونو ته يې برسونه ونيول.
پلار مې د تلو راته وويل، خو د ورور مې پام غلط و، له سخوندره نه ليرې کېده.
پلار مې زه او مور د کوټې تر وره راورسولو، دی بېرته فارم ته لاړ.
دروازه مې خلاصه کړه، وړې نجلۍ زړې غالۍ ته جارو نيولې وه.
مور مې پر کټ کېناسته، بکس ته يې کتل. وروسته تشناب ته ننوته.
په کړکۍ کې اېښو بيطريو ته مې وکتل، سيورۍ پرې راغلې و. راوامې خيستې، شېبه وروسته مې تلويزون ته ريموټ ونيو، کار يې نه کاوه.
نجلۍ ته مې مخ وراړاوه:
ـنوم دې څه دی؟
را ويې کتل، په خواره خوله يې وويل:
ـزيبا.
ومې ويل:
ـنوې بيطرۍ نشته؟
ـعلي رضا ته به ووايم.

غلی شوه.
ومې ویل:
_د کوم ځای یې؟
یوه شېبه غلې وه، بیا یې نرۍ شونډې وخوځېدې:
_د بدخشان.
حیرانه شوم.
_نو دلته څه کوې؟
د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې شوې.
هغې ته مې ژاوله ونیوله. راویې کتل، غومبرې یې سره ول.
ورو مې وویل:
_دلته څه کوې؟
ځواب یې رانه کړ.
تر لاس مې ونیوله، پر کټ کېناسته، سر یې وځړېد ، جارو ته یې وکتل،
ورور یې وویل:
_کوټه پاتې ده.
ومې ویل:
_پروا نه کوي.
_علي رضا ته غوسه ورځې، وایي چې ډالري کوټه سمه پاکوه !
خندا راغله:
_ډالري کوټه؟
نیغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې وېره ښکارېدله.
ومې ویل:

ـمه ډاریږه.
سر یې وخوځېد:
ـدې کوټې ته ډالري کوټه وایي، ډېر پام وربانديې کوي، دلته یوازې هغه کسان اوسي چې اروپا ته ځي.
د مور غږ مې واورېد، ناولې جامې یې غوښتې.
ولاړه شوم، د تشناب ور مې خلاص کړ، د ستشویي له ځګه ډکه وه.
بېرته کټ ته ور وګرځېدم.
ومې ویل:
ـښه، زیبا ! دلته دې څوک شته؟
سوړ اسویلی یې وایست.
ـنه.
نجلۍ جارو ور واخیسته، تر مټ مې ونیوله، بېرته مې په خپل ځای کېنوله.
تندی یې تریو شو:
ـعلي رضا مې وهي.
ومې ویل:
ـهیڅ هم نه درته وایي.
غریو واخیسته:
ـنه، پرون یې هم موټ موټ وېښته رانه وشکول.
زیبا خپل سر ته لاس وروړ، ټکرۍ یې وښویاوه، غوږ یې وینې و.
په ژړغونې غږ یې وویل:
ـسهار یې خوله پرې ولګوله

زړه مې ولړځېد.

نجلۍ يودم وژړل:

ـ ډالرې کوټه مې نه وه پاکه کړې.

د نجلۍ مټ مې پرېښود. جارو يې ور واخيسته.

ومې ويل:

ـ دا سپي څوک دی؟

ځواب يې رانه کړ.

پر کټ اوږده وغځېدم، چت ته مې وکتل، د جارو له کرښنده غږونو سره ژړا هم ګډه وه.

د مريم يوه برخه خبرې خلاصې شوې، دوهمه برخه پاتې وې، خو ناوخته و، کمپيوټر مې مړ کړ، غبرګې درنې کمپلې مې پر ځان راکش کړې.

* * *

درب شو، سترګې مې رنې کړې، پردې ته مې لاس ور وغځاوه، شين سهار و، د ښنګ همسايه واوره اچوله.

د بخارۍ له سره مې د اوداسه له پاره ترمې اوبه راواخيستې، لس دقيقې وروسته مې د دهلېز ور خلاص کړ، سور فرش ته سپينې واورې راورغړېدې. ګام مې واخيست، ښۍ پښه مې تر ځنګانه په واوره کې ننوته.

سړې ژمی سوړ و، تر دې مخکې هم واوره شوې وه، خو په يوه ځل دومره ډېره نه وه اورېدلې.

د همسايه غږ مې واورېد:

ـ دا ځل مجبوره يې چې بام ته ور وخېژې.

ور غږ مې کړ!

ـ د پارو ژۍ د بام ايزوګام ورسره اړوي.

ويې ويل:

ـ مخکينۍ واورې وچې وې، پروايې نه وه، خو دا واوره لنده ده، بامونه درنېږي.

چاره مې نه درلوده، د لرګي پر زينه وختم. شاوخوا مې وکتل، پر هر بام يو_دوه تنه ولاړ وو.
احتياط مې کاوه، خو بيا هم د پارو ژۍ ته ورغلم، د ايزوګام سپين زرورق او د قيرورېږي ټوټې توري ورسره واخيستې.
ټلېفون راغی، موټروان و ، ويل يې چې سړک يوه ډبره ده، موټر چاپېر شکولی، د باغ بالا پر غونډۍ نه شي درختلی.
د غيرحاضرۍ دليل پيدا شو. تر غرمې د بام پر سر وم، خو لا هم د دوو کوټو بامونه پاتې ول.
د ځنګ ګاونډي راغږ کړل.
_درشم؟
ورومې کتل، خپل بامونه يې تور وو.
ستړی وم، (نه) ته مې خوله نه جوړېده، لنډ يې زموږ بام ته د لرګي زينه ودروله، د ماسپښين له اذان سره سم بامونه خلاص شول.
ټوک توک وم، اوږو مې درد کاوه.
ماخوستن وختي پرېوتم سهار دوه- درې ځله موټر وښويد ، خو سرعت يې کم و ، له ستونزې پرته دفتر ته ورسېدو.
پنجشنبه وه، د تېرې ورځې کار هم راته پاتې و ، له کاغذونو مې سر نه شو پورته کولی.
په رخصتۍ کې ايميلونو ته ورغلم، د لوسي په نوم ايمېل راغلی و ، خلاص مې کړ. ليکلي يې وو:
د مريم خبرې مې درولېږلې.
کور ته لاړم، برق نه و.

سهار مې له بامه په رالوېدلې واوره کې لار واېسته، د حويلۍ تر دروازې پورې ايله لس ګامه فاصله ده، خو دوه ساعته کار يې وغوښت، کله چې بېرته کوټې ته تلم، د لارې دواړو غاړو ته تر نامه واوره ولاړه وه.
لومړۍ مې چای دم کړ، بيا کمپيوټر ته کېناستم، د مريم پاتې دوهمه برخه خبرې مې راواخيستې. ويلي يې ول:
ـزيبا مې له ذهنه نه وته. دوه ځله يې ډوډۍ راوړه، خو څه يې ونه ويل.
بل سهار مې پلاراو ورور د باندې ووتل، مور مې پرکټ پرېوته، رايادده يې کړه چې بيګاه يې د سر د درد له لاسه ټکۍ خوب هم نه دی کړی.
کړکۍ ته ور نږدې شوم، لاندې مې وکتل، زيبا د يوه سپورتي نوي موټر سايکل ټانکۍ ته سپينه ټوټه نيولې وه.
د مېز له سره مې د اوبو جګ راواخيست، بېرته کړکۍ ته ورنږدې شوم، ښيښه مې وټکوله، نجلۍ راوکتل، جګ مې پورته ونيو، په اشاره يې پوه کړم چې درځم.
بېرته پر کټ کېناستم، مور ته مې وکتل، سترګې يې پټې وې.
زيبا راغله، د مخ سرخي يې ډېره شوې وه، جګ ته ور وګرځېده.
ومې ويل:
ـغواړم چې خبرې درسره وکړم.
له اوښکو ډکې سترګې يې راواړولې، جګ يې ور واخيست، له کوټې ووته.
وخت ووت، د موټر سايکل د چالانېدو غږ راغی، کړکۍ ته ورغلم. په عمر پوخ، تور سړی و، راوتلې ټټر يې درلود، د موټرسايکل په آينه کې يې د اغوستې تور يخن قاق غاړه سموله.

موټر سایکل حرکت وکړ، تر هغو مې پسې کتل چې د ونو څانګې پرې راغلې.
بېرته پر کټ پرېوتم. سترګې مې پټې کړې، کړپ شو، ور ومې کتل، پر مېز د اوبو جګ ایښی و.
زېبا مې تر مټ ونیوله، غلې کېناسته.
و مې وویل:
_علي رضا و؟
راویې کتل، له ډکو سترګو یې پوه شوم چې ګومان مې سم وخوت.
ومې ویل:
کیسه راته وکه.
سر یې وځړېد.
ومې ویل:
_څومره وخت کیږي چې دلته یې؟
_دوه کاله.
زړه مې ولړزېد:
_کورنۍ لرې.
غریو واخیسته.
_نه
_ولې؟
یوه شېبه غلې وه، وروسته یې په ډک ستوني وویل:
_دوه کاله مخکې مې پلار ته یو لیک راغی، د جومات ملا ورته ولوست، تره مې تهران ته غوښتي وو، پلار ته مې یې لیکلي و چې دلته

مې د خښتو په بټۍ کې سرګاریګري درته موندلې ده، د یوه کال د دهقانۍ پیسې، په یوه میاشت کې موندلی شې.
د پروړې له خرڅولو وروسته له کلي راووتو.
تر نیمروزه مو خپلې پیسې بس شوې، یوه هوټلي قاچاقبر راته وموند ، د سړي پر سر یې یو میلیون تومنه غوښتل. پلار مې خپل ورور ته ټلېفون وکړ، هغه وریاده کړه چې تاسو تر دې ځایه راشئ، مصارف مو زه په غاړه اخلم.
له زاهدانه ژر راووتو ، خو په کرمان کې مو دوې هفتې تیرې کړې، وچه ډوډۍ یې راکوله، د شپې به د موټرو په ګراج کې ویدېدلو. قاچاقبر ویل چې د تهران لارې سختې دي، پولیس په افغانانو پسې ګرځي او د لارې ډېر هغه عسکر یې بدل کړي چې له دوی سره جوړ ول.
وروسته یې یوه بل وړوکي ښار ته یوووړو ، علي رضا مې همالته ولید ، په دوهمه ورځ یې یوه بار وړونکي موټر ته ور وخېژولو ، تر لسو یوولسو غواوو تېر شوو ، څو نور افغانان هم پر شنو وښو ناست ول.
دوه ورځې مو مزل وکړ، دلته یې راوړو.
زبیا غلې شوه، ورومې کتل، پر سرو غومبرو یې مړې اوښکې روانې وې.
ومې ویل:
_بیا ؟
شونډې یې وخوځېدې:
_پلار مې څو ځله خپل ورور ته ټلېفون وکړ، خو کار یې نه کاوه. علي رضا پیسې غوښتې، ویل یې چې له دې ځایه نه شئ وتی.
یوه اوونۍ تېره شوه، موږ په همدې حویلۍ کې وو.

وروسته مې پلار د علي رضا پښو ته ور ولوېد ، وریاده یې کړه چې د تهران د خښتو بټیو ته ورسره لاړ شي. خو علي رضا نه منله، دلیل یې دا و چې دلته به سلګونو بټۍ دي، کومه یوه به پسې غواړي.
خو په دوهمه ورځ مې د مور ژړا تاثیر ورباندي وکړ. پلار مې له علي رضا سره په موټر سایکل کېناست، خو کله چې ما زدیګر بېرته راغی، شونډې یې چاودلې وې.
ډوډۍ یې ونه خوړه، ټوله شپه له ځان سره ډونګېده، ورور ته یې بد رد ویل.
په بله ورځ یوه ایراني وریاده کړه چې څه موده مخکې د خښتو بټیو ته پولیس ورغلي ول، کوم افغان چې به په مخه ورته، موټر ته به یې خېژاوه، کېدای شي چې ورور دې هم پکې وي.
د پلار تمه مې وخته، داخل مې مور د علي رضا تر ځنګنونو لاسونه تاو کړل، خو د هغه وروستۍ خبره دا وه چې دوه کاله به د غواوو په فارم کې له تنخوا پرته کار کوی.
مورږ ته یې د همدې تامیر په پای کې ګوښې کوټه راکړه، وړه او چټله کوټه، خو بیا هم ښه و، د نورو مساپرو سترګې نه راباندې لګېدې.
پلار به مې ټوله ورځ په فارم کې خوشایي پاکول، کله چې به بیګا کوټې ته راغی، له جامو به یې سوړ بوی ته.
مور مې مساپرو ته ډېګ پخاوه.
پلار به مې هر ماښام د کوټې پر دېوال لیکې ایستلې، وروسته به یې ټولې لیکې حساب کړې، له ځان سره به یې وویل:
ډېرې ورځې لا پاتې دي، ډېرې.

یوه ورځ علي رضا کوټې ته راغی، د وریجو صفت یې کاوه، مور ته مې یې ویل چې خوندورې یې پخې کړې وې. خو وروسته یې راتګ ډېر شو، دی به هغه وخت راته چې پلار به مې په فارم کې و.

یوه غرمه مې پام شو، مور مې دیګ کاوه، ده ورته کتل.

په بله ورځ یې زما مور ته یو کمیس ونیو، هغې نه اخیست، خو علي رضا ټینګار کاوه. ماښام چې مې پلار د کوټې په کونج کې لوېدلی کمیس ولید، مور مې یې دومره ووهله چې دوې ورځې له ځایه پورته نه شوه.

پوره څلور وختونه مې مساپرو ته وچه ډوډۍ وروړه.

په درېیم سهار مې مور د مجبوریت له مخې دیګ ته ور پورته شوه، ما ویل چې پیازو به یې سترګې ور ترخې کړې وې، خو نه، هغې ژړل.

پلار مې هم خوابدی و، له مور سره به مې نه غږېده، دی به ډېر وخت غلی ناست و، د دېوال لیکې به یې شمېرلې.

یوه ورځ مې وریاده کړه!

ـ وبه تښتو.

سوړ اسویلی یې وایست:

ـ تاسو تر دېوال اوښتی شئ؟!

یوه شوم، پلار مې زموږ له پاره چېرته نه شوای تلای.

علي رضا څو ورځې ورک و، یو ماسپښین راغی، زما د مور پر ورانه یې لاس کېښود، ویې ویل چې په سختو مې نه لورېږی. ته او لور دې له ما سره لاړې شئ.

مور مې همدا یوه خبره کوله:

ـ د خدای له پاره، له کوټې ووځه!

علي رضا ماته وکتل، رايادہ يې کړه چې د پورتنۍ کوټې له يخچاله اوبه راوړه.
کوټې ته وختم، اوبه مې راواخيستې، کله چې مې وره ته لاس ور وغځاوه، نه خلاصېده، ور د باندې له خوا تړل شوی و.
نه پوهېدم چې څومره وخت ووت، بيا په وره کې کيلي تاو شوه، دهلېز ته ورغلم.
علي رضا و، په مخ او غاړه يې سرې کرښې تيرې وې. د نوکانو نښې راته ښکاره شوې، رايادہ يې کړه چې که دې چاته څه ويلي ول، نو پلار دې وژنم.
چاته به مې څه ويل؟ نه پوهېدم.
دی تر ما مخکې لاندې کښته شو.
مور ته ورغلم، لو څه لغړه پرته وه.
زيبا يو دم چيغه کړه، پر خوله مې يې لاس ونيو، مور ته مې وکتل، ويده وه.
د زيبا سر مې پر خپل ټټر پورې ونيو، هغې ژړل، ما هم خپلې اوښکې نه شوای کابو کولی.
ښه شيبه ووته، وروسته يې په غريو کې وويل:
_مور مې کېناسته، شکېدلې جامې يې واغوستې، له کوټې ووته، بېرته راغله، پر ما يې خپړې کړې، تر ډېرو يې په غېږ کې ټينګه نيولې وم، بيا يې کلکه پر تندې ښکل کړم، يودم يې منډه واخيسته او سرتور سر د باندې ووته. ټکرى مې راواخيست، پسې ورغلم، درب شو، له ځمکې

دوړه پوره شوه، ښښو ته مې وکتل، مور مې په خاورو کې پرته وه، تر خولې يې سرې وينې راووتې. دې د تامير له سره ځان راغورځولی و.
د زېبا پر خوله مې لاس کېښود ، چېغه مې خولې ته راغله، په غريو کې مې وويل:
_بس دی ! نور څه مه وايه !
زېبا سرې سترګې راواړولې. لاس مې د هغې له خولې ليرې کړ، نجلۍ وويل:
_تا کيسه غوښته !
غريو واخيستم:
_سمه ده. ووايه !
نجلۍ وويل:
_چيغې شوې، په کوټه کې د ولاړو افغانانو ګوتې د پنجرې تر اوسپنيزو سيخانو تاوې وې، زورونه يې وهل، ايرانيانو ته يې کنځلې کولې، خو د اوسپنې سيخان ټينګ ول.
د فارم کاريګر راغلل، پلار مې هم پکې و ، دی زما مور ته ورننېدې شو ، د هغې لاس يې پوره ته کړ، بېرته يې پرېښود ، لاس پر ځمکه ولګېد.
تر ډېره غلی و ، د مور شکېدلي ټټر ته يې وچې سترګې نبولې وې، وروسته يې د هغې سر له خاورو پورته کړ، په غېږ کې يې ونيو ، يودم يې کوکه کړه، له چيغو سره يې په پنجره کې د ولاړو خلکو ژړاوي ګډې وې.
پلار مې ښه شېبه وژړل، بيا يې ماته وکتل، سترګې يې له سرو رګونو ډکې وې. په غريو کې يې وويل:
_علی رضا و؟

سر مې د (هو) په بڼه ورته وخوځاوه.
پلار مې د ېوال ته ولاړ ببل ور واخیست، منډه یې کړه، له حویلۍ ووت.
زیبا غلې شوه.
په غړیو کې مې وویل:
_نور؟
د نجلۍ سر وخوځېد:
_مور ته ورنږدې شوم، سترګې یې لوڅې وې، ماته یې کتل. یودم یې پر ټټر ور پرېوتم، پر غاړه مې یې مخ کېښود ، خوله مې تروه وه، نه پوهېدم ، زما اوښکې وې که د وینو خوند.
بیا چا تر ولیو ونیولم، ور ومې کتل، علي رضا و ، ټټر ته مې یې سوکان ونیول، علي رضا پورته کړم، پر ځمکه ولګېدم، په سترګو مې تیاره راغله، هڅه مې کوله چې بانه سره جلا کړم، نه کېده، په سترګو مې زور راووست، څو پیاوړو کسانو له ځمکې توره لویه پلاستکي خلطه پورته کوله، له خلطې زما د مور سپین لاس راوتلی و.
نور مې هیڅ هم ونه لیدل.
زیبا غلې شوه، د پلار غږ مې واورېد:
_د باندی نه ځې، ښکلې هوا ده.
ور ومې کتل، پلار مې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
ویې ویل:
_څه پرې شوې.
ځواب مې ورکړ!
_سر یې خوږېده، ویده ده.

ـ ته نه ځې.
ـ نه، مور مې یوا ځې نه شم پرېښودی.
پلار مې بېرته له کوټې ووت.
زیبا ته مې وکتل، سترګې یې له سرو زګونو ډکې وې. یوه شیبه غلې وه، وروسته یې ترخې موسکا شونډې سره ویرې کړې، په غریو کې یې وویل:
ـ تاسو مه ویرېږئ، دوی ډالري مسافرو ته څه نه وایي.
په خبره کې یې ور ولوېدم.
ـ دوی؟
ـ هو، ماته یې ډېرې کیسې مالومې دي، دلته رقم رقم خلک راځي، علي رضا ډېر کسان پیژني، ځانته کوټه لري، ما څو ځله ډوډۍ ور وړې ده، ټول تریاک څکوي، توپانچې مې یې په خپلو سترګو لیدلې دي.
دوی دوه ډوله مسافر راوړي، ډالري مسافر کم دي، همدا کوټه یې ورته بېله کړې ده، خوراک، څښاک یې هم له نورو جلا دی، پام ورباندې کوي، خو هغه نور بیا داسې نه دي، علي رضا د تومني مسافرو نوم پرې ایښی دی، دا کسان ایران ته د کار له پاره راغلي، تر هغو د پنجرو تر شا ولاړ وي چې کوم خپل یا ملګری یې د قاچاقبر پیسې ورته راورسوي. خو داسې کسان هم پکې شته چې په هفتو هفتو دلته پراته دي. دوی د سهار له خوا یوا ځې لس دقیقې له کوټې راباسي، علي رضا وایي چې تښتي، لس دقیقې تشناب ته د تګ او پښو غوړولو له پاره بس دي. که مړه هم شي، څوک ور نه ور خلاصوي، تېره هفته مې د یوه مسافر چیغې

واوربدي، ځوان و، ګېډه يې خوړېدله، خو هيڅوک يې هم په کيسه کې نه شول، سهار ته مړ پروت و.
زيبا غلې شوه.
ومې ويل:
_ته دلته څه کوې؟
_ديګ پخوم.
لاس ته مې يې وکتل، غټه تناکه پرې ختلې وه.
په غريو کې يې وويل:
_د مور له مرګه وروسته يې يوه کورته بوتلم، څلور ښځې پکې اوسېدې، يوه زړه او درې ځوانې، هرې يوې بيله کوټه درلوده، .دوهمه شپه مې پام شو، کورته درې نارينه راغلل، بوډۍ پيسې ورنه واخيستې، بيا يې هر يو بيلې کوټې ته ور وليږه.
زيبا غلې شوه.
ورومې کتل، شونډې يې لړزېدلې.
ومې ويل:
_بيا ؟
_درې ورځې هلته وم، علي رضا راغی او بېرته يې دلته راوستم. خو يو شناخته مې هم ونه ليد. د پنجرو تر شا نور خلک ولاړ ول، د فارم کارګران هم بدل شوي وو، يواځې په دروازه کې ولاړ خلک مې پېژندل.
له علي رضا نه مې د پلار پوښتنه وکړه، ويل يې چې لړ ژوبل شوی دی، بس، چې له روغتونه رخصت شو، ورسره تلای شې.

د شا کوټې ته یې بوتلم، یوه زوړ سرې دیګ پخاوه، علي رضا رایاده کړه چې مرسته ورسره کوه !
د شپې به یواځې وم، د کوټې کونج ته مې نه شو کتلی، مور مې لیده، لوڅه لغړه وه، د سر ویښته یې شکول. تر سهاره به ګروپ راته بل و، خو وروسته عادت شوم. علي رضا به د پلار احوال راته راووړ، ویل به یې چې مخ په جوړېدو دی.
ورځې تېرې شوې، پلار مې رانه غی. ما به هر وخت له علي رضا نه د هغه پوښتنه کوله. یوه ورځ یې راته وویل چې پلار دې پولیسو نیولی، اوس به یې خپل وطن ته اړولی وي.
. تمه مې ونه خته ، ځای ور مالوم و ، ضرور راپسې راته.
یوه غرمه فارم ته لاړم، شېدې مې را اخیستې، د یوه کاریګر پښه وښوېده، نه شو ولاړېدی، له مانه یې وغوښتل چې د خوشایو ډک سطل د باندې وباسم.
دېران د فارم د حویلۍ په کونج کې دی، دوی د ټولې هفتې خوشایې همالته اچوي، جومه موټر ورته راځي.
ورغلم، یو بوټ پروت و ، شناخته رامالوم شو ، په ټکري مې پاک کړ، زما د پلار بوټ و.
دروازې ته مې منډه کړه ، چیغې مې کړې، بوټ مې د زاړه پیره دار سترګو ته ونیو.
هغه وارخطا و ، یوې بلې خواته یې کتل، وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، لاسونه یې رانه تاو کړل، ټټر ته یې ور نږدې کړم، پر ککرۍ یې شونډې راکېښودې.

ده ژړل، خو زما د پلار په اړه یې څه نه ویل، اخیر یې رایاده کړه چې علي رضا خبرېږي. له دې ځایه لاړه شه.
دوې ورځې وروسته علي رضا راغی، ورته ومې ویل. رایاده یې کړه چې پلار دې راځي.
وخت تېر شو ، دیګ به مې یو اځې پخاوه.
یوه ورځ ځوان ساتونکی په ډوډۍ پسې راغی، د پلار پوښتنه مې ترې وکړه، په غوسه یې راته وویل چې نه پوهیږې.
په هماغه ماخوستن دروازه خلاصه شوه، هماغه ساتونکی و ، د برق په رڼا کې یې سترګې سرې ښکارېدلې.
ده په دېوال پسې لاس ونیو ، په دروازه کې کېناست، بوتل یې پر غولي کېښنود ، رایاده یې کړه چې د پلار په اړه مې پوهیږې.
خوشاله شوم، د مالوماتو پوښتنه مې وکړه، خو ده اول مچه غوښته. څه پروا یې کوله، مور او پلار ډېره ښکلې کړې وم، خو دده مچه بل رنګ وه، زما تږوله خوله یې رالنده کړه، بوی یې ته، زړه مې راپورته شو ، منډه مې ترې واخیسته.
دی هماالته رنګ شو ، له وېرې کوټې نه شوای ورتلای. شپه مې رڼو ستورو ته تېره کړه. سهار چې کوټې ته ورغلم، نه و. اته بجې راغی، وېرې اخیستی و ، خواست یې کاوه چې علي رضا ته څه ونه وایم، هر څوک د نشې په حال کې چټیات وایي، پلار دې ژوندی دی
، خو ماته یې هیڅ هم نه و ویلي.
زیبا غلې شوه، ماته یې وکتل، په غریو کې یې وویل:
ـپلار مې راځي؟

د هغې تر نري ورمېږ مې ګوتې تاوې کړې، ټټر ته مې رانږدې کړه.
د زېبا ورو غږ مې واورېد:
_علي رضا اوس هم راته وايي چې پلار دې راځي، بېګاه يې کوټې ته ور وبللم، همدا خبره يې راته وکړه. له خولې يې د هغه ځوان د خولې غوندې بوی ته. بيا يې وخندل. زما ټټريې ځو ځله په خپلو ګوتو ټينګ کړ، ويل يې چې خوند درکوي؟
په چونډېيو کې به نو څه خوند وي. ځواب مې (نه) و، خو هغه خندل، ويل يې چې ستاسو په راوستو کې تاواني نه يم، بس دوه، درې کاله وروسته د لارې سل چنده تومن راته ګټلی شې.
د مريم خبرې ختمې شوې.
جبب ته مې لاس کړ، فلش مې راوېست، د لوسې په ايمېل راغلې خبرې لا پاتې وې. خو ټليفون راغی، ملګری مې و، ويل يې چې مېلمه مې يې، موټر مې راوستی، پاځه ته راووځه.
بانه مې ورته وکړه، خو دی ټينګ و.
جامې مې بدلې کړې. کور ته ورسره لاړم، له هالنډه مو د ليسې دو خت يو همصنفی راغلی و، نه يې پرېښودم، شپه مې وکړه، سهار په دوو نورو ټولګېوالو وګرځېدو، ماښام تياره کورته راغلم.
د مريم خبرو ته مې بېړه وه، ويلي يې ول:
_په سره اور ناسته وم، ټيکه نه راتله. له علي رضا او دې کوره مې کرکه کېده، پلار به مې نن، سبا راته کول.
وخت ولاړ و، نه تېرېده، د زېبا مړاوو سترګو مې زړه خوړ، له وسه مې څه نه و پوره.

يو مازدېګر مې د پلار له جېبه د لسو زرو تومنو نوټ راوايست، زېبا ته مې ونيو، ډېرې نه وې، درې ـ درې نيم سوه افغانۍ راتلې، خو زېبا نه اخيست، ويل يې چې څه يې کوم، په نږدې سيمه کې دوکان نشته.
وروسته تړخی راته پيدا شو، پلار مې علي رضا ته وويل، ګولۍ يې راوړې، خو کرکه مې ترې کېده، ومې نه خوړې.
ورور مې هم تبې کولې، کوچيني سخوندر يې زړه وهلی و، ډېر وخت به له کټه نه ولاړېده.
يوولسمه ورځ له فارمه راووتو، مور، پلار او کوچينی ورور مې خوشاله ول، د موټر له ښيښو يې يوې بلې خواته کتل، خدای ته يې شکرونه ايستل، خو ما په لاس کې سوځېدلې وړې پراتې ته کتل، د زېبا له اوښکو ډکې سترګې مې له مخې نه لېرې کېدې، دهغې وروستۍ جمله مې په ذهن کې راګرځېده:
ـ هه! دا پراتې مې په خپله درته پخه کړه، وږې به شې.
د مور حيرانه غږ مې واورېد.
ـ ته ژاړې؟
مخ مې واړاوه، نه وم پوه شوې.
پلار مې وخندل:
ـ اې لېونۍ، خوشاله اوسه، له زندانه راووتو.
څه مې ونه ويل، مخامخ په پياده رو کې د زېبا په عمر ډله نجونې روانې وې، ښکلې ښکارېدلې، خندل يې، په ملاوو پسې يې د مکتب بکسونه سرېښ ول.

ټکسي وان په يوه باغ کې پرېښودو، رنګارنګ ونې وې، غولی ژېړو پاڼو نيولی و.
لنډ وخت وروسته د اوبو يو لوی ټانکر راغی، حيران شوو، موټروان ويل چې ټانکر ته ورکښته شئ.
پلار مې په غوسه و، نه يې ورسره منله، خو موټروان سل دليلونه راوړل، د لارو سختۍ يې ياده کړه، ويې ويل چې ډېرې کورنۍ مو په همدې ټانکر کې وړې دي.
پلار مې نه قانع کېده، د موټروان وروستۍ خبره دا وه چې علي رضا ته به ټليفون وکړي.
زړه مې ولړزېد، پلار مې وپوهاوه چې بيا هغه کور ته نه شو تلای.
ټانکر ته ورکښته شوو، وچ و، خو د ماهيانو غوندې سوړ بوی پکې لګېده.
ټول پر يوه هواره پنډه توشکه کېناستو، شاوخوا مې وکتل، تياره وه، پورته اسمان د شنې دابرې غوندې ښکارېده.
موټروان رایاده کړه چې د موټر د درېدو په وخت کې به له توشکې سره د ټانکر شاتنۍ برخې ته ورځی.
شېبه وروسته موټر حرکت وکړ، د جمپونو له
ورکېدو پوه شوم چې پاخه ته وخوت.
يو، يو نيم ساعت ښه وو، خو وروسته مو ساه بندېده، ټولو پورته، ګردې دريځې ته خولې نيولې وې.
يو ځای موټر ودرېد، توشکه مو په احتياط شاته يووړه، يوه دقيقه لا نه وه وتلې چې موټر حرکت وکړ.

نیم ساعت وروسته بیا موټر ودرېد، موټروان و، ویل یې چې د هوا د تبدیلۍ له پاره د باندې راووځئ.
موټر له عمومي سړک نه چپ په ژېړو ونو کې ولاړ و.
موټروان کینې لور ته اشاره وکړه، له یوه لوړ ځایه، رڼې اوبه راتوېېدلې.
سر مې ګرځېده، ورغلم، اوبو ته مې لاسونه ونیول.
پلار ته مې وکتل، له موټروان سره یې خبرې کولې.
کله چې بېرته ټانکر ته ورکښېنته شوو، پلار مې رایاده کړه چې تر مهاباده به همدلته یو. د مهاباد په اړه مې مالومات ترې وغوښتل، د موټروان له خولې یې وویل چې ترکیې ته نږدې کوم ولایت دی.
سفر سخت و، خو بیا هم د ترکیې نوم زړه راکاوه.
یو ځای مې د ورور خوا راوګرځېده، پلار مې تر ډېره پر اوږو کېنولی و، ورور مې ازاده هوا اخیسته، وروسته یې یخنې وشوه او بېرته پر توشکه کېناست.
لمر لوېدلی و چې مهاباد ته ورسېدو.
یوه کور ته لاړو، ساه مو لا نه وه سمه کړې چې یو دوه سیټه ټیوټا موټر راغی. خامې لارې مو په مخه ورکړې، ماخستن ناوخته ترې کښېنته شوو.
تیاره وه، سپې غپ ووهل، ورور مې د مور غېږې ته ځان ور واچاوه.
لاټین ښکاره شو، مخکې راغی، یوه بوډۍ وه، په ژبه نه سره پوهېدو، په هغې پسې روان شوو.
د وره غنجا مې واورېده، ورغلو، یوه لویه کوټه وه.

په زړه درۍ کېناستو، د لاټین په ژېړه رڼا کې مې سترګې ورغړولې، تنور، په کونج کې له ختې جوړ نغری، څنګ ته ایښې وچ لرګي... ټول د کلیوال ژوند نښې وې.

بوډۍ زوړ دسترخوان پرانیست، وچه ډوډۍ مو له پنیر سره وخوړه.

وروسته یې څلور کمپلې راوړې، سترې وو، پلار مې بکس تر سر لاندې کړ، نور له بالښته پرته، پر کلکه درۍ پرېوتو. ناوخته مې د ورور غږ واورېد، له بولو پاذاب وم، خو ځان مې غلی ونیو. د کوټې له دروازې سره د پراته سپي د ساه ایستلو غږ راته.

سهار وختې مې مور د ورور جامې وربدلولې، د هغه د وېدېدو ځای ته مې وکتل، دوه لویشتې درۍ لنده وه.

د باندې ووتم، سوړ باد چلېده، د یوې هسکې غونډۍ په لمنه کې درې، څلور خام کورونه ولاړ ول. له دودکشونو یې لوګي ختل، په دېوالونو کې یې تیږې او ښویه لرګي کار شوي وو.

زړه مې خولې ته راغی، سپي ته نږدې ولاړه وم، وغرېد، ټوپ یې کړل، څنځېر وشرنګېد.

بوډۍ منډه راواخیسته.

ځای پر ځای ناسته وم، له پښو مې سبکه ختلې وه.

بوډۍ لښته پورته کړه، ترلې سپي کوړنچ وهل، غلی د بواله ته پرېووت.

بوډۍ تر مټ ونیولم، تر بې پانو غوټه نیالګیو تېر شوو، په لښتي کې رڼې اوبه راتلې.

کله چې په کوټه کې قبلې ته ودرېدم، غاښونه مې سره لګېدل.

له چایو وروسته د باندې ووتم، لمر و، پر یوه هسکه غونډۍ د ترکیې بېرغ رپېده. مور ته مې ورناره کړه، راغله، د بېرغ په لېدو یې بېرته کوټې ته منډه واخیسته، شپېه وروسته ټولو بېرغ ته وچې سترګې نیولې وې.
زړه مې ټوپونه وهل، ترکیه تر یوه کیلو متره نېږدې وه.
بوډۍ راغله او په اشاره یې پوه کړو چې باید کوټې ته ننوځو.
هماغسې مو وکړل، ټول پر درۍ کېناستو، وروړ مې پر لانده ځای بکس کېښود.
د بوډۍ غږ مې واورېد، دومره یې وپوهولو چې ډله مه وځئ. خو شپېه وروسته مې له مور سره یو ځای د باندې ووته. له ورسۍ مې وروکتل، بوډۍ اوزه لوشله، مور مې د لښتې په اوبو کې د وروړ لنډې جامې پرېوللې، ورهاخوا، د غونډۍ تر سره ژېړ وانښه ختلې وو.
ورځ تېره شوه، ماښام قضا یو جګ سړی کوټې ته راغی، پر شونډو یې سپین برېتونه پراته ول، ټول تندی یې ګونځو نیولی و.
سړي د بګدان ته ور وکرځېد، له جوش د بګه یې د چرګ ورون ور وایست، ور یوه یې کړل، خولې ته یې ور ووړ، د برېتو اوږده سپین وېښته یې د چرګ پر ورانه را پرېوتل. زما مور ته یې وکتل، په ډکه خوله یې وویل:
ـ ښکلې مال دی.
زړه مې ولړځېد.
پلار مې ولاړ شو، مخې ته یې ودرېدم.
سړي وخندل:
ـ پرې یې ږدئ. هیڅ هم نه شي کولای.
پلار مې کېناست.

سړي چیچل شوی هډوکی په اورکې واچاوه، په زوره یې وویل:
_ننه، چای راوړه !
وروسته یې له جیبه څه راویستل، د قیر غوندې سرېښناکه وړې ټوټې وې. ویې خندل:
_چرس، ډېر خوند لري:.
بوډۍ کوټې ته راغله، پرېولې پیاله او کوچینی ترموز یې د سړي ترمخ کېښودل.
سړي ډکه پیاله خولې ته وروړه، پلار ته مې یې وکتل:
_صاحب منصب یې ؟
پلار مې وچې سترګې ورته نیولې وې.
سړي وویل:
_ډېر ایراني پوځیان راسره بلد دي، له ولاړېدو دې پوه شوم.
پلار ته مې وکتل، په غوسه و.
شېبه وروسته کوټه د چرسو له بویه ډکه شوه. بیا یې زما پلار ته سګرېټ ونیو، لاس یې هماغسې غځېدلی پاتې شو، بېرته یې سیګرېټ خپلې خولې ته ورنږدې کړ، ټوخي واخیست، زما پلار ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
_ډېر غیرتي یې !
بیا یې وخندل:
_خو دلته هیڅ هم نه شې کولای.
د پلار په سترګو کې مې غوسه لیده.
سړي وویل:

ـتېر کال مې يوه ايرانۍ کورنۍ له سرحده اړوله، دوې پېغلې پکې وې، په تګ کې مې له يوې سره ناپامه اوږه ولګېده، ورونو ته يې وويل، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو کله چې له سرحده واوښتو، هماغه نجلۍ مې په غېږ کې ونيوله، مچې مې ترې واخيستې، ورونو يې راته کتل، خو هيڅ يې هم نه شواى کولاى.

څه به يې کول؟ هه! هيڅ، نه پوليسو ته ورتلاى شواى او نه يې هم ماته کومه څپېړه راکړه. زارى يې کولې، ويل يې چې خويندو ته مې څه مه وايه.

خاوره هماغه وه، هوا هماغه وه، زه هماغه وم، دوى هماغه ول، خو وطن هماغه نه و. يوائې يوکيلو متر واټن ټول غيرت ورڅخه واخيست. د غونډۍ په دې سر کې مې په ناپامۍ اوږه ورسره ولګېده، د سوکانو وار نه راباندې کېده، خو د همدې غونډۍ په بل سر کې مې مچې ترې اخيستې، زارى يې کولې. ډېر فرق دى، نه؟

د سړي خبره سمه وه، تېر کال له پوهنتونه کورته تلم، په کوڅه کې يو هلک ولاړ و، مازې يې راته وخندل، خو ښه نه راباندې ولګېده، پلار ته مې وويل، ماښام کور ته ورغى، د هلک پلار يې راوايست، جنرال و، يوه عادي دوکاندار يوه روپۍ کړ، خو دلته يې يوه معتاد ايراني ته هيڅ هم نه شو ويلى.

د سړي په غږ مې فکر سره راټول شو.

ـمه وېرېږئ!

ور ومې کتل، زما مور ته يې وچې سترګې نيولې وې.

سړي وخندل:

ـ مورې دوه ډوله مسافر لرو، ځینې کمې پیسې راکوي، مازې یې تر سرحده اړوو، نور یې خپل کار، څه کوي، چېرته ځي، په مورې پورې اړه نه لري، خو ستاسو غوندې مسافر بیا په ټولو قاچاقبرو پورې تړلي دي، بس، ما هم په همدې ډله کې وشمېرئ، هره میاشت، لس، پنځلس مسافر تر سرحده اړوم، د هر مسافر پر سر زر ډالره راکوي، اعتبار نه شم خامولی، ډېرې پیسې دي.
غلی شو. ګړی ته یې وکتل، ویې ویل:
ـ دولسو بجو ته ځانونه تیار کړئ.
ودرېد او له کوټې ووت.
یوولس نیمې بجې راغی، زما پلار ته یې یوه پلاستیکي کڅوړه ور وغورځوله، ویې ویل چې د پوستې د عسکرو له دیده مو ساتي.
پلار مې له خلطې دوه، تور یخن قاقه را وایستل، یو یې په خپله واغوست، بل یې زما ورور ته ونیو. کله چې د باندې راووتو، پلار او ورور مې په توره شپه کې سم نه ښکارېدل.
مخکې لاړو، سړي رایاده کړه چې له پښو سره مو پام کوئ، هڅه وکړئ چې ورې ډېرې لاندې ونه رغړي.
دا یې هم وویل چې تشویش مه کوئ، یوه پوسته ده، لیرې ورنه تېرېږو، په پنځلس کاله کې یې یو اځې یو ځل ډزې راباندې کړېدي.
ټول د غونډۍ په پیڅکه کې په سړي پسې روان وو، یو ځای ودرېدو، د یوې هلیکوپټرې له کمزوري غرېږ پرته، نور څه نه اورېدل کېدل.
مخکې لاړو، وچ خوړ و، پورته وختو، یو ځای تیږه ورغړېده، پرېوتو، تر ډېره مو حرکت نه کاوه، بیا ولاړ شوو، سړي زما له پلاره بکس ور

واخیست، په احتیاط مخکې تلو ، یودم ډزې شوې، له ډېرو سره سوکې (سپرغې) باد شول، شاته مو منډه واخیسته، تر کمره لاندې پرېوتو.
مور مې چیغه کړه !
ــزوی مې.
سرې یې پر خوله لاس کېښود.
زړه مې ولړزېد ، ورور مې نه و.
پلار مې ولاړ شو ، سرې تر پښې ونیو ، په ټیټ غږ یې وویل: ــوژنې مو.
غږونه مو واورېدل، عسکر ول، چیغې یې وهلې.
پر مخامخ ډبرو د بتۍ سپېنه رڼا پرېوته، ورور مې ولید ، پروت و ، سپینې سترګې یې نیولې وې، د غوږ لاندینۍ برخه او غاړه یې لانده ښکارېدل.
رڼا بلې خواته ولاړه.
مور مې لاندې ورغړېده، ورغلم، خرهارۍ یې خوت.
چیغې شوې، پورته مې وکتل، د بتۍ سپېنه رڼا مې په پلار لګېدله، هغه زما د ورور خواته منډې ور وهلې، ډزې شوې، مخې ته یې سره سوکې باد شول، بېرته راوګرځېد.
سرې راغی، زما مور یې له ځمکې پورته کړه، مخ کښته ګړندي روان شو.
پر سر مې د مرمیو شنهارۍ واورېد ، پلار مې تر مټ ونیولم، دواړو لاندې خوړ ته منډه واخیسته..
سرې راغږ کړل، ورغلو ، د لویې تیږې تر شا کېناستو.
مور مې پرته وه، خرهارۍ یې خوت.

سړي یودم منډه واخیسته، پورته د سپینو رڼاوو خواته ورغی، ډزې شوې، بېرته راغی، درب شو، بکس پر ځمکه ولوېد.
عسکرو چیغې وهلې، کله کله به د بتیو سپینې تېرې رڼاوې پورته په تیاره کې تېرې شوې.
مریم غلې شوه، ورروسته غریو واخیسته، ویې ژړل، بیا یې په ډک ستوني وویل:
نه وم پوه شوې، یو وخت مې د پلار ژړغونی غږ واورېد:
_مریم، مریم، سترګې رنې کړه!
ور ومې کتل، همالته په ډبرو کې پرته وم. پلار مې زما د لاسونو غروې موښل.
ځان مې د هغه غېږې ته ور وغورځاوه، ومې ژړل، د ورور په وینو لړلی غوږ مې له ذهنه نه ووت.
مور ته مې وکتل، بې حرکته پرته وه، خرهاری یې نه خوت.
د غونډۍ په بل سر کې سپینې رڼاوې یوې بلې خواته کېدلې.
د سړي غږ مې واورېد:
_کمه لاره پاتې ده.
پلار مې حرکت ونه کړ.
سړي د هغه پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:
_ سخته ده، خو بله چاره نه لرئ.
پلار مې هماغسې ژړل.
سړي بکس ته ډډه ووهله، یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

ـشاته نه شئ تلاى، د ايران پوليس مو نيسي، لور او ښځه د زنانه زندان په نوم درنه بيايي، هر څه چې يې زړه ول، کوي يې.
پلار مې هماغسې ژړل.
سرې بکس ور واخيست، ولاړ شو، ويې ويل:
ـ رڼاوې ليرې دي، داسې وخت بيا نه شې موندلى.
پلار مې يوه شېبه غلى و، بيا ودرېد، مور مې يې پر اوږه واچوله. نيم ساعت لا نه و پوره چې د سرحد بلې غاړې ته ورسېدو.
د مريم خبرې ختمې شوې.
پاو وروسته يې ټلېفون راغى، ويې ويل چې د روغتون د دهلېز رنګ يوه ورځ نور وخت نيسي، خو لوسي په کور کې انټرنيټ لري، نن مې د هغې په ادرس نورې خبرې درولېږلې.
مريم خوشاله وه، ويل يې چې د پلار وکيل يې زنګ ورته وهلى و. شايد دوهمه محکمه يې د قيد موده راټيټه کړي.
نه مې شواى کولاى چې د خوشحالۍ پرمهال تېر وختونه ور په زړه کړم، خو د مريم په رالېږلو خبرو کې يو څه کم و . کيسه سمه نه راتله، بايد ورباندې پوه شوى واى.
بخت يارې راسره وکړه، د پوښتنې يې راته وويل، سل زړونه مې سره وتړل، ور ياده مې کړه چې ورور دې څنګه شو او تر سرحده په څه ترتيب واوښتئ؟
مريم غريو واخيسته، ټلېفون قطع شو.
ځان بد راته وايسېد، خو چاره نه وه، نن، يا سبا، بايد پوهېدلى واى.

لنډ وخت وروسته ټلېفون راغی، مریم وه، ښښنه یې وغوښته، په ژړغوني غږ یې وویل:
_دواړو غاړو ته هسکې پرښې ولاړې وې، مجبوره وو چې پر هماغه لاره پورته وخېژو. یو ځای ودرېدو، زه او پلار دواړه کېناستو، په ځمکه کې ستوري ښکارېدل، لاس مې ور وور، له ورور پاتې ډب وینه لا توده وه.
چیغه مې ستوني ته راغله، پر مړوند مې غاښونه ټینګ کړل.
سهار مې تر مټ ونیولم، پلار مې هم په زحمت ولاړ شو، تیاره وه، خو بیا مې هم د مور ځړېدلې سپین لاسونه لیدل.
سهار مې تر مټ نیولې وم، ګړندی ورپسې تلم، ډېرې رغړېدلې، نه مې ټک واورېد او نه هم د عسکرو چیغې، پاو وروسته د غونډۍ په بله غاړه کې کېناستو.
مریم یو دم وژړل او خبرې یې پرې شوې.
وروسته یې په غریو کې وپوښتل:
_ورور به مې ژوندی وي؟
غلی وم..
د مریم ژړا زور ونیو.
ټلېفون قطع شو.
په سبا مې د مریم خبرې راواخیستې، ماخستن کمپیوټر ته کېناستم، ویلي یې و:
_په رنګو دېوالو کې کېناستو، خرابه وه، پخوانی خرابه، د ستورو تتنه رڼا له دېواله په رالوېدلو لویو-وړو ډبرو لګېدله.

پلار مې تېزه تېزه ساه اېسته، سترې و ، يو پاو يې زما مور پر خپلو اوږو راوړې وه.
سړی هم غلی پر يوه تيږه ناست و ، شېبه وروسته يې وويل:
ـزه تر دې ځايه درسره وم.
ولاړ شو ، د بکس ځنځير يې کش کړ.
د پلار اوږه مې وخوځوله، ور ويې کتل، يودم ودرېد ، سړی يې تر مټ ونيو ، په حيرانۍ يې وويل:
ـدا زمونږ بکس دی؟
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـ خو دا ستاسې نه ده !
لاس يې راويست، کڅوړه وه.
پلار مې په بيړه وويل:
ـڅه دي؟
ـپوډر.
يودم يې د سړي ګرېوان ته لاس ور واچاوه، چيغه يې کړه !
ـتا زمونږ په بکس کې پوډر ايښي ول؟
سړي خپل دواړه لاسونه زما د پلار پر ټټر کېښودل، پورې يې واهه، له دېواله يوه غټه تيږه راولوېده.
سړی ودرېد ، په ملنډو يې وويل:
ـد همدې پوډرو په خاطر مې سرې مرمۍ ومنلې او بکس مې راووړ.
پلار مې لاس پورته کړ.
سړي وويل:

ـ احمقتوب مه کوه، ښځه او لور دي لا پاتې دي.
پلار مې کېناست.
سړی دوه ګامه شاته لاړ، يوه لويه ډبره يې ليرې کړه، وړه کنده وه، کڅوړه يې په کنده کې واچوله، هماغه غټه ډبره يې پرې کېښوده.
بېرته په خپل ځای کېناست.
مور مې يودم چيغه کړه، پلار مې د هغې پر خوله لاس کېښوده.، د هغې خرهاری شو، بېرته بېسده پرېوته.
د پېښو غږ راغی، ورې ډبرې ورغړېدې. ټول پرېوتو.
د شغال ورو انګولا شوه، سړی بېرته نيغ کېناست، په ټيټ غږ يې و انګولل. دوه تنه راغلل، دواړه تنکي ځوانان ول، يو يې له سړي سره ودرېد، بل يې تېرې ته ور وګرځېد.
سړي د مخامخ ولاړ ځوان پر اوږه لاس کېښود، مورې ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ دی اوزکان نوميږي، تاسو به تر وان پورې رسوي.
بيا يې ځوان ته څه وويل، پوه نه شوم، فکر کوم چې ترکي ژبه وه.
ځوان بکس ور واخيست، په لهجه لرونکې فارسي يې وويل:
- دا سيمه خطرناکه ده، بايد لاړ شو.
پلار مې، مور پر اوږه واچوله.
ټول راووتو، سړی ايران ته ور وګرځېد، هغه بل ځوان د پوډرو له کڅوړې سره بلې خواته په تياره کې ورک شو، مورږ هم په خپل رهنما پسې روان شوو.
مخکې لاړو، پلار مې ستړی و، تېزه تېزه سا يې وهله.

یوځای کېناستو. د موټر بل څراغونه پر لوڅو ونو ولګېدل، بېرته مو حرکت وکړ.
تر دوو پوستو تېر شوو، لیرې وې، خو رڼاوې یې ښکارېدلې.
د مور په خاطر مو یو ساعت لاره، په دوه، دوه نیم ساعته کې ووهله.
د مېږو غږ راغی، ګړنجوني وګړنجېدل، د سپیو غپا په تېزۍ سره نېږدې کېدله. ورغلو، ځوان لاسي بټۍ ولګوله، دوو چیني کوچینیو سپیو منډه راواخیسته، تر ځوان راوګرځېدل، لکۍ یې وهلې.
یوې کوټې ته ورننوتو، څراغ بل و، د خړې درۍ پر سر د غالۍ اوبدلو وره کارګاه ولاړه وه، څنګ ته ګډوډې زړې بړستې پرتې وې.
ځوان څراغ ور واخیست او د باندې ووت.
ښه شېبه ووته، پلار مې اورسۍ ته ناست و، سلګۍ یې وهلې، مور مې لا په سد نه وه راغلې، ما هم هڅه کوله چې کومه چیغه مې تر خولې راونه وځي.
ما تر ډېره د پلار سلګۍ اورېدلې، کله کله به د ګړنجوني غږ هم پورته شو، وروسته خوب وړې وم.
نه پوهېږم، څه وخت و، خو مور مې چیغې وهلې.
سترګې مې رڼې کړې، رڼا وه، مور مې خپل لاس ته کتل، لاس یې زما د ورور پر وچو وینو سور و، له چیغو یې وار نه کېده.
ورغلم، د مور پر اوږه مې لاس کېښود، را ویې کتل، سترګې یې د انګار غوندې سرې وې، را ړنګه شوه، سر یې زما پر اوږه کېښود، د زړه له زوره یې چیغه کړه.
ټولو ژړل، کوکې مو وهلې، د ورور نوم مو اخیست.

ښه شپه ووته، کوټې ته دوې ښځې راغلې، په عمر پخې وې، د کوچیانو غوندې له رنګو (پاولیو) ډک، ګرد کمیسونه یې اغوستي ول.
یوه یې زما مور ته ورغله او بلې یې زه په غېږ کې ونیولم. له نازه یې پوه شوم چې اصلي کیسه ور مالومه ده.
په ژبه یې نه پوهېدم، خو پوست غږ یې د غمرازۍ مانا ورکوله.
دوې ورځې همالته و، څو کوره ول، رمې یې درلودې، سړو یې ارت پطلنونه اغوستي ول، سدریو (واسکټونو) یې راوتلي جېبونه لرل، په ختېه کردان وو.
په دوو ورځو کې مې له مور او پلار سره یوه خبره هم ونه کړه، څه به مو ویل، هیڅ.
ټول غلي وو، خو مور به مې کله کله له ځان سره غږېدله، د زوې نوم به یې واخیست، بیا به یې یو دم چیغه کړه:
ـ راځي، راځي، ضرور راځي.
مورې به یو اخې ژړل.
په درېیم سهار یو موټر راغی، په باډۍ کې یې له وطني چرګانو ډک قفسونه ایښي ول.
موټروان په قفسونو کې لار وایسته، مورې ته یې اشاره وکړه، له څه ویلو پرته ورغلو، کېناستو، مخې او دواړو غاړو ته مو له چرګو ډک قفسونه ول، یو بل قفس راغی، زموږ تر سرونو یوه لوښت پورته ودرېد.
بوی و، سوړ بوی، ټپکه نه کېده.
مور ته مې وکتل، زما د پلار پر اوږه یې سر ایښی و، د ککرۍ پر تور ټکري یې د چرګانو سپینه چټلي ښکارېدله.

موټر حرکت وکړ، ښه و، سوړ باد د چرګانو بوی ورسره ووړ.
موټر پاخه ته وخوت، یو پاو مزل مو وکړ، بېرته خامې ته ولوېد، تر غټ کلي تېر شوو، کورونه خام ول، د لرګي ناوې ترې راوتلې وې، د بامونو پر سرونو وچ وابنه ښکارېدل.
په دښته کې مخکې لاړو، غونډۍ راغلې، موټر ودرېد.
د دوو چرګو له مینځه مې ور وکتل، د خام سړک پر سیمیټي پلچک ناستې زړې ښځې پیسې شمېرلې.
موټروان راغی، زموږ پر سر د ایښي قفس دروازه یې خلاصه کړه، دوه چرګان یې پکې واچول.
موټر حرکت وکړ، مور ته مې وکتل، هماغسې یې خپل سر زما د پلار پر اوږه ایښی و.
غرمه پاخه ته وختو، د سړک پر غاړه ولاړه لوحه تېره شوه، چرګې وې، ومې نه شوای لوستلی، خو دوهمې لوحې ته مې مناسبه چوله پیدا کړه، د یوې چرګې تر سره وزر لاندې مې ولوستل:
ــوان، دیرش کیلومتره.
موټر خامې ته ولوېد، جمپونه یې نه خوړل، جغل و.
وخت ووت، موټر ودرېد، چرګو چیغې کړې، د سر قفس لیرې شو.
ودرېدم، ونې وې، ژېړ چمن را لوېدلو سوروزمه پاڼو نیولی و.
پر یوه لویه تیږه کېناستم، مور ته مې وکتل، د خپل ټکري پیڅکه مې تر ګوتو تاوه کړه، پیڅکه مې د مور پر سپین، صاف تندي تېره کړه، د چرګانو وچه چټلي لاندې ولوېده.

پلار ته مې سترګې ور واړولې، دواړه اوږې يې ککړې وې، په رسيدلې ږېره پسې يې مړه بڼکه سريښ وه.
خپل ټکری مې ليرې کړ، مازې يو ځای چټل و.
موټروان قفسونه سم کړل، په اشاره يې پوه کړو چې له ونو مه وځئ.
د چرګانو نارې تر هغه وخته راتلې چې موټر پاخه ته وخوت.
پاو ووت، ټکسي راغله، لس دقيقې وروسته په يوه کور کې وو.
دوې ځوانې نجونې راغلې، يوې يې زه تر لاس ونيولم، بله زما مور ته ورغله.
ارت او ښکلي سالون ته ورننوتو، نيمايي د ېوال، آيينې نيولی و، لاندې يې پر مېز د ارايش مختلف وسايل ايښې ول.
تشناب ته ورغلم، نجلۍ راځړېدلو جامو ته اشاره وکړه، پوه يې کړم چې تر ځان مينځلو وروسته همدا جامې واغونده.
کله چې په سالون کې ولاړې آيينې ته ودرېدم، ځان ښه راته ونه ايسېد، پر چسپ پطلون د يخن قاق لنډه لمنه پرته وه.
مور مې يې راوسته، پوه شوم، لمبولې يې وه. خو ارت او اوږد يخن قاق يې ښه و، کمربند يې نه مالومېده.
پلار مې وليد، جامې يې بدلې وې، تر خړيلي ستوني لاندې يې سره نيکټايي ور تړلې وه.
شېبه وروسته له کوره ووتو او په هماغه ټکسي کې کېناستو. مور ته مې وکتل، غټې سترګې يې له غمه ډکې وې، د تورو اوږدو وېښتو پيچلې څوکې يې لا لندې ښکارېدې.
وان کوچينی، خو ښکلی ښار و، ډېری کورونه يې دوه يا درې پوړيزه ول.

د ریل په ایستګاه کې یې یو بل سرې ته ور وسپارلو ، سړی له ونې هسک و ، د تګ په وخت یې د ورمیږ غوښې ښوربېدلې.
تر مساپر وړونکي ریل تېر شوو ، تر دوو پټلیو واوښتو ، بار وړونکي ریل ته ور وختو ، له کارتنونو ډکه تیاره کوټه وه.
مخکې لاړو، د کارتن پر هوار شوي کاغذ کېناستو، سړي یوه پلاستیکي کڅوړه راته ونیوله او په خپله له ډبې کښته شو.
شپږه وروسته یې نور کارټنونه راوړل، زموږ له پښو سره یې تر چته ودرول، تر یوه وخته د کارټنونو له چولو څخه د وره رڼا ښکارېدله، خو وروسته تپه تیاره شوه، هیڅ مو هم نه لیدل.
ډېر وخت د رېل په ولاړه ډبه کې وو. یو ساعت، دوه ساعته، درې ساعته، نه پوهېږم، تر دې ډېر. یو وخت ځوکۍ ولړځېدلې، د رېل پر شاتنې دېوال مې غوږ ولګاوه، ماشین چالان و ، وروسته مو وړې جټکې وخوړې، ریل حرکت کړی و.
د پلاستیک کړپا شوه، پلار مې وویل:
_هه، له سهاره راهیسې مو څه نه دي خوړلي.
ګوتې مې په هوا کې وتپولې، د هغه له لاسه مې یو څه راواخیستل، پزې ته مې ور نږدې کړ، د چپسو بوی یې درلود.
ټول غلي وو ، یوازې د پلار د ژامې د ښورېدو غږ راته.
دوه، درې چپسه مې خولې ته واچول، زړه مې نیولی و ، خوند یې رانه کړ.
شاته مې ولې ولګول، او سپنه سړه وه.
ښه شپږه ووته، خوب راغی، د پلار پر ځنګانه مې سر کېښود. په ویښتو کې مې پنډې ګوتې تېرې شوې.

یو وخت چې مې سترګې رڼې کړې، د موټرو هارنونه ول، ریل ولاړ و، پلار مې خرېده. مور ته مې ور غږ کړ، هغه هم وېده وه.
نه پوهېدم چې شپه وه که ورځ. کله چې ریل حرکت وکړ، بېرته مې سترګې پټې کړې.
د مریم خبرې مې ودرولې، بخارۍ ته مې وکتل، برهارۍ یې خوت، خو کوټه سړه وه. مخ مې واړاوه، د پردې پېښکه رپېدله. ورغلم، علت مې ومونډ، د کړکۍ پله چوله وه.
بېرته پر خپل ځای کېناستم. مریم ویلي و:
ـهره خوا سرې غوښې وې، په لسګونو له پوسته شوي ښاروي راځړېدل، له پرې شویو غاړو څاڅکي څاڅکي وینه تو بېدله. سپینې کاشۍ سرې وې. مخکې لاړو، په سپینو چپنو کې کتار خلک ولاړ ول، ساتولونه په وینو لړلي وو، کړپا وه، هډوکي ماتېدل.
مور مې وښوېده، درب شو، پلار مې تر مټ ونیوله، هغې خپل لاس خپلو سترګو ته ورنږدې کړ، لاس ته مې یې وکتل، سور و، مور مې یو دم چیغه کړه:
ـوینه.
پلار مې په غیږ کې ونیوله.
مور مې چیغې وهلې. د خپل زوې نوم یې اخیست، په سپینو چپنو کې ولاړو خلکو په حیرانۍ ورته کتل.
مخکې تللی ډنګر سړی بېرته راوګرځېد. په خشکه یې څه وویل، ټول په هغه پسې روان شوو.

په وینو سرې زیني وې، لاندې لاړو ، سرې او سپنیزه دروازه خلاصه کړه،
ورغلو ، ژېړ ګروپ ته ډله ښځې، ماشومان او نارینه ناست ول.
مورې هم ساړه دېوال ته ډډې ووهلې، ناستو کسانو وچې سترګې راته
نیولې وې.
مور مې خپل لاس ته کتل.
د بکس ځنځیر مې کش کړ، یوه ټوټه په ګوتو راغله، ټوټه مې د مور پر
لاس تېره کړه، خو هغې یو دم پر ټوټې ګوتې ټینګې کړې، ور ومې کتل،
زما د ورور کمیس و.
مور مې کمیس پر خپل ټټر پورې ونیو ، په چیغو چیغو یې وژړل، ناستو
کسانو په حیرانۍ ورته کتل.
وخت ووت، دوو ماشومانو په خپلو کې عربي ویله.
په دوی کې یو هم افغان نه شو راته ښکاره.
مورې د ترکیې په پایتخت انقره کې وو. بس! یو ساعت مخکې یې له ریل
ځخه کښته کړو ، لمر مو پر سر ولاړ و ، رڼا یې بده لګېده، له شپاړس
ساعته تیارې وروسته مو سترګې برېښېدلې.
لنډ یې همدې مسلخ ته راوستو.
درې ورځې په همدې کوټه کې وو ، ناست کسان له عراق او سوریې ځخه
راغلې ول، زمونږ غوندې غیر قانوني مهاجر ول او اروپا ته یې د تګ
نیت درلود.
په څلورم سهار یې ټول د باندې را وایستو ، یو اتلس ټایره موټر ولاړ و.
کانتېنر ته ورته اوږده ډبه یې درلوده، ور وختو ، سرې غوښې راځړېدلې.

مخکې لاړو، هوا سړه وه، تر پایه پوست شوي اوږده ښاروي څوړند ول، پنځلس نفره د دوو کټونو په اندازه ځای کې کېناستو.
لاس مې سوړ شو، ور ومې کتل، د یوه ښاروي په حلاله شوې غاړې مې ګوتې ایښې وې.
ګوتې مې وسولولې، وچې وې. د ښاروي ورون مې په ګوتو کې ټینګ کړ، کنګل و. دېوال ته مې لاس ور ووړ، پرخه یې را ایستلې وه. . ټول په یخچال کې ناست وو.
د یخچال د دروازې د تړلو غږ مې واورېد.
ټول غلي ول، ماشومانو په راوتلیو رڼو سترګو سرو غوښو ته کتل، پورته کوچیني سپین ګروپونه بل وو.
موټر حرکت وکړ، یو_یونیم هیڅ خبره نه وه، خو وروسته مې لاسونه ساړه شول، له بکسه مې د پلار جمپر را وایست ، جمپر مې د مور پر اوږو واچاوه، پلار ته مې بنیان ونیو، ما هم تور ټکری تر ځان تاو کړ، له ټکري د چرګانو سوړ بوی ته.
نورو مساپرو هم د بکسونو ځنځیرونه کش کړل، شیبه وروسته یوا ځې یوه نجلۍ پاتې وه، ژامې یې سره لګېدلې، نه پوهېږم، د اغوستلو له پاره به یې اضافه څه نه لرل.
د ورور جاکټ مې راوایست او د نجلۍ پر اوږو مې واچاوه، د هغې تر ځنګ ناستې ښځې څه وویل، دومره پوه شوم چې خپله یې ده او مننه رانه کوي.
مور ته مې وکتل، جاکټ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

وخت تېرېده، يخني ډېرېده او د ماشومانو نا ارامۍ زور اخيست. شپبه وروسته بکسونو وازې خولې نيولې وې، د اغوستلو ورې هر څه ترې اېستل شوي وو.
مور ته مې وکتل، د جاکټ ځنځير مې ور وتاړه.
يوې ښځې چيغه کړه، مخ مې ور واړاوه، يو کوچينی هلک يې په غېږه کې پروت و.
يوه ږيرور سړي په بيړه ماشوم ور واخيست، په سېنه پورې يې ونيو، لاسونه يې ور وموښل، ماشوم په سد را غی. خو يو بل تنکی ځوان ړنګ شو.
نارينه ولاړ شول، او سپنز ديوال ته يې سوکان ونيول، يخچال چيغو په سر واخيست.
موټر ودرېد، شاتنۍ دروازه خلاصه شوه، د لمر ژېړه رڼا تر ځړېدلو سرو غوښو را ووته.
ټولو د وره خواته منډه واخيسته، يو ورون له چنګکه ښېل شو، مخامخ راباندې راغی، ځان مې څنډې ته کړ.
ډز شو، ورغلم، ټول په وره کې ولاړ ول، ښځو او ماشومانو ژړل.
د يوه ماشوم تر اوږې مې لاندې وکتل، يوه ځوان پر تور سړک پلتۍ وهلې وې، سر يې ځړېدلی و، درې تنه له توپانچو سره ولاړ ول.
ځوان ته مې وکتل، خړ جاکټ يې د مټ په برخه کې په وينو سور و.
يوه وارخطا عرب په انګريزي ژبه وويل:
ـ د خدای له پاره، ماشومان مو له يخنۍ مړه شول.
يوه وسلوال چيغه کړه!

ـ ستاسو له پاره یو کانټېنر غوښنه نه شو خرابولی.
بل وسلوال رامخته شو، د پراته ځوان تشي ته یې لغته ورکړه، په غوسه یې وویل:
ـ موټر ته وخېژه !
ځوان په زحمت ولاړ شو.
هماغه وسلوال وویل:
ـ یخچال مو تر ټولو په ټیټه درجه درولی دی، که یې بند کړو، نو پولیس شک کوي. مخکې تلاشي ده، غږ مو وانه ورم.
ټول بېرته خپلو ځایونو ته راغلو.
مور مې له ځایه نه وه خوځېدلې.
موټر حرکت وکړ، پنځو، شپږو دقیقو خلاصې دروازې د یخچال هوا بدله کړې وه، د بې سده تنکي ځوان سترګې لوځې وې، یوه سړي یې پر اوږو تولیا ور سموله.
لنډ وخت وروسته موټر ودرېد، زړه مې درېبده، خو د یخچال دروازه خلاصه نه شوه.
موټر بېرته حرکت وکړ، د ټیپي ځوان زګیروی خوت، سړه هوا ورو ورو تودېدله، خو یخچال لنډ وخت بند و، کله چې دوهم ځل چالان شو، له دېوالونو سوړ باد راته.
وخت ووت، یو ډنګر سړی او دوه ماشومان ړنګ شول، زما له مور پرته، نورو ټولو اوسپنیز دېوال ته سوکان ونیول، ښځو او ماشومانو ژړل، نارینه وو، نارې وهلې...

موټر يودم بربېک ونيو، ټول پر مخامخ دېوال ورغلو، سر مې له سرې اوسپنې سره ولګېد، موټر روان شو، تېزه جټکه يې وخوړه، واړه زاړه شاته ولوېدل.
پلار ته مې وکتل، له يوې ماشومې يې د غوښې لوی ورون ليرې کاوه.
مور ته مې سترګې ور واړولې، سر يې په غبرګو لاسونو کې ټينګ نيولی و.
شونډې مې تودې شوې، لاس مې ورووړ، پزه مې وينې وه.
ګنګس وم، ښځو کوکې وهلې، دوه، درې ماشومان او ډنګر سړی بېسده پراته ول.
مور ته ورغلم، د هغې پر سر مې ګوتې تيرې کړې، ښه راته ښکاره شوه.
يو بېسده ماشوم مې له ځمکې راپورته کړ، نبض مې يې وکوت، ژوندی و.
په خپل ټکري کې مې دوه ماشومان ونغښتل، وره نجلۍ مې راپورته کړه، غاړه يې د يخچال د دېوال غوندې سړه وه.
نجلۍ مې په ټټر پورې ونيوله، سر يې يوې خواته کوږ شو.
غبرګ لاسونه راوغځېدل، نجلۍ يې زما له ټټره واخيسته، ور ومې کتل، مور يې وه، دوه درې ځله يې د نجلۍ نوم واخيست، اوس مې هم په ياد دی، زينب نومېده.
مور يې تر ډېره نجلۍ ته کتل، وروسته يې يودم کوکه کړه.
چيغې ډېرې شوې، نه يخچال بند شو او نه هم موټر ودرېد.
مريم ټوخي واخيسته، څو ځله يې د خبرو هڅه وکړه، خو ټوخي وار نه ورکاوه، وروسته يې په جړغږ وويل:

ـ نن ښه نه یم، دوه ځله مې وینه وګرځوله، د خبرو سبکه نه ده راپاتې، خو نه غواړم چې کیسه مې نیمګړې پاتې شي.
مریم وټوخل، بیا یې وویل:
ـ موټر جمپونه وخوړل، ودرېد، د یخچال دروازه خلاصه شوه، د ماهیانو له سوړ بوی سره د څپو غږ راغی.
دوه تنه راغلل، توپانچې ورسره وې، له مور څخه یې وغوښتل چې له موټره کښته شو.
په زحمت ولاړه شوم، پلار ته مې وکتل، زما مور یې تر ولیو نیولې وه.
د باندې تیاره وه، تود باد لګېده، یا به مور ته تود ایسېده، خو هر رنګه چې و، د یخچال تر هوا ښه و.
شېبه وروسته له پنځلسو کسانو څخه یوولس تنه په شګلن ساحل کې ولاړ وو.
دوو ښځو ژړل، په یخچال کې یې د پرتو ماشومانو د جسدونو خواته زورونه وهل، خو دوو عربو ټینګې نیولې وې. ښځو تر هغو چیغې وهلې چې د اتلس ټایره موټر رڼا په ونو کې ورکه شوه.
پر شګو کېناستو، څپې په اوبو کې له راوتلیو تیږو سره لګېدلې.
د ماشین غږ مو واورېد، له اوبو راته، نږدې شو، وړه ماشیني کشتۍ وه.
ورغلو، اوبه مو تر ځنګنو راپورته شوې. ټول په کشتۍ کې کېناستو.
کشتۍ حرکت وکړ، څراغونه یې مړل ول، د اوبو ساړه څاڅکي مې پر مخ لګېدل.
مخکې لاړو، ګڼو ګروپونو ته ورو ورو ور نږدې کېدو. په تېز باد کې د ماهیانو سوړ بوی ګډ و.

د اتم صنف جغرافیه راپه زړه شوه، لیکلي و، چې استانبول په اروپا کې پروت دی او د ترکیې له نورې خاورې څخه د اوبو په واسطه جلا شوی.
فکر مې سم وخوت، ساحل ته نږدې مې د ترکیې بیرغ ولید.
موږ د یوې لویې زړې کشتۍ لاندې ودرېدو، د کشتۍ دېوال سوری و، ورغلو، رهنما لاسي بتۍ بله کړه، موږ د کشتۍ په ماشین کې وو. تر اوسپنېزو زنګنو لویو ګراریو تېر شوو، پورته وختو، غټه کوټه وه، له سوریو دېوالونو څخه یې نرۍ باد راووت، د بتۍ سپینه رڼا پر پلاستیکي زړو خلتو لګېدله.
د رهنما په امر همالته کېناستو، شپه مو د لرګي پر لندې تختې تېره کړه.
ټوخي خوب ته نه پرېښودلم.
د سمندري مرغانو په چیغو مې سترګې رڼې کړې، شاوخوا مې وکتل، ټول ویده وو.
ولاړه شوم، کونج ته په جوړ شوې نغرې کې مړې ایرې پرتې وې. له زړو بوټونو، ټوټو، د سګرېټو له ډبیو، چیچل شویو هډوکو... داسې رامالومه شوه چې دلته پخوا هم ډېر خلک راوستل شوي دي.
د کشتۍ سر ته د لرګي زینه ختلې وه. پر زینه مې لاس کېښود، یو غږ مې واورېد، پورته مې وکتل، ولاړ سړي په اشاره پوه کړم چې مه راخېژه.
ټوله ورځ په کشتۍ کې و، یوازې د سمندري مرغانو اود یوې نیمې تېرېدونکې کشتۍ د ماشین غږ مو اورېده.
ماښام تیاره د باندې ووتو، په وړه کشتۍ کې کېناستو، تر ساحله، پنځوس، شپېته متره واټن و.

وچې ته وختو، د کشافاتو موټر راغی، باډی ته ور پورته شوو، تورې ډکې خلتې وې، پربوتو، دوو سرو له کشافاتو ډکې خلتې راباندې واچولې.
موټر حرکت وکړ، دومره پوهېدم چې په ښار کې روان یو. کم او زیات، نیم ساعت وروسته خلطې رانه لیرې شوې. په ارته چهاردېوالۍ کې د غټو موټرو زرګونه ټایرونه پراته ول
د بارووړونکي موټر باډۍ ته وختو، ټایرونه د ځاه د چکونو غوندې پر یوه بل ایښودل شوي وو. ډنګر سړي په اشاره پوه کړم چې د ټایرونو مینځ ته ورکښته شم. همداسې مې وکړل، ولاړه وم، ځای تنګ و، زنه مې د وروروستي ټایر پر ژۍ لګېدله.
نورو ته مې وکتل، ټول په ټایرونو کې ولاړ ول.
شېبه وروسته یې بل ټایر راوړ، تور ټایرونه مې تر سر پورته وختل، د رابړ بوی ته.
په وروستي ټایر یې د لرګي تخته کېښوده. دربا وه، د تختې پر سر یې نور ټایرونه اېښودل.
ساعت ووت، موټر حرکت وکړ، د بدن کنټرول مې له اختیاره وتلی و، له جمپ سره به ټایرونو مخکې، شاته ورسره وړلم.
هیڅ مې هم نه لیدل، خو کله کله به مې له ښي اړخه د پلار غږ واورېد:
ـښه یې؟
دوه ساعته وروسته له ټایرونو ښخه راوختم، زړه مې راډکېده، ټوک ټوک وم.

یوه کور ته یې بوتلو، کوټه ښه وه، اورسۍ یې لرله، خو په اول منزل کې وو، په چمن کې له ولاړې ونې پرته نور هیڅ هم نه ښکارېدل.
د شپې ټوخي واخیستم، سینه مې وسوځېده، خوله مې تروه شوه، تشناب ته لاړم، آیینې ته ودرېدم، شونډې مې سرو وینو نیولې وې.
په درېیو ورځو کې مې دوه ځله وینه خولې ته راغله، خو مور او پلار ته مې څه ونه ویل.
په څلورم ماښام یې یوه ځنګله ته بوتلو، هماغه یوولس نفره وو، قاچاق وړونکي په دوو ټکو ټینګار وکړ.
_پنځه ساعته پیاده روي ده او که څوک پاتې شول، نو پاتې به وي.
څه به مو ویل، په خپل اختیار نه وو.
مخکې لاړو، غونډۍ وې، د ناجو په ونو پوښلې تکې شنې غونډۍ.
ټول کتار روان ول، یو وسلوال مخکې ته، بل په موږ پسې و. د سپوږمۍ رڼا دومره زوره درلود چې پل سم ځای کېږدم.
له یو نیم، دوه ساعته مزل وروسته مو دمه ونیوله، لوېې ډېرې وې، د سپوږمۍ رڼا، ځای ځای د ونو له چولو راوتلې وه او پر ځمکه لګېدله.
نږدې انګولا پورته شوه، د توپانچې د کپاق له کشولو پوه شوم چې لېوه دی.
پنځه دقیقې وروسته بېرته له ډېرو پورته شوو، د لېوانو انګولاوې شاته پاتې شوې، د غونډۍ سر ته وختو، کښته شوو، د غونډۍ په څنډه کې مخکې روان وو.

يو دم درب شو ، يو څوک لاندې ورغړېد ، پسې ومې کتل، ټکری د ونې په ښاخ کې بند و. ورغلو ، د ښځې په ګېډه کې د ونې وچ ښاخ ننوتی و ، وینو دارې وهلې.
يوه عرب په بيړه د ښځې سر له ځمکې پورته کړ، ښځې دوه درې ځله خپله خوله خلاصه کړه، سترګې يې سپينې راوختې، سر يې يوې خواته کوږ شو.
سړي کوکه کړه، د ښځې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ ونيو ، په چيغو چيغو يې وژړل.
يو وسلوال ورغی، د سړي تر مټ يې ګوتې تاوې کړې، خو هغه نه ولاړېده.
لېوانو وانګولل.
هماغه وسلوال وويل:
_ځئ !
روان شوو ، مخکې لاړو ، خو لا هم د سړي چيغې راتلې. شيبه وروسته د لېوانو انګولا هم ورسره ګډه شوه. چيغې او انګولاوې سره نږدې وې.
په څو غونډيو وختو ، بېرته کښته شوو ، خو ونې نه خلاصېدې.
له پنځو ساعتونو منزل وروسته له لرګيو جوړې يوې کوټې ته ور ننوتو ، کوټه په ځنګله کې وه، ور يې نه درلود ، دېوالونه يې له پنډو تختو جوړ ول، د خيرن، مات مېز پر سر د ښکارې ټوپک تش پلاستيکي کارتوس ښکارېدل.
ساعت ووت، درې نور کسان راغلل، له امرونو يې پوه شوم چې له دې هېسته به په دوی پسې روان يو.

اټکل مې سم وخوت، شپېه وروسته نوي راغلي کسان راته غړېدل، ویل یې چې د یونان په خاوره کې یاست، د باندې به نه وځئ ! سهار اته بجې به سره ګورو.
پرېوتو، بیا مې له پښې سره یو څه ولګېدل، سر مې پورته کړ، د یوه عرب لاس و، پښه مې راټوله کړه، لاس پسې را اوږد شو، چونډۍ یې راولګوله. کېناستم، پلار ته مې وکتل، ویده و، پاتې شپه مې په رڼو سترګو تیره کړه.
سهار مې د چونډۍ وال له برګ لستوني وپیژاند .له عمره پوخ چاغ عرب و، سترګې یې مړې وې، نه یې راته کتل.
د لندې خاورې بوی راغی، په وره کې ودرېدم، باران و.
اته بجې یو ډنګر سور ځوان راغی، پراشوټي خولۍ لرونکی جاکت یې اغوستی و، ویې ویل چې تر ماښامه به همدلته یاست، وروسته یې ټولو ته یو یو ډبۍ بیسکیټ ورکړ او له کوټې ووت.
سر مې د پلار پر ځنګانه ولګاوه، خوب راته، ویده شوم.
کله چې مې سترګې رڼې کړې، سر مې د مور پر ځنګانه ایښی و.
وره ته ورغلم، د ونو له تېرو، لندو پاڼو د مازدیګرني لمر ژېړې وړانګې راوتلې وې.
ماښام هماغه درې تنه راغلل، روان شوو، له نیم ساعت مزل وروسته مې د موټر غږ واورېد، تر غونډۍ راتاو شوو، سل، یونیم سل متره مخکې پوخ سړک و.
د ونو په مینځ کې کېناستو، یوه قاچاقبر رایاده کړه چې ساراګشت ته تیر شی. پوه شوم، اوږد مزل مو په مخکې و.

ماښام له سړکه یو اتلس ټاپره موټر راوګرځېد ، په ګڼو ونو کې ننوت.
ورغلو ، په موټر کې د جامو مینځلو لوی ماشینونه بار ول. وروختو ، یوه ماشین ته مې پښې ور وغځولې.
چیغې شوې، ور ومې کتل، برګ لستوڼی چاغ عرب په ماشین کې نه ځایده، نورو دوو کسانو یې پر اوږو زور راوستی و.
کېناستم، د جامو مینځلو ځای بد نه و ، خو زنګنونه یې نیولل.
ځنګ ته مې پام شو ، ماشین سوری و ، هوا راتله، داسې راته واېسېده چې خاص د غیر قانوني مساپرو د وړلو له پاره جوړ شوی دی.
د پښو دربا مې واورېده، پورته مې وکتل، یوه سړي د اورلګیت په اندازه کوچینۍ قوطۍ راته نیولې وه.
شېبه وروسته یې زما پر سر بل ماشین کېښود ، تیاره وه، یواځې په ماشین کې له پرې شوي سوري څخه خپه رڼا راوتله.
وخت ووت، قوطۍ مې خلاصه کړه، ژاولې راته ښکاره شوې. یوه مې خولې ته واچوله، جوهر داره خوند یې درلود. شېبه وروسته مې سترګې درنې شوې، خوب مې پوره و ، خو د بیهوښۍ څپه راباندې راتله. خبره په ژاولو کې راته واېسېده.
مریم همدومره غږېدلې وه.

❊ ❊ ❊

سهار په دفتر کې وم چې ټلیفون راغی، ورور مې و، ویل یې چې د پلار صحت ښه نه دی.

اندېښنه راولوېده، رخصت مې واخیست، سړک کنګل و، موټر بې چاینه نه شوای تلای، د درېیو ساعتونو لاره مو په دوه چنده وخت کې ووهله.

پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه، اوس ښه و، خدای ته مې شکرونه وایستل.

درې ورځې په کلي کې پاتې شوم، ماشومان راته خوشاله ول، نیمایي ورځ به مو د واورو په ویشتلو تېره کړه، کله چې په څلورم سهار له کوره راوتم، واوره په شدت اورېدله.

یوه بجه د وردګو سید اباد ته راورسېدم، د امریکایانو د اکمالاتي کاروان دوه موټره ښوېدلي وو، لاره بنده وه.

ماښام قضا کورته راغلم، خلته مې خلاصه کړه، مور مې د لاندي پخه غوښه په پاستي کې راته پیچلې وه.

سهار دفتر ته لاړم، د مریم یو ایمېل راغلی و.

ماخستن کمپیوټر ته کېناستم.

مریم ویلي و:

ـ وخت نه و رامالوم، یو ساعت، دوه ساعته، یوه ورځ، دوې ورځې، نه پوهېدم، خو کله چې په هوښ راغلم، رڼا وه.

په سر کې مې څرېکه شوه، کېناستم، ګنګس وم. شاوخوا مې وکتل، زنګ وهلې او سپنې وې.

د پلار غږ مې واورېد:

ـښه يې؟

مخ مې ور واړاوه، د موټر پر اشترنګ يې ډېره لګولې وه. ولاړه شوم، په زاړه، زنګ وهلي بس کې وم.

مور ته مې وکتل، د څوکيو تر مينځ ببسده پرته وه.

پلار مې وويل:

ـوخت غواړي، زه خپله يو ساعت مخکې په سد راغلم.

د ماشوم ژړا مې واورېده. د بس ښيښې ته پلاستيک نيول شوی و، چوله مې کړې، يوه ډنګره ښځه پر ټاېر ناسته وه، ماشوم ته يې په چوشک کې شيدې ورکولې.

د باندې ووتم، په سلګونو زاړه موټر يو پر بل پراته ول.

تر بس راتاوه شوم، وړه ميداني وه، شاوخوا يې له زړو موټرو جوړ هسک دېوالونه را ګرځيدلي وو.

له يوه ولاړ زاړه موټره خرهاری راته، ور ومې کتل، د موټر په شاتني بې پوښه سيټ کې چاغه ښځه ويده وه.

کړنګ شو، پښو ته مې وړه اوسپنه ولوېده، پورته مې وکتل، د زاړه بيلدوزر په بيل کې يو څوک ناست و، ډکې ويښتې يې پر سر نه و پرېيښې، خو له راوتلي ټټر څخه يې پوه شوم چې نجلۍ ده.

نجلۍ پښې وځړولې، پر ورانه يې د ښامار انځور کښل شوی و. د تنګ زاړه کاوبای نيکر له کمربنده يې تو پانچه ببله کړه، پوه يې کړم چې ببرته شاته وګرځم.

بس ته وختم، مور مې په سد راغلې وه، خو لا يې غتې سترګې مړې ښکارېدلې.
پر بې پوښه زنګ وهلې څوکۍ کېناستم، له ماتې ښيښې مې د باندې وکتل، هره خوا زاړه، لوی او واړه موټرول.
سر مې د مخامخ څوکۍ پر اوسپنه ولګاوه، د خپل وطن يادونه مې په زړه را وورېدل، ورور مې خندل، ما چرخه ورته نيولې وه، کاغذ پران يې د بل کاغذپران په تار کې بند و.
وحيد مې سترګو ته ودرېد، په صنف کې يې ماته کتل.
وخت ووت، د اوسپنې ټکا راغله، د بس تر ماتې ښيښې مې ور وکتل، سر خرېبلې نجلۍ د يوه زاړه موټر بانټ ټکاوه.
د نورو موټرو دروازې خلاصې شوې، واړه زاړه، ښځې او نارينه ترې راووتل، په لاسونو کې يې نکلي کاسې وې.
مور هم ورغلو، په کتار کې ودرېدو. کله چې نوبت راورسېد، يوه بوډا نکلي زړه کاسه راته ونيوله، په اوبو کې جوش کړی کچالو پروت و.
بېرته بس ته راغلم، سوړ کچالو مې تر ستوني نه تېرېده.
د باندې مې وکتل، خلک پر اوسپنو ناست وو، کچالو يې خوړل، . له ببرو وېښتو او خيرنو جامو يې يوه شوم چې ډېر وخت يې اوبه نه دي ليدلې.
ټول زمونږ غوندې غير قانوني مهاجر وو، هره کورنۍ په يوه موټر کې اوسېدله.
مازديګر مې يوه سندره واورېدله، د فرهاد دريا غږ و. په بيړه د باندې ووتم، سندره د يوه امبولانس له زړې ډبې څخه راتله. ورغلم، دروازه مې

وتکوله، د لسو- یولسو کالونو په عمر وړې نجلۍ ور راته خلاص کړ،
په بېړه مې وویل:
_افغانان یاست؟
د دروازې خېرنه پرده لیرې شوه، سلامته کورنۍ وه.
یوې په عمر پخې ښځې په غېږ کې ونیولم، بلې پیغلې د کارتن کاغذ
راته هوار کړ، کېناستم، شپږ تنه وو. انا، مور، پلار او درې اولادونه.
شاوخوا مې وکتل. د سیروم د ځړولو پر زنګنه پایه، خیرنې جامې
راځوړندې وې، د موټر د ټایپ په راوتلیو کولمو پسې بیطرۍ تړلې وه. د
انا زګیروی خوت، وضع یې ښه نه شوه راته ښکاره.
د دوی له خبرو پوه شوم چې دلته نور افغانان هم شته.
نیم ساعت ووت، د باندې راووتم، پیغلې ته مې د خپلې کورنۍ د
اوسېدو ځای ور وښود.
مور مې خبره کړه، سترګې یې وځلېدې. خو څه یې ونه ویل.
ماښام ژبېړه رڼا شوه، ورو مې کتل، د یوه زاړه تراکتور ګروپ بل و.
ماخستن یې وچې وریجې په کاسو کې راواچولې، خو وږې وم، له
غرمنې پاتې شوې کچالو سره مې وخوړې.
پر یوه ټابر کېناستم، افغانه پیغله راغله، مینه ناکه نجلۍ راته وایسېده،
مژګان نومېده، ویل یې چې تر استانبوله یې په طیاره کې راوړو، یونان
ته په پښو راواوښتو او تر دې ځایه یې د جامو مینځلو په ماشینونو کې
راورسولو.

مژګان وویل چې یو ځل یې په کشتۍ کې کېنولو، خو سمندر طوفاني شو، بېرته راوګرځېدو، له دوو اونیو راهیسې دلته یو. له قاچاقبر سره مو تر دنمارکه ویل کړي دي، هلته مو د تره کور دی.

د دوو اونیو ټکي مې زړه وخوړ، خو مژګان په خاوره کې ناستو ماشومانو ته ګوته ونیوله، ویې ویل چې عراقیان دي، مور یې وایي چې له یو ویشتو ورځو راهېسته، دلته یو.

مژګان غلې شوه، ور ومې کتل، دا زما په خپګان پوهېدلې وه، په خندا یې وویل چې بخت او طالع هم مهمې دي.

مورې تر ډېره پر ټاېر ناست وو، سر خرېیلې نجلۍ د یوه سره سړي په غېږ کې پرته وه، یوه تور پوستي ځوان په خاورو کې پلتۍ وهلې وې، سندره یې ویله، په مانا یې نه پوهېدم، خو په غږ کې یې غم ګډ و. د موټرو تر دېوال پورته ګڼ ستوري ځلېدل

سهار د مژګان په غږ له خوبه راپورته شوم، بس ته یې توره چایجوشه راوړې وه. د چای سوړولو په وخت مې د موټر غږ واورېد، ور ومې کتل، له تورو ښېښو لرونکي ښکلي موټر څخه یوه دنګه نجلۍ کښته شوه. نجلۍ پاکه او ښایسته ښکارېده، تورې، غټې عینکې یې په سترګو وې. لاړه او پر ټاېر څرېدلی سر غلې کېناسته.

له مژګان څخه مې وپوښتل:

_قاچاق وړونکې ده؟

ویې خندل:

_نه، زمونږ غوندې غیر قانوني مهاجره.

حیرانه شوم.

مژګان وویل:
_ایرانۍ ده، کیسه یې راته وکړه، ورور یې په لاره کې یونانی پولیسو وویشت، قاچاقبر تر دې ځایه د رارسېدو پیسې ورنه غواړي، خو دا یوه روپۍ هم نه لري، هره شپه په زور مختلفو هوټلونو ته وړل کیږي، دا بایدله دېرشو نارینه وو سره پرېوځي چې د قاچاقبر درې زره ډالره پوره کړي.
بدن مې زیږ شو.
مژګان وویل:
_هاغه هلک وینې؟
د هغې په غځېدلي ګوتې پسې مې وکتل، پر لویه اوسپنه ، ببر سرى تنکى ځوان ناست و.
ومې ویل:
_هو
_افغان دى، له دې ځایه سم نه ښکاري، خو که ور نږدې شې یوه سترګه یې پوچه ده، بس، زموږ د لارې ملګرى و ، تندې واخیست، له قاچاقبر سره یې خوله ووهله، اوبه یې غوښتې، چاقو یې وخوړ.
د مژګان له خبرو پوه شوم چې دلته د انسانانو پر سر سمې سوداوې کېدې، د بې سرپرسته ماشومانود اخیستلو بازار تود و، بډوډې ترې ایستل کېدل او یا هم فحشا ته اړ کېدل.
یو غږ مې واورېد ، د مژګان وړه خور وه، ویل یې چې د انا وضع ښه نه ده.
په بېړه ورغلو، د مژګان پلار د زړې ښځې زنه ور تړله.
مژګان کوکه کړه، پر خپله انا ور پرېوته.

بېرته بس ته راغلم، پلار او مور مې خبر کړل. ساعت وروسته مې پلار راغی، لاس یې وینې و، ویل یې چې د موټرو په مینځ کې یې قبر کېنده، بیل نه و، زړې او سپنې یې لاس ژوبل کړ.

بخت یارې راسره وکړه، اتم ماښام په یوه تېز رفتاره کشتۍ کې کېناستو، کشتۍ ډکه وه، خلک نه شمېرل کېدل، د اټکل له مخې پنځوسو ته نږدې ول.

مژګان مې تر څنګ ناسته وه، وارخطا ښکارېدله، د تېر ځل کیسه یې راته وکړه، ویل یې چې سمندر طوفاني شو، یوه هسکه څپه راغله، پر کشتۍ راواوښته، بېرته شاته لاړه، دوه تنه نه ول.

د مژګان خبرو لړزه راباندې راوسته، اوبو ته مې وکتل، ارامې وې، پورته د وربځو په لویه سپینه ټوټه لا د لوېدلي لمر سرخي پرته وه.

مریم لنډې خبرې کړې وې، بس همدومره.

❋ ❋ ❋

دوې ورځې ووتې، د مریم درک مالوم نه شو، نه یې ایمېل راغی او نه هم ټلېفون.

د مریم د ټلېفون نومره مې ووهله، بند و.

اوونۍ پوره شوه، احوال رانه غی.

یکشنبه، دوشنبه، نه پوهېږم، هېر مې دي، د لوسي په نوم یو ایمېل راغی. دومره یې لیکلي و چې د مریم خبرې.

خبرې مې راواخیستې، ټېکه نه راتله، په دفتر کې مې روښانه کړې، د کمپیوټر له لاوډسپیکره د مریم ټوخی راووت، یوه همکار مې راته وکتل، خبرې مې بېرته بندې کړې.

ماښام کورته راغلم، د بخارۍ له بلولو مخکې کمپیوټر ته کېناستم، مریم ټوخل، ساه یې لنډه لنډه کېده، په زحمت یې وویل:

_څو ځله مې ټلېفون درته وکړ، نه وې.

بېرته ټوخې واخیسته.

پوه شوم، دا خبرې هغه وخت ثبت شوې وې، چې زه په کلي کې وم.

د اوبو غوږ مې واورېد. غږ یو څه ښه شو، مریم ویلي ول:
ـ د ادریاتیک بحیره د غیر قانوني مهاجرینو هدیره ده، ددې بحیرې شنو اوبو سلګونه، نه پوهېږم، شاید تر دې ډیر غیر قانوني مهاجر ډوب کړي وو، خو موږ پوره پنځه ساعته مزل پکې وکړ، نه سمندر طوفاني شو او نه هم د ایټالیاوي پولیسو بېړۍ په مخه راغلې. بس، ساحل ته نږدې هسکې تورې ډبرې ولاړې وې، همالته ور وختو، ارت غار و، کمرنګه ګروپ پکې بلېده.
مخکې لاړو، میداني وه، له ډبرو جوړو وړو کوټو پنجرې درلودې، تور او سپین لاسونه ترې راوتلي وو.
تیږو ته کېناستو، چیغې وې، د دوو ډبرو تر مینځ د انسان سپینه جمجمه او مات هډوکي پراته ول. له لندو ډبرو څاڅکي څاڅکي اوبه راتویېدلې.
په قفسونو کې د مفلسو خلکو زګیروي ختل.
د مژګان دوی کورنۍ یې په هماغه سهار د باندې وایسته، خو موږ ته دریېمه ورځ نوبت راغی.
شنو غونډیو ته لنډه لار ختلې وه، د ناجو ونې لندې وې. له نري باد سره د نمجن بوی ګډ و.
لنډه لاره وه، بس، یو اخې یوه غونډۍ ور هاخوا لاندې پر تک تور سړک د ناجو دو نو شنې، تېرې، پربوللې پاڼې راغلې وې.
سړک ته ورکښېنته شوو، یو ټرېلر ودرېد، د سیټ تر شا چپرکټ ته ور تېر شوو، همالته کېناستو.
موټر حرکت وکړ، دوه ساعته لار مو ووهله، موټروان سړک ته نږدې د یوه ګوښې کور مخې ته پرېښودو.

ځلوېښت، پنځه ځلوېښت کلن سړي دروازه راته خلاصه کړه، وړه کوټه وه، له دېوال سره درې څوکۍ ایښې وې، څنګ ته دوه منزله کټ ښکارېده، د یخچال دروازه نیمه لوڅو عکسونو نیولې وه.
ورغلو، پر څوکیو کېناستو، د څنګ له کوټې خندا راتله.
پاو ووت، یوه خبره مو هم ونه کړه، پلار مې خوله وازه کوله، دوې شپې یې د تبې له لاسه سترګې نه وې سره وړوستې.
چېرته تلو، له چا سره تلو، څنګه تلو، په اروا کې مې هم نه راتلل.
وړې کړکۍ ته ودرېدم، خاوره نه ښکارېده، د ایټالیا په مني کې لا دومره زورو، چې ونې او بوټې شنه وساتي.
کړپ شو، ور ومې کتل، مور مې د یخچال ور پرانیستی و. ورغلم، یو بوتل مې راواخیست، پزې ته مې ور ووړ، د الکولو بوی ترې ته.
د یخچال لاندینۍ خانې ته مې پام شو، دوه له اوبو ډک بوتلونه مې راوایستل، بېرته کړکۍ ته ورو ګرځېدم.
د اوبو له غوړپ سره ټوخې واخیستم، خوله مې تروه شوه، مور او پلار ته مې وکتل، د یوه سترګې پټې وې، بلې غولې ته وچې سترګې نیولې وې، د جاکټ استر مې پر شونډو تېر کړ، ور ومې کتل، خړ استر په وینو سور و.
ټوله ورځ مو په کوټه کې تېره کړه، ماښام دوه تنه راغلل، یوه یې اوږده سره ویښته درلودل، دوهم یې له وریځو پرته پر خپل سر او مخ هیڅ هم نه و پرېښي. یوه یې کړو چې اوږد، پیاده مزل مو په مخکې دی.

ځنګل و، خو د ونو له چولو د موټرو رڼاوې راوتلې، تر ډېره له سړک سره روان وو. وروسته مو لاره چپه کړه، غره ته وختو، د موټرو رڼاوي د ورو ستورو غوندې ښکارېدلې.
باران شو، دوو رهنماوو د پراشوټي جمپرونو ځنځیرونه کش کړل، خو زما تر ټکري اوبه راووتې، مخ، وېښته او اوږې مې لندې شوې، په زېرپیرانۍ کې ګنډلو ډالرو ته مې زړه ورختلی و.
باران تېز شو، له پورته نرۍ اوبه راماتې شوې، نیم ساعت، یو ساعت، نه پوهېدم، خو مخکې تلو، وروسته پر ځمکه د باران د ځاځکو د لګېدو له غږ سره پشهاری هم ګډ شو، تر غوټه ونو ووتو، لاندې ځپانده سیند روان و، په تیاره کې یې سپین ځګونه له ورایه ښکارېدل.
یوه غار ته ورو ګرځېدو، ارت وچ ځای و، همالته کېناستو.
څښتور رهنما د ملا له بکسه وړه بجلي راوایسته، خو رڼا یې تېزه وه، ان د غار له پورتنیو تیږو راځوړند نري واښه هم مالومېدل.
وخت ووت، خو باران ونه درېد.
پلار ته مې وکتل، په ناستو یې سترګې پټې وې.
د الکولو بوی راغی، مخ مې ور واړاوه، سر خرېیلي چاغ رهنما یو لوی بوتل خولې ته نیولی و، څښتور یې زما مور ته کتل.
پلار ته ورنږدې شوم.
رهنماوو په نوبت له بوتل څخه غوړپ کاوه، خندل یې، خبرې یې کولې، په ژبه یې نه پوهېدم، خو زړه ته مې لویدلې وه چې زما د مور په اړه غږیږي.

مور ته مې وکتل، سر يې پر ځنګنو ايښی و، پر سپينه غاړه يې لانده پيچلي ويښته سريښ ول.
ما هم د خپل پلار پر اوږه سر ولګاوه. يو وخت مې د بکس د ځنځير د کشېدو غږ واورېد، ور ومې کتل، مور مې د تشناب کاغذ ور اخيست.
رهنماوو وچې سترګې ورته نيولې وې، بيا يې وخندل، مخ مې ورنه واړاوه، له مور سره د باندې ووتم.
اسمان برګ و، د ورېځو غټې ټوټې باد په مخه کړې وې، ما تر دې دمه دومره سپينه، تېزه سپوږمۍ نه وه ليدلې.
مخکې لاړو، بوټې وښورېد، زړه مې خولې ته راغی، سويه وه، منډه يې واخيسته، ان سيورۍ يې هم ښکارېده.
مور مې ګنهو نيالګيو ته ور وګرځېده، زه پر يوه هواره تېږه کېناستم، د اوبو له شنهارې سره د شغالانو کوکې هم ګډې وې.
يودم يو سيورۍ راباندې راغی، زړه مې ولړځېد، څښور رهنما مې مخې ته ودرېد، لاس يې راوغځاوه، پورې مې واهه، غوټه يې کړه، په غېږ کې يې ونيولم، لندې شونډې يې زما پر بغورکېښودې، له خولې يې د الکولو بوی ته.
ساه مې بنده شوه، سرې مې تر څنهو ونيو، نه ليرې کېده. چيغه مې خولې ته راغله، ومې ټوخل، وينو داره وکړه.
سړی يودم شاته شو، لاس يې پر خپله غاړه تېر کړ، ګوتې يې وسولولې، وينه وه.
په کرکه يې وويل:
ــ ايق!

ماته یې وکتل، هماغسې مې ټوخل، خوله مې د وینو خوند نیولې وه.
سرې دوه ګامه شاته شو، له ټوخې سره ګډه ناره مې تر خولې راووته!
_ابا !!!
سړي منډه کړه!
چیغه شوه، پانې وخوځېدې، مور مې له ګڼو نیالګیو راووته، منډه یې کړه، د چاغ، سر خربیلي رهنما لنډ لاس یې خلاصو وېښتو ته ور ورسېد، دواړه پر ځمکه ولوېدل.
ورې ډبرې ورغړېدې، ور ومې کتل، پلار مې منډې وهلې... مخ مې واړاوه، مور مې نه وه، خو چیغې یې د سیند له خوا راتلې.
منډه مې ور واخیسته، له ګڼو ونو تېره شوم، پلار مې د سر خربیلي سړي سر ته سوکان نیولي وو. بیا یې یودم له ځمکې یوه لویه ډبره ور پورته کړه، سترګې مې پټې کړې، پر مخ او لاسونو مې تاوده څاڅکي ولګېدل، ور ومې کتل، د سړي د سر وینې او د غوښې سرېښناکه ورې ټوټې وې.
په مور پسې مې سترګې ور غړولې، زړه مې خولې ته راغی، مور مې د پاڼ پر ژۍ ولاړه وه، ځګنو اوبو ته یې کتل، د سپین ګرېوانه شکېدلي تراډې او تور خلاص وېښته یې باد یوې، بلې خواته سره اړول.
پلار مې تر مټ ونیو، جټکه مې ورکړه، ور ویې کتل، یوه تېره چیغه یې تر خولې راووته:
_نه!
مریم ټوخي واخیسته، تر ډېرو یې وټوخل، بیا له ټوخي سره ژړا ګډه شوه، په زحمت یې وویل:

ـپلار مې ور ورسېد، خو یوائې زما د مور د کمیس سپینه تراډه په ګوتو ورغله.

مورې دواړو له اوبو سره منډې وهلې، مور مې په سپینو څګونو کې ورکه وه، اوبه له لویو ډبرو سره لګېدلې، شنهارې یې خوت.

د مریم ژړا زور واخیست، ژړا او ټوخې خبرو ته نه پرېښودله، بیا یې ساه بنده شوه، یو دم یې خوړ وهل، یوه شېبه هیڅ هم نه و، وروسته خرهاری راغی، ښځینه وارخطا چیغې پکې ګډې شوې، پر کاشیو د بوټونو کړپا، په ایټالوي ژبه نارینه او ښځینه وارخطا غږونه او د تذکرې د ټایرونو کرښنده اواز. بس! همدومره، پاتې لس دقیقې سپینې وې.

په سهار مې لوسي ته ایمېل ولېږه او د مریم د صحت پوښتنه مې ترې وکړه، یوه بجه یې لنډ ځواب راغی:

ـښښنه غواړم. مریم تېره اوونۍ مړه شوه.

ولاړ شوم، په دهلېز کې مې یو همکار په مخه راغی، په حیرانۍ یې وپوښتل:

ـسترګې دې له اوښکو ډکې دي!

مخ مې واړاوه، لاندې د دفتر حویلۍ ته کښته شوم.

لمر و، د ستوډیو د بام په ناوه پسې یوه لوښت کنګل را ځړېده.

بېرته شعبې ته راغلم، لوسي ته مې خپله نومره ور ولېږله او هېله مې ترې وکړه چې ټلیفون راته وکړي.

څلرویشت ساعته تېر شول، خو درک یې مالوم نه شو.

په دوهم ایمېل کې مې یو بل ټکی هم اضافه کړ:

ـد مریم له پاره.

په سبا يې يو اوږد ايمېل راته ليکلی و. ايمېل مې پر نټ کړ، ماخستن بخاری ته نږدې کېناستم، لوسي ليکلي وو:

ـوبښه، تر ټلېفونه مې ليکلي مالومات غوره وګڼل، پوهېږم، مريم راته ويلي وو، چې يو څوک يې د ژوند کيسه ليکي.

مريم دوه ورځې په کوما کې وه، بس، يوازې يوه دقيقه په هوښ راغله، خبرې يې واضح نه وې، خو دومره يې پوه کړم چې په ټايپ کې ثبت شوې وروستۍ خبرې تاسو ته ايمېل کړم.

مريم يې ځلوبښت، پنځوس ورځې مخکې دلته راوړه، پوليس ورسره ول، ويل يې چې د تحقيق په وخت کې يې وينه وګرځوله.

معايناتو دوه ساعته وخت ونيو، نجلۍ د سږو سرطان درلود، دې بايد د ژوند وروستۍ ورځې په روغتون کې تېرې کړې وای.

مريم غلې نجلۍ وه، ډېرې خبرې يې نه کولې، خو پټ، پټ به يې ژړل.

مجبوره مې کړه، په ژوند يې پوه شوم.

يوه ورځ يې راته وويل:

ـعمه لوسي ! مرګ ته مې څو ورځې پاتې دي؟

غلې وم.

ويې ويل:

ـداسې څه نشته چې دا څو ورځې نورې هم را لنډې کړي؟

خو په سبا يې مرګ ته زړه نه کېده. علت مې وپوښت، کمپيوټر ته يې ودرولم، د فيسبوک پاڼه يې خلاصه کړې وه، د يوه ځوان عکس و، ښکلي غټې سترګې يې درلودې.

مريم په خوند وويل:

ـوحید مې ولیکه، ثو ځیرې راغلې، خو خپله مینه مې په اسانۍ پکې وموندە.
یو دم یې وخندل:
ـته ورته وګوره ! له ځانه یې څه جوړ کړېدي، ږیره او بریت یې نشته.
ولاړه شوه، ټینګه یې په غېږ کې ونیولم، زنه یې زما پر اوږه راکېښوده،
یو دم غریو واخیسته:
ـاه ! عمه لوسي ! مرګ ته مې زړه نه کیږي.
خو په سهار یې بیا ژړل، له څېرې یې پوه شوم چې د خبرو له پاره مناسب وخت نه دی.
غرمه مې د روغتون په حویلۍ کې ولېده، پر اوږده سیمیټي څوکۍ پراخې ناسته وه، ورغلم، پر اوږه مې لاس ور کېښود، راویې کتل، سترګې یې لا سرې وې.
یوه شېبه دواړه غلي وو، مریم ځمکې ته کتل، د ښي بوټ په څوکه یې ژېړې پاڼې راټولولې.
ورو مې وویل:
ـباد سوړ دی، نه ځو؟
هماغسې یې ځمکې ته کتل. یو دم غریو واخیسته. د هغې سر مې پر خپل ټټر پورې ونیو. وخت ووت، ویې ویل:
ـوحید ته مې ټلیفون وکړ، د خندا غږ راغی، ومې پوښت، نامزادې یې په واوره ویشت.
مریم په سبا بل سیمکارت رانه وغوښت، ویل یې چې وحید څو ځله زنګ ورته وهلی، ایمېلونه یې رالېږلي، خو دا نه غواړي چې ځواب ورکړي.

بله شپه نوکري وم، په دهلېز کې مې د مریم غږ واورېد ، څه یې ویل، فکر کوم چې سندره وه، په مانا یې نه پوهېدم، خو درد پکې نغښتی و. دروازه مې خلاصه کړه، مریم پر کټ ناسته وه، سپینه روجایي سرو وینو نیولې وه.

په بیړه ورغلم، د مریم خوله، غاړه او ټټر په وینو سره ول.

مخ یې راواړاوه، ورو یې وویل:

ـ وحید مې خوشاله ولید ، کوم بل ارمان نه لرم.

مریم بیا هیڅکله د فیس بوک مخ ونه لید ، بانه یې دا وه چې وخت ضایع کوي، دې به پښتو سایټونه کتل.

یوه ورځ یې راته وویل:

ـ اه ! عمه لوسي ! ته مې ډېره په تکلیف کړې، خو یوه وروستۍ خبره مې هم ومنه !. زما تر بالښت لاندې د افغانستان نقشه او د وحید عکس دی، هیله لرم چې دواړه په تابوت کې راسره کېږدې.

لوسي همدومره لیکلي وو.

په سبا مې ایمېل ور ولېږه او د مریم د عکس غوښتنه مې ترې وکړه. په هماغه ورځ یې ځواب راغی، لیکلي یې وو، چې مریم په تا باور درلود ، خو نه یې غوښتل چې عکس یې په کتاب کې راشي.

په بل ایمېل کې مې ډاډ ورکړ، عکس یې راولېږه. عکس ته مې وکتل، په ټلیفون کې د مریم خبرې راپه زړه شوې:

ـ نه، دومره بدرنګه هم نه یم، خوله مې وړه ده، سترګې غټې، وېښته مې ګڼ او پیچلي، ږمنځ پکې بندېږي، بس، له رنګه یو څه توره یم.

ټول سم ول، یوازې په غټو تورو سترګو کې ډنډ اوښکې ترې هېرې وې.

(پای)

۱۳۹۱ل کال

د عقرب شلمه